Victoria Leigh

EDITURA
MIRON

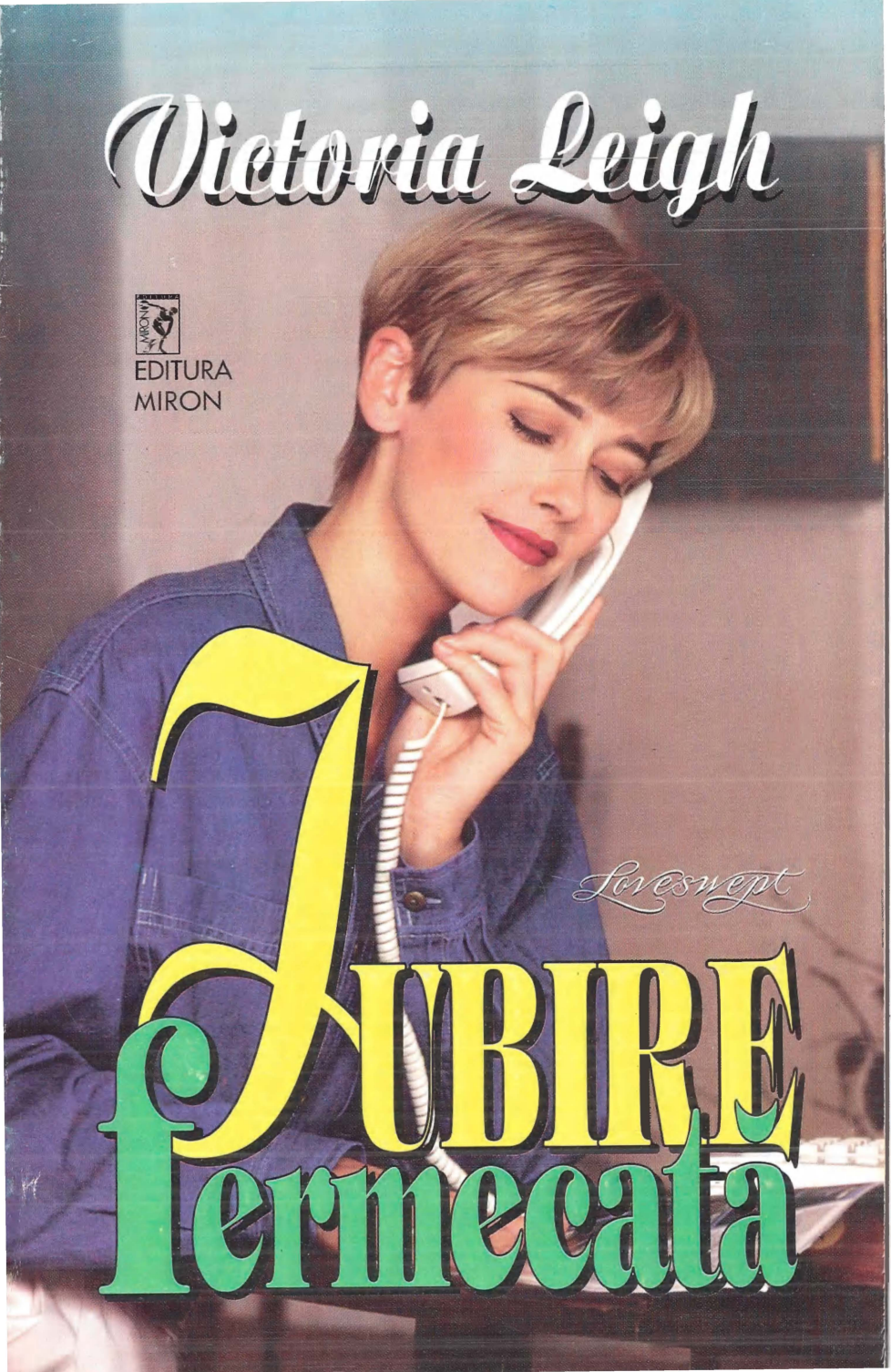

Loveswept

Jubire fermecată

Loveswept

Victoria Leigh

Iubire fermecată

BEWITCHED

by Victoria Leigh

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Victoria Leigh

Iubire fermecată

Traducere de Carmen Tică

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corector: GEORGETA TOMA

ISBN 973-95060-2-4

Prolog

William Alton trase adînc aer în piept şi se întrebă, nu prima oară în viaţa lui, dacă va mai trăi în următoarele minute.

Avea şi el îndoielile lui.

Cînd primise misiunea prima oară, nu sunase atît de prost. Dar, acum, pe ultima sută de metri, nervii îi erau încordaţi de teamă.

Dacă ar fi prins, nu s-ar bucura de mila nimănui. Pielea lui se făcu de găină cînd se gîndi la asta. Nu-i plăcea sentimentul, cîtuşi de puţin.

Ştia că era privit de undeva. Se convinsese, dar nu-şi închipuise vreodată că băieţii îl însărcinaseră cu o asemenea treabă şi nu recunoşteau

că se bucurau să-l urmărească. Chiar şi acum, cu toată atenţia îndreptată spre casa de pe alee, el simţi ochii ce îl priveau, de la spate. Mişcîndu-şi capul, privi lemnul căzut, în urma lui, singura şansă de a nu fi descoperit în pădure. El nu putu să-i vadă, dar ştia că sînt acolo.

Dacă nu trecea de asta, nu mai avea îndurare. Nu mai avea cale de întoarcere.

Camuflajul lui consta într-un buştean de plop, iar frunzele lui erau de un verde crud în soarele fierbinte de vară. El rămase mascat, sub protecţia lor, rememorîndu-şi clipele în care era atît de aproape de margine... amintindu-şi că mereu rămăsese în viaţă.

El privi casa şi încercă să-şi învingă teama. Doc Savage n-ar fi atît de fricos, îşi spuse. Eroul poveştilor de aventuri pe care Willie le savura în mod curent, Doc Savage, întruchipa tot de William îşi dorea. Curajos, puternic şi cinstit. Se lupta cu spionii şi pleca în diferite misiuni, făcînd acele lucruri pe care un băiat de unsprezece ani le găsea teribil de fascinante.

Lui Willie îi plăcea să se prefacă a fi partenerul lui Doc. În situaţiile periculoase – ca aceasta – el avea tendinţa să vorbească şi să se creadă un erou. Îşi concentră privirea şi studie obiectivul pentru ultima oară.

Stînd în grădină în spatele casei, el părea destul de nevinovat. Nu mai era nici un obstacol ca să-l ţină departe de pom, doar un zid de piatră, nu prea înalt, peste care ştia că poate să treacă.

Misiunea lui era să se cațere şi să fure o găleată plină cu mere.

Prietenii lui, ascunşi în pădure, în spatele lui, îl provocaseră să o facă. Ei aveau nevoie de mere pentru muniţie, aşa spuneau. Merele pădureţe erau cele mai bune, iar acesta era singurul pom cu astfel de fructe din Oakville.

Dacă el reuşea, ei îi vor arăta fortul pe care şi-l construiseră vara trecută în pădurea O'Connor. Willie auzise de fort, dar nu reuşise să-l vadă. Ei erau mai în vîrstă, într-o clasă mai mare.

Acesta era un fel de test. Merele erau biletul pentru a merge la fort. Trase aer adînc în piept şi se întrebă dacă merita. Se temea şi nu voia să fie aşa. Doc Savage nu s-ar teme, îşi spunea el.

Dar Doc Savage nu o întîlnise niciodată pe nebuna Sally... şi era pomul ei. Respiraţia lui se precipită pe cînd frînturi de poveşti se derulau în mintea sa, poveşti înspăimîntătoare despre o femeie care locuia în casa de la capătul aleii Blossom.

Era furioasă, nebună, ca o vrăjitoare. Toţi ştiau asta şi se ţineau departe de ea. Dacă nu, ea îi

urmărea în cazul în care ei se apropiau prea tare. Erau destule poveşti cu care puteai umple o carte, una de groază. Willie ar fi vrut să fie oriunde în altă parte, dar nu acolo şi aproape că era ispitit să fugă în pădure.

Dar nu se ducea. Prietenii lui ar rîde de el şi l-ar face laş. Asta nu se va întîmpla. Doc Savage n-ar fugi nici el. Privea casa ca să vadă dacă erau ceva semne de viaţă, dar nu văzu nimic. Luîndu-şi inima în dinţi, îşi alungă teama. Era şi timpul.

Willie ieşi din adăpost şi alergă aplecat pe poteca de asfalt care servea drept drum, cu găleata zgîlţîindu-se în mînă. Fără să-şi ia privirea de la casă, el se căţără pe zidul de piatră, care înconjura grădina, şi curînd se urcă în pom.

Inima i se zbătea în piept, dar n-o băgă în seamă. Făcu primul pas; restul va fi uşor. Călcînd pe o ramură joasă, cu grijă, el apucă cele mai apropiate mere şi începu să-şi umple găleata.

Un ţipăt înspăimîntat străpunse aerul. Vaietul puternic, răsunător, îi sfîşia auzul, stîrnindu-i nervii şi stricîndu-i echilibrul psihic. Prea tîrziu, el încercă să se prindă de ceva, dar nu găsi decît aer.

Căzu pe spate, pe ceva tare.

Avea să moară. Willie ştia asta, deoarece nu putea să respire. Îşi închise ochii şi se rugă să nu fie nebuna Sally cea dintîi care va ajunge la el.

Cînd începu să respire, se gîndi că Doc Savage îşi va lua alt partener. Trase adînc aer în piept în timp ce începu să se întrebe dacă amicii lui îl vor salva, cînd auzi trîntindu-se uşa.

Nebuna Sally! Braţele lui Willie îngheţară de frică şi ţinu ochii strînşi. Poate că dacă ar sta liniştit, nu ar reuşi să-l vadă. Sîngele îi pulsa în urechi pe cînd stătea acolo, neputincios în faţa destinului.

Îi auzea paşii, materialul rochiei plimbîndu-i-se pe braţ, aerul fiind îngreunat de sosirea ei. Willie îşi ţinu respiraţia, de teamă să nu se mişte... de teamă să nu se uite.

– Eşti rănit?

Vocea şoptită îl surprinse şi se gîndi repede că presimţirile lui cele mai rele nu se adeveriseră. Îşi deschise ochii, iar speranţele lui se spulberară. Pentru prima oară în viaţa lui el se afla faţă în faţă cu femeia ce purta numele de Sally nebuna.

Nu putea fi altcineva. Faţa ei era pătată şi ridată, iar părul îi atîrna în toate părţile. Totuşi, ochii ei îl speriau cel mai tare. Pe la margine erau roşii şi aproape fără culoare, amintindu-i de bucata de marmură pe care o avea în buzunar.

Cu ochi ca aceia, ea trebuia să fie o vrăjitoare.

El ţipă.

Sally nebuna ridică o mînă spre el, iar el ştia

că ea va face ceva îngrozitor, o vrajă, prefăcîndu-l în broască.

Se feri de ea. Părea să se răzgîndească, aşa că el răsuflă uşurat cînd ea se aşeză pe vine. Apoi se puse pe vorbă, dar Willie era prea ocupat gîndindu-se cum să facă să treacă neobservat.

Cînd ea se ridică şi se grăbi să intre în casă, îşi dădu seama că mai are o şansă. Sări în picioare, alergă cîţiva metri prin iarbă şi sări peste zid. Apoi, fără să-i mai pese de cum se va înfăţişa prietenilor lui din pădure, coborî, pentru siguranţa lui, pe aleea Blossom. Nici măcar nu se uită în urmă. Nu merita riscul.

În soarele ce strălucea fad, în după-amiaza aceea de august, Sally se opri, rămînînd cu mîna pe uşă şi se întoarse să-l vadă pe băiat. Ea rămase acolo, fixînd orizontul cu privirea, nemişcată, chiar şi după ce el dispăru din vedere.

Apoi, ea zîmbi uşor, un zîmbet amuzat.

Capitolul 1

– Ce descoperire uimitoare, spuse cu voce tare Sally şi expiră aerul afară din piept, eliberînd tensiunea ultimelor minute.

Se speriase tare, văzîndu-l pe băiat cum cade, neştiind dacă se rănise sau se speriase, pur şi simplu.

Ea făcu o grimasă.

– E mai mult decît îngrozitor, Sally, fetiţo, zise ea.

Privirea ei se întoarse spre pom, unde descoperi o găleată cu mere, care zăcea pe iarbă.

– Mă întreb cînd îşi va aminti de găleată?

Ridică din umeri. Să-şi amintească de ea era

una, iar gestul de a face ceva ca să o ia înapoi era altceva.

– Pun pariu că o va considera o pierdere minoră în comparaţie cu ce s-ar fi putut întîmpla.

Întorcîndu-se la pom, ea îngenunche lîngă găleată şi îşi umplu fusta cu o mulţime de mere. Strîngîndu-le pînă la nivelul coapselor – la o înălţime acceptabilă pentru a nu-i scăpa vreunul şi destul de decentă pentru a-şi ascunde părţile esenţiale – luă găleata cu un deget şi o duse spre o poartă albă ce dădea spre alee. Se aplecă peste poartă şi puse jos găleata de tablă, la vedere.

Era acelaşi loc în care fuseseră lăsate diferite resturi ce sfîrşeau în grădina ei de-a lungul anilor. Uneori, proprietarii se strecurau să-şi recupereze obiectele pierdute. Alteori, nu se sinchiseau.

Ea avea o colecţie de articole aruncate de copiii pe care îi surprindea asupra faptului.

– Mă îndoiesc că-l voi mai vedea pe băieţelul acela vreodată, spuse Sally.

Părea că-şi ieşise din fire. Ar fi trebuit să-şi facă mustrări de conştiinţă, dar acestea se transformaseră demult într-o durere pe care o trecea cu vederea. Alesese deja între sentimentul de culpabilitate şi intimidare.

– Poate că s-a speriat că a căzut din copac, adăugă ea, dar cuvintele nu aduceau vreo anume

învinuire. Se speriase de apariţia ei, firească şi simplă.

Se întoarse să meargă spre căsuţa ei, evitînd poteca de ciment, pentru a păşi pe iarba moale şi răcoroasă de lîngă ea.

Deschise uşa din faţă şi observă mantaua cu glugă ce atîrna în cuier. Acum chiar că se întreba ce-l speriase de fapt pe băiat. Timp de cinci ani ea se folosise de mantaua ce dădea impresia că e purtată de o stafie, scoţînd sunete şi gemete melodramatice pentru a-i speria pe cei nepoftiţi în grădina ei. Se descurca de minune, deşi îndrăzneala de a veni la furat mere şi a nu fi prins de Sally era încă un punct de atracţie pentru orice adolescent nesăbuit.

Se întrebă dacă ar trebui să se simtă puţin intimidată. Nici măcar nu folosise mijloace suplimentare, că băiatul se şi speriase. Poate nu erau necesare gesturile teatrale la care ea apelase mereu. Tot ce trebuia să facă nu era decît să fie ea însăşi.

Apoi aruncă o privire în oglinda de lîngă cuierul în formă de copac şi văzu ceva teribil de înfricoşător; scoase un fel de strigăt animalic. Chipul ei era înfricoşător. O şuviţă de păr era lipită chiar de creştetul capului. O parte din coamă atîrna pe obraz în faţa urechii, iar pe celălalt obraz era o

încîlcitură de fire de păr care nu stăteau în nici un fel. Pielea ei ca de porţean era ridată şi zbîrcită, iar ochii ei de un albastru-cenuşiu păreau mai deschişi ca niciodată, asta datorită marginilor roşii ce-i înconjurau.

Arăta ca de obicei, cînd era după somn, o epavă. Sally nu înţelesese niciodată cum unele femei reuşeau să arate proaspete şi frumoase după somn, în timp ce ea aducea cu ceva care se tîrîse să iasă de sub o stîncă. Asta poate se datora insomniilor, cînd se străduia să adoarmă. Datorită insomniilor ce o hărţuiau nopţile, somnul din timpul zilei era singura odihnă pe care şi-o putea permite.

Noapte sau zi, ea se trezea mereu arătînd la fel de înfricoşată. Singura salvare era o perie şi statul la oglindă cam zece minute, timp în care înfăţişarea ei se schimba extraordinar. Cutele, ridurile nenaturale şi pungile de sub ochi dispăreau, părul se lăsa ordonat pe spate şi arăta, brusc, prezentabilă.

Pînă atunci, era mai bine să nu se uite în vreo oglindă.

Ea rîse.

– Nu-i de mirare că a fugit. Dacă aş putea să fug departe de acest chip aş fi în celălalt stat acum.

Sally continua să vorbească în timp ce rătăcea pe holul lung care ducea spre bucătărie, dînd bineţe violetelor africane, înflorite, care creşteau îngrămădite sub căldura luminii.

– E o zi minunată afară, spuse ea, zîmbind încurajator, pe cînd se oprea să mîngîie frunzele catifelate ale fiecărei plante. Dacă mi-ai aminti să nu te las afară toată noaptea, ai putea să te oxigenezi puţin.

Violetele nu păreau prea entuziaste de excursie şi Sally hotărî că aşa era bine.

În timp ce amiezele de august din Colorado erau calde, plăcute, serile deveneau reci. Ultima oară cînd îşi adusese de la aer „copilaşii", era trecut de miezul nopţii, nu-şi amintise de ele şi aproape toate florile îngheţaseră.

Ea nu crezuse că puteau să îngheţe şi de atunci deveniseră destul de sensibile afară. Mîngîind-o de mai multe ori pe preferata ei – cea cu flori închise la culoare, ca levănţica – Sally coborî în hol. Se strecură în baia mică şi luă o perie pe care şi-o trecu prin păr, în timp ce mergea spre bucătărie, ducînd merele. După ce se pieptănă doar de cîteva ori, aruncă peria, desfăcu fusta şi lăsă să cadă merele în chiuvetă, uşor.

– Vă voi spăla mai tîrziu, le spuse. Şi mîine, va trebui să discutăm ce părere aveţi de dulceaţa de

mere pădureţe, deşi trebuie să vă atrag atenţia că mie îmi place mult.

Sally nu auzi dacă i-au mai răspuns ceva. Pierderea auzului pe care o suferise într-o explozie cu cinci ani în urmă o făcuse să nu mai reacţioneze la nimic altceva, decît la sunetele stridente. Şi pentru că nu purta aparatul audio, doar dacă avea vreun motiv anume, majoritatea zgomotelor mici treceau pe la urechea ei, fără a fi receptate.

Fredonînd ceva, ea lăsă merele şi traversă bucătăria pentru a ajunge la camera din capăt care îi servea de birou. Deschise uşa care era de obicei închisă pentru a nu pătrunde iepuraşul.

Raspberry, iepuraşul, era înnebunit să ronţăie hîrtie şi Sally avea grămezi în cămăruţa în care se afla un computer şi un fax. Nu prea o deranja că rozătorul îi atacă ziarul sau alte lucruri cvasicomestibile, dar standardele profesionale ale lui Sally îi impuneau ca semnăturile acestuia să nu apară şi pe manuscrisele puse la păstrare.

Ea păşi, mecanic, peste o cutie de carton, pe care o ţinea pentru a păstra diferite obiecte şi ridică un manuscris de deasupra celor aflate pe birou. Cîteva clipe mai tîrziu, ea îşi găsi un creion şi ochelarii pentru citit. Schimbîndu-şi poziţia pe celălalt şold, se întoarse în bucătărie şi îşi umplu paharul cu apă rece. Echipată pentru lucru, se

îndreptă agale prin hol, spre camera din faţă.

Şi îşi aminti coşmarul.

O lovi în clipa în care zări canapeaua cu pernele adunate grămadă, mototolite din cauza insomniilor de peste noapte. Încetinindu-şi pasul pentru a-şi potoli nervii, Sally se întoarse cu gîndul acolo unde rămăsese cu cîteva minute înainte.

– Şi uitasem, spuse ea uşor, băiatul, el m-a făcut să uit.

Se forţă să se aşeze pe scaunul unde lucra de obicei, privirea rămînîndu-i aţintită asupra canapelei. Îşi puse paharul cu o grijă deosebită alături de ea şi-şi ridică picioarele să se odihnească pe măsuţa pentru cafea.

– A trecut atîta timp de cînd visam.

Îşi clătină capul în încercarea de a-şi alunga panica din suflet.

– Tocmai cînd credeam că stăpînesc situaţia, revine ca să-mi amintească.

Oftă şi îi mulţumi băiatului pentru intervenţia imprudentă. Economisise cel puţin acele clipe îngrozitoare, desfăşurate între coşmar şi plimbări, cînd nu le putea deosebi unele de altele. Însă astăzi trăise mai multe clipe de confuzie.

Foc, explozie, moarte. Nu se schimba niciodată, nici un simplu amănunt. Şi mereu se trezea

cu un ţipăt.

– Refuz să mă mai gîndesc.

Îşi împinse ochelarii pe nas şi încercă să-şi îndrepte atenţia spre paginile din poală. Totuşi, îi luă ceva timp. Lacrimile care îi şiroiau acum nu încetară pînă nu-şi schimbă gîndul de la groaza trăită în trecut şi de obicei nu putea face asta pînă nu se concentra asupra unui alt lucru.

Dar dorinţa ei de supravieţuire era puternică. În cele din urmă, începu să desluşească vorbele de pe pagina respectivă. Momentul de groază dispăru, iar creionul trasă liniii pe rîndurile bătute la maşină, schimbînd un cuvînt ici, o virgulă colo.

Se sfîrşise.

Se sfîrşise în urmă cu cinci ani.

Hank Alton frînă camionul pentru a-l opri uşor şi stinse motorul. Coborînd, îşi băgă mîinile în buzunare şi îşi imagină scena ce avusese loc ieri.

El nu mai ieşise aşa, spre casa de la capătul aleii Blossom.

Nu se dădea în vînt să viziteze locul acum. Totuşi, nu avea încotro. Willie îi datora scuze nebunei Sally pentru că încercase să-i fure merele.

Hank nu dorise ca el să se ducă singur, aşa că aranjase o întîlnire cu Willie după fotbal.

O privire scurtă aruncată ceasului de la mînă îl asigură că sosise cu cîteva minute mai devreme, aşa că mai putea să cerceteze locul. Surprinzător, casa era plăcută vederii, din lemn roşu şi piatră veche, cu ferestre mari, ca să pară luminoasă şi aerisită chiar pe dinafară. Nu arăta nici pe departe ca vizuina unei vrăjitoare. Chiar şi grădina, cu covorul gros de iarbă înconjurat de mii de flori, stătea mărturie că nu era aşa cum se spunea.

Arăta ca un cămin normal. Şi, apoi, nici nu se aşteptase la altceva, îşi spuse el. Nu era ca şi cum ar crede tot ce auzise despre nebuna Sally. Nici istorisirea lui Willie cu privire la faptul că era cît pe ce să fie prins nu-l făcuse pe Hank să stea în cumpănă dacă femeia de aici nu era cumva vreo vrăjitoare.

Totuşi, nu era convins că aceasta era doar o pierde-vară în matca ei. Desigur că existau mărturii care să susţină teoria aceasta. În cei doi ani de cînd el şi familia lui veniseră să locuiască în Oakville, auzise poveşti ciudate despre femeia nebună care locuia la capătul aleii Blossom. Ea purta o manta cu glugă, se răţoia la cei nepoftiţi şi se adresa pietrelor şi florilor.

Ultima informaţie venise de la un copil ce stă-

tuse ascuns în spatele zidului de piatră cînd nebuna Sally trecea pe acolo, adresîndu-se unei flori albastre, cu dungi. Copilul se jurase că nu mai era altcineva care să asculte. Ea spusese ceva ciudat, de genul: „E o zi frumoasă ca să te dezvolţi, nu crezi?" sau: „Am ceva treabă de făcut în dimineaţa aceasta, dar voi fi pe aici, după-amiaza, ca să-ţi ţin de urît." Era ciudat, nu în conţinut, ci în context. Credea ea că pietrelor şi florilor le pasă cu adevărat?

La drept vorbind, Hank se gîndea că băiatul exagerase. Dar teama lui Willie fusese adevărată, iar Hank nu fusese întru totul de acord cu decizia fiului lui de a-şi cere scuze. Dar, lăsînd frica la o parte, Willie avea acum unsprezece ani, fiind destul de matur să hotărască ce fel de persoană ar vrea să fie. Hank nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie cînd îşi aminti conversaţia cu băiatul.

– Ce crezi că ar trebui să faci în cazul ăsta? îşi întrebase fiul la cină, după ce ascultase toate amănuntele senzaţionale referitoare la escapada aceea de la prînz, inclusiv descrierea nebunei Sally, prin diferite sinonime ale cuvîntului „urîta".

Willie oftă ca şi cum ştia răspunsul, dar nu dorea să-l spună cu voce tare. Hank trebui să aştepte, dar nu prea mult.

– Cred că e necesar să-mi cer iertare.

– De ce?

– Pentru că am greşit încercînd să fur merele.

– Şi n-ai luat nici unul?

Willie scutură din cap.

– Am fugit cînd ea s-a întors cu spatele.

Hank dădu din cap, serios.

– E clar. El lăsă să treacă un minut sau două, privind leneş la Catherine, mama lui, care aşeza resturile de la cină în celălalt capăt al bucătăriei. Apoi întrebă despre căzătura lui Willie.

– Fac ce pot să mă lămuresc, spuse Hank. N-ai mai luat o asemenea buşitură de ani de zile. S-a rupt creanga?

Ochii lui Willie se măriră cînd retrăi momentul acela de groază.

– Era un ţipăt, tată. Ceva de genul unuia dintr-un film de groază! M-a speriat de moarte!

– Un ţipăt? întrebă Hank şi scutură din cap.

Tot nu se dumiri ce se întîmplase de fapt la casa aceea din capătul aleii Blossom. Şi nici nu era prea sigur că voia să afle.

– De ce crezi că nu ne-a dat voie să luăm merele pădureţe? îl întrebă Willie. Toţi ştiu că sînt prea acre la gust.

– Nu are importanţă, băiete, e pomul ei.

– E pomul ei, repetă Hank pentru sine şi se uită la grămada de muniţie infamă.

Nu se putu abţine să nu rîdă, deoarece pomul era plin de mere, o tentaţie clară, fără să te gîndeşti la ce se poate întîmpla! Oricum, nu-i venea să creadă că un măr sau mai multe lipsă ar putea cauza atîta durere.

A fost mişcat de tăbliţele cu inscripţia: *„Accesul interzis nepoftiţilor"* ce erau puse de-a lungul zidului de piatră. Nu se ştie din ce motiv, nebuna Sally era hotărîtă să protejeze ceea ce îi aparţinea.

Se uită la ceas din nou. Fiul lui întîrzia. Mulţumit că Willie luase deja primul iniţiativa, Hank pătrunse în grădină şi păşi pe asfalt spre uşa din faţă. Bătu, aşteptă cîteva clipe şi bătu din nou. Nu primi nici un răspuns. Desigur că nebuna Sally nu era acasă.

Era gata să se întoarcă cînd văzu ceva mişcîndu-se. Se uită prin geamul de la uşă şi zări din nou ca o pîlpîire roşiatică la capătul unui culoar întunecat. Cineva era în casă, fără discuţie. Bătu în uşă, de data aceasta mai tare. Nu se arătă nimeni. Atunci se hotărî să plece.

Pe cînd dădea colţul casei, găsi mai multe garduri vii lungi, care erau tăiate pînă deasupra genunchiului. Se opri lîngă unul de unde pornea o potecă plină cu iarbă în aceeaşi direcţie în care voia să meargă. A trebuit să sară peste încă trei

ca să ajungă pe partea cealaltă. Privind în urmă îşi dădu seama că se luptase cu un lan de porumb mărunţel.

Dar şi trişase.

Hank zîmbi cînd dădu colţul şi văzu o femeie prin geamul care se afla în spatele casei. Se opri în umbră s-o privească.

Stătea cu spatele la el mestecînd ceva într-o oală neagră imensă ce era pe sobă. În aburul ce se ridica, el reuşi să vadă funii de usturoi şi plante uscate, de tot soiul, legate şi atîrnate deasupra sobei. Îl invadară fragmente din basme şi pentru o clipă se întrebă dacă tot ceea ce auzise despre ea era adevărat.

Dar apoi se întoarse şi Hank descoperi un lucru pe care nimeni nu-l observase.

Era drăguţă. Se uita în jur să-l vadă pe Willie şi privirea îi alunecă din nou spre ea.

Părul arămiu îi cădea bogat pe umeri, ondulat la capete. Avea diferite nuanţe în lumină, observă el şi ar fi spus că asta se datora soarelui dacă nu era de fapt reflexia pielii ei lucitoare. Sprîncenele erau groase şi închise la culoare, iar ochii de cel mai deschis albastru din cîte putuse să vadă el vreodată. Contrastul era izbitor şi aproape hipnotizator. Trăsăturile păreau puternice, buzele cărnoase, bărbia rotundă, nasul drept şi nicidecum

ascuţit. Hank se uită bine, dar nu văzu nici un neg.

Nu arăta a vrăjitoare.

Ea nu-l zărise încă, iar el o privea pe cînd se ridica pe vîrfuri să cerceteze dulapul de deasupra chiuvetei. Închizîndu-l, se mişca de pe un picior pe altul. Fusta i se ridică, oferindu-i priveliştea a două picioare frumoase înainte ca ochii lui să meargă mai sus. O cămaşă croşetată, fără mîneci, de aceeaşi culoare, îi atîrna pe trup, iar el putu să vadă, fără prea mare greutate, pieptul ei plin pe cînd se întindea mai sus. Lui nu-i displăcu imaginea.

Continua să o urmărească, fără a se urni din loc pentru a nu pierde unduirea şoldurilor în timp ce ea se mişca prin bucătărie. Nu era înaltă, dar nici scundă. Totuşi, destul de mare ca să-i sperie pe cei mici. Dar şi pe cei mari. Aşa că Willie...

Hank îşi aduse aminte de ce se afla acolo tocmai cînd ea se întorcea să mai mestece în oala de pe sobă. El părăsi umbra şi urcă trei trepte care duceau la uşa de la bucătărie, apoi bătu.

Ea mai mesteca.

Bătu mai tare.

Nici nu-l băga în seamă.

Dacă era vrăjitoare, era clar una de mîna a treia, rudimentară. Lui Hank nu-i prea plăcea să

fie ignorat. Încercă uşor clanţa şi văzu că merge. Deschizînd uşa cu grijă, el bătu din nou. Nu dădea nici un semn că ar fi ştiut de prezenţa lui. O auzi fredonînd ceva, o melodie falsă care i-ar fi deranjat auzul dacă ar fi fost mai tare.

Nebuna Sally începea să-l enerveze. Hank credea că era bine să plece, dar nu reuşea. Ceva ce nu avea nici o legătură cu Willie îl îndemnă să stea.

Şi mai era şi posibilitatea ca fiul lui să fie pe undeva înăuntru. Dar nu credea nici asta. Poate Willie îndrăznise să înfrunte pomul, dar Hank era sigur că nu rezista să dea ochii cu nebuna Sally, fiind singur.

Totuşi, trebuia să se convingă.

Inspirînd adînc, deschise uşa şi traversă bucătăria ca s-o bată pe umăr.

Ea ţipă, scoţînd un şuierat aspru, hîrşîit, ce străpunse aerul. Îşi acoperi urechile ca să se apere, înţelegînd brusc de ce Willie căzuse din pom. Ţipătul îi era formidabil.

Apoi, o privi în ochi şi îşi dădu seama că era îngrozită. Ultimul lucru la care se aşteptase era să o vadă că se teme şi el nu voia asta. Se dădu un pas înapoi, repede. Ea nu se mai apăra acum văzîndu-l că se retrage, iar el se bucură cînd ea apucă lingura din oală şi începu să i-o fluture pe

sub nas, agresivă. Acum era mai bine.

Apoi văzu dîre roşii lăsate de conţinutul lingurii pe podea. Se aşteptase să vadă linoleumul închegat.

– Nu intenţionam să te sperii, spuse el uşor, cînd se retrăgea spre uşă, dar n-ai răspuns cînd am bătut.

Ea îl privi ca şi cum el coborîse atunci din cine ştie ce navă spaţială.

Hank nu prea avea curaj. Încercă din nou, folosind tonul calm ce-l avea cînd discuta cu clienţii aflaţi în panică.

– Eu sînt Hank Alton. Trebuia să mă întîlnesc aici cu fiul meu.

Apoi mai aşteptă ceva timp în care auzi substanţa roşie fierbînd pe sobă.

– Cine eşti?

Vocea ei era o surpriză plăcută, joasă şi răguşită, opusul ţipătului strident de mai înainte.

Se potrivea cu buzele, se gîndi el şi ştia exact de ce îl încînta această potrivire. Îi plăcea forma buzelor ca şi timbrul vocii. Era o armonie fizică plăcută care stîrnea răspunsurile masculine.

Apoi nu mai înţelegea ce îl întrebase.

– Cine eşti? La naiba! Îi răspunsese la întrebarea asta o dată. El îşi ascunse iritarea şi îi mai spuse o dată, sperînd ca acum să fie mai atentă.

– Hank Alton.

– Hancock?

Sprîncenele i se împreunară şi lăsă uşor lingura jos.

– Vrei să spui că m-ai speriat de moarte doar ca să-mi vinzi asigurări?

El o privi, fără să priceapă.

– Nu, Hancock. Hank Alton, spuse el, vorbind rar şi accentuînd fiecare silabă. Am venit după Willie.

– Testament? De cînd companiile de asigurări ţin cont de testamentele noastre? Să fie asta un fel de ameninţare?

Ea ridică lingura din nou.

Hank îşi încleştă dinţii, înăbuşindu-şi astfel un strigăt. Era mai dură decît crezuse. Îşi păstră timbrul calm, cînd încercă din nou. Era deja pusă pe harţă. Fără a mai vorbi de lingura aceea şi de ce ar putea face cu ea dacă şi-ar pune mintea cu ea.

– Nu e vorba de testament. E vorba de Willie, fiul meu, trebuia să ne întîlnim aici.

Chipul ei deveni ameninţător, iar ochii ei de un albastru clar aruncau flăcări de avertisment.

– Se zvoneşte că-i împuşc pe nepoftiţi.

El uitase că nu trebuie să ridice tonul.

– L-ai împuşcat pe Willie?

Pentru prima oară Sally înţelese ce spusese el.

Îl fixă cu privirea pe omul acesta aproape cuprins de apoplexie şi realiză că era prea preocupat de acest Willie ca să se gîndească la rele. Era uimitor la ce putea duce o ameninţare lipsită de importanţă.

– Mi-ai împuşcat fiul?

Fiul lui. Nu era de mirare că ţipa aşa.

– Nu e nevoie să te îngrijorezi, zise ea calmă. Să ştii că n-am ucis pe nimeni.

Expresia lui de uşurare avea pecetea zădărniciei. Nu era uşor deloc să duci o conversaţie fără aparat audio. Era gata să-i explice cînd văzu pete roşii pe podea.

– Uite ce s-a întîmplat!

Luă o cîrpă udă din chiuvetă şi îngenunche, amintindu-şi că mai avea ceva pe foc.

– O, nu! Oala!

Se repezi să vadă ce se întîmplase în lipsa ei. Îngropîndu-şi faţa în abur, ea mirosi:

– Nu miroase a ars, spuse ea, atentă. Poate mai e ceva de făcut. Luă lingura şi cînd începu să mestece. La uşă sună cineva.

Iarăşi era întreruptă! La naiba cu toate, spuse ea în gînd. În cinci ani nu intrase picior de om în casă şi acum avea unul în bucătărie şi altul la uşa din faţă.

– O, ce e de făcut? Ce e de făcut? mormăi ea,

năpustindu-se să dea nas în nas cu intrusul de la capătul celălalt al bucătăriei. El părea paralizat, privind-o cu o expresie ce arăta totala lipsă de înţelegere a sunetului ce vibra în toată casa. Sally nu-l putea condamna. Soneria era inofensivă dacă erai obişnuit cu ea.

El nu dorea să-i facă vreun rău, se gîndi ea. Poate nici nu se gîndea la asta. Şi, pe lîngă asta, nici nu avea vreo uniformă care să arate ce meserie avea. Cravata de mătase, frumos colorată, modernă, costumul lui nu păreau că fac parte din vreun scenariu cu crime, ameninţător, după cum reuşi ea să vadă.

Nu, nu voia să-i facă vreun rău. Inofensiv – nu-l putea descrie decît aşa.

Distins? Absolut, cu tot părul acela grizonat şi minunat pe care şi-l purta puţin mai lung decît prevedea aşa-numitul stil conservator.

Interesant? Evident. O fărîmă de senzualitate rudimentară nu se ascundea de tot vederii. Ea rîse aproape cu voce tare, surprinsă că răspunsurile ei ar putea fi armonioase după cinci ani de singurătate.

Chipeş? Fără îndoială. Sprîncene închise la culoare formau streaşina ochilor verzi, teribil de misterioşi. Trăsăturile erau bărbăteşti, bărbia fermă cu o gropiţă la mijloc, buzele atît moi cît şi

aspre. Cu un interes feminin care era aproape străin de ea, se întrebă care era de fapt răspunsul: moi... sau tari?

Ea rămase aşa fără să răspundă.

– Deprinderi sociale inferioare, Sally, murmură ea repede în timp ce soneria o anunţă din nou.

Ea se gîndi că va fi nevoită să aibă încredere în el. Ar fi trebuit să se prefacă a nu băga în seamă soneria, dar nu-şi putea permite gestul deoarece ar putea fi cel ce îi aducea cartea.

– Vino aici şi mestecă pînă răspund eu la uşă, îi porunci ea.

– Nu aş veni...

– Ştiu că nu vrei să mesteci, îl întrerupse ea, dar, dacă se lipeşte, e numai vina ta, pentru că m-ai speriat de moarte şi cred că-mi datorezi cel puţin un minut din timpul tău că m-ai făcut să mă bîţîi pe aici.

Traversă camera, îi trînti lingura în faţă şi nu se miră cînd el o luă. Nu arăta a băiat rău. Dar cînd degetele lui le atinseră pe ale ei, ea simţi o furnicătură pînă în vîrful degetelor de la picioare. Totul era atît de brusc, încît o luă pe nepregătite înainte să-şi poată trage sufletul.

Era foarte important ca el să nu vadă cît o tulburase. Retrăgîndu-şi degetele ce erau atît de intim strînse în jurul lingurii, ea îşi încleştă dinţii şi

se uită la străin. Înainte de a-şi manifesta indignarea – lucru pe care trebuia să-l simtă – mîna mare şi masculină luă lingura.

Îl privi mai mult şi dori să-l cunoască mai bine ca să cîntărească gestul lui, să-l vadă dacă l-a făcut dinadins. Dacă era întîmplător, se gîndi ea, avusese efect. Dacă era după el, poate că nici nu s-ar fi întîmplat.

Soneria reveni a treia oară.

Scăparea părea a fi singura soluţie:

– Mă întorc repede, îl preveni ea, privindu-l. Nu uita să mesteci.

Cu un foşnet al fustei, dispăru.

Hank îi privi şoldurile legănîndu-se pe cînd cobora în coridor, pînă cînd bolboroseala din oala de pe sobă îi atrase atenţia. Ezitînd, îşi aminti unde era şi cine era ea şi se apropie de sobă. Băgă lingura în oală sperînd la lucruri mai bune.

Capitolul 2

Lui Willie nu îi mersese mai bine decît tatălui lui.

Sally îl recunoscu pe băiat după ce deschise uşa larg.

– Găleata ta este lîngă poartă, spuse ea după ce făcu o pauză, uimită, totuşi, că el venise la uşa ei. De fapt, singurii copii care îndrăzneau să sune erau cei sosiţi la ore tîrzii, cu intenţia de a o deranja pe nebuna Sally în culcuşul ei.

Băiatul cu părul şaten închis mormăi ceva ce îi scăpă ei şi încercă din nou să-l îndrepte, cît de repede, spre locul respectiv.

– Mă bucur că nu eşti rănit, spuse ea cu blîn-

deţe. Ţi-am lăsat găleata lîngă poartă şi eşti bine venit să o iei.

El înghiţi în sec.

Sally zîmbi politicoasă şi spera ca acesta să înţeleagă gestul. El nu schiţă nici o grimasă la amabilitatea ei. Ea nu reuşea să înţeleagă de ce mai zăbovea încă, avînd privirea curioasă care îi amintea de bărbatul din bucătărie. Asta era. Într-o clipă, ea îşi dădu seama că amîndoi aveau aceeaşi misiune, sau poate că era o epidemie de bărbaţi confuzi în localitatea Oakville.

Se hotărî să facă o excepţie în cazul ăsta deoarece voia, cu tot dinadinsul, să ştie de ce bătuse băiatul la uşa ei. Îl invită înăuntru.

El ezită.

– Nu te voi muşca, spuse ea, rînjind.

El nu prea avea tragere de inimă să-i dea crezare.

– Dacă vei intra, voi face ceva ca să-mi dau seama de ce te afli la mine acasă. Sau poţi rămîne aici şi să aştepţi. Depinde de tine.

El nu se clinti din loc, aşa că ea ridică din umeri, retrăgîndu-se, cu uşa deschisă în caz că el se răzgîndea.

– Mă întorc cît ai clipi, îi strigă peste umăr în timp ce traversa camera de zi spre dormitorul ei. După ce închise uşa în urma ei, deschise un ser-

tar unde se afla o cutie cu bijuterii şi găsi perechea de căşti a aparatului audio. Ea şi le potrivi în fiecare ureche cu o îndemînare ce demonstra ani de practică. După ce îşi aduse părul la loc, se privi în oglindă şi rămase surprinsă să se vadă zîmbind.

– Ia spune, de ce naiba zîmbeşti, Sally? întrebă ea uşor. Un bărbat îţi atinge mîna şi tu, practic, îi cazi la picioare. Aşa a fost să fie.

„Nu, n-a fost, spuse o altă voce din capul ei. Îţi ascundea ceva în spatele chipului aceluia alb".

– Adună-te, Sally, zise ea nerăbdătoare. Imaginaţia ta lucrează. În casa ta sînt nişte străini şi trebuie să te descurci cu ei. Cu toate astea, nu prea ştia cum s-o facă. Ei erau primii musafiri în ultimii cinci ani.

Avînd toate simţurile în funcţiune, brusc, se întoarse în camera de zi, ca să vadă că uşa din faţă era închisă. Era disperată că se deranjase degeaba cu aparatul audio, cînd sesiză un rîs masculin ce răzbătea din bucătărie. Ea urmări sunetul, asemeni unei molii care căuta lumina.

Ei erau cu spatele cînd ea intră în cameră, iar ea ezită, încercînd să nu izbucnească în rîs la auzul celor discutate între ei.

– Credeam că are ochii ieşiţi în afară, spuse bărbatul şi că faţa ei este schimonosită şi ridată.

Băiatul ridică din umeri. Poate că îi era rău.

– Sau poate imaginaţia ta o luase razna?

Băiatul dădu din cap.

– Nici imaginaţia mea nu era atît de rea. Poate că are vreo soră geamănă urîtă.

– Şi poate tu ai căzut în cap.

Sally urmări cum băiatul luă lingura şi lăsă să cadă conţinutul din oală pe tejghea. El suflă cu putere, apoi îşi vîrî degetul în lichidul rece. Duse degetul la gură, iar după o clipă plescăi din buze:

– E gem, tată.

– Pe bune? Bărbatul gustă şi el, iar ea de-abia reuşi să-şi înăbuşe un chicotit, la cuvintele lui: Cum poţi fi atît de sigur că nu sînt aripi de liliac şi pipote?

Băiatul ridică din umeri.

– Pun pariu că nu sînt atît de bune la gust.

– Ai instincte bune, spuse ea, zîmbind cu răutate, pe cînd intra în cameră. Şi să ştii că e peltea. Peltea de mere pădureţe. Nu gem. Cu siguranţă că nu sînt nici aripi de liliac, nici pipote. A trecut sezonul lor.

Amîndoi se întoarseră şi o priviră cu aceeaşi neîncredere. Ea chicoti şi nu se putu abţine să nu dea lovitura de graţie:

– Pipotele cad greu la stomac. Ajungînd lîngă cei doi, care erau încremeniţi lîngă sobă, luă lin-

gura de la băiat şi o vîrî în oală.

– Nu s-a ars, spuse bărbatul.

Ea privi în sus şi se simţi cercetată de ochii lui. Strălucirea din ochii lui îi spunea că el nu putea să fie atît de neghiob pe cît crezuse. Mai era şi altceva în afară de aluzia respectivă, ceva foarte masculin care n-avea de-a face cu gemul şi pipotele.

– Mulţumesc că ai avut grijă să o mesteci.

Ea se întoarse înapoi la oala ei, dorindu-şi să... Spera că aburul îi va ascunde roşeaţa ce îi invadă obrajii, brusc. Nici un alt bărbat nu o mai privise aşa, de multă vreme.

Mestecă în peltea. Cei doi se mişcară, stînjeniţi, alături de ea.

Aştepta, ei trebuiau să-i spună de ce se aflau în casa ei.

În cele din urmă băieţelul vorbi:

– Am venit să-ţi cerem scuze pentru c-am furat mere... pentru că am încercat să-ţi fur merele.

Nu se aşteptase la una ca asta. În toţi aceşti ani de cînd se afla în Oakville, nimeni nu se scuzase pentru ceva. Străină într-o comunitate mică, ea căuta numai liniştea necesară. Pacea, dreptul la intimitate.

Cetăţenii oraşului socoteau aceste dorinţe ale ei anormale. Era o ciudăţenie. Vecinii o numiseră

la început „excentrică". Se folosea de asemenea păreri ca să-şi vadă de treaba ei, jucîndu-şi rolul cu un fler teatral care se dovedi a nu fi prea greu.

„Excentrică" se schimbă curînd în „nebună". Deveni nebuna Sally. Şi din cauza asta nu era necesară vreo scuză. Şi, totuşi, acest tînăr se scuza.

Inspirînd aer în piept, ea stinse flacăra de sub oală, cu grijă, şi se întoarse spre el. Susţinîndu-i privirea, care era şi înspăimîntată şi hotărîtă, îi zîmbi.

– Îţi mulţumesc foarte mult. Sînt încîntată să-ţi accept scuzele.

Se uită la bărbatul care stătea în spatele băiatului, cu mîna mare odihnindu-se pe umărul lui şi brusc îşi dădu seama care era relaţia dintre ei. Zîmbetul ei se lărgi şi se întoarse spre cei doi.

– Tu trebuie să fii Willie.

– Cum de ţi-ai dat seama? întrebă bărbatul.

– Poate că sînt eu nebună, spuse ea încet, privindu-l, dar proastă în nici un caz. Are ochii tăi, îi explică şi zîmbi din nou. Şi, în plus, cred că ai strigat ceva în legătură cu el, ceva mai înainte.

– Ai strigat la ea? întrebă Willie, întorcîndu-se ca să-şi vadă tatăl.

Hank se uită la el şi ridică din umeri.

– Aşa trebuia să fac atunci.

Dar, cînd o privi pe Sally, din nou, părea să nu mai fie atît de încordat ca la început cînd intrase în bucătărie.

Era intrigată. De ce mai veniseră cînd, de fapt, nimeni nu-şi bătea capul cu nebuna Sally? Un furtişag, atîta tot.

Totuşi, erau aici. Se înduioşă, senzaţie ce n-o mai trăise demult, ceva care o făcu să plîngă. Era ispitită de căldura asta, atît de ispitită! Şi pentru faptul că el se uita la ea ca la o persoană normală, una pe care n-ar strica să o cunoască. Dar, după cum subliniase şi ea, nu era deloc proastă.

Prietenii erau periculoşi, iubiţii, mai rău. Ambele categorii zdrobeau inimile.

Iubiţii căsătoriţi erau de neconceput. Şi asta era el de fapt. Căsătorit. Relaţia tată-fiu presupune o mamă, o nevastă, undeva în umbră.

Îndreptîndu-se de spate şi amintindu-şi cine era şi cum reuşise să supravieţuiască în această ipostază, se întoarse la oala ei cu peltea.

– Willie, apreciez gestul tău şi sper, din toată inima, că îi vei ruga şi pe prietenii tăi să nu mai fure mere din grădina mea. Eu le folosesc la ceva, mai important decît aruncatul lor pe cîmp undeva.

– Da, doamnă.

Aproape că zîmbi la auzul răspunsului.

– Mama şi tatăl tău au crescut un băieţel foarte politicos, spuse ea fără să se gîndească. Ar trebui să fie mîndri de asta.

– Eu n-am mamă. Cuvintele rostite atît de simplu şi sincer îi atinseră coarda sensibilă pe care o crezu fără folos. Şocată de reacţia ei, se opri înainte de a-i spune lui Willie că era un băieţel tare norocos să aibă măcar unul dintre părinţi. Şi ea crescuse la fel.

Ea fusese crescută să nu se roage deloc. Sporovăiala asta dura destul de mult, hotărî ea într-un final.

Trase în piept mireasma lăsată de aburul ce venea din oala cu mere pădureţe.

– Acum trebuie să termin treaba. Vă rog să plecaţi.

Simţi ezitarea lor şi îngheţă, temîndu-se că vor şi altceva de la ea.

Nu avea nimic de dat.

Hank îi fixă cu privirea ceafa. Îi stătea pe limbă să-i spună nu, pentru că nu era pregătit de plecare încă. El voia să mai stea. Voia să o facă să rîdă din nou, deoarece asta îl mişca într-un fel.

Voia să afle de ce se comporta ca o fiinţă ciudată, nebună, la început, ca apoi să devină femeie întreagă într-o clipă.

El rămase pe gînduri fără să dea glas acestor

temeri. Loc necorespunzător, timp necorespunzător. Femeie aşijderea.

Willie se foia nervos. Hank îi strînse umărul fiului său în semn de răbdare. Ei o lăsară, în liniştе, deasupra oalei ce fierbea. Hank închise uşa uşor. Pe cînd îl urma pe Willie prin spatele casei şi apoi prin lanul de porumb, se gîndea la răspunsul femeii din casă.

Se întreba dacă o luase razna vrînd să ştie mai multe despre nebuna Sally.

Ea ar fi trebuit să se simtă uşurată cînd îi auzise trecînd prin bucătărie. Dar nu era aşa.

Auzi uşa închizîndu-se şi tocmai atunci se întrebă dacă nu sacrificase prea mult pentru linişte.

Prea mult pentru sănătate.

Noaptea tîrziu, Sally se întrebă dacă nu-şi sacrificase sufletul... Chiar şi aşa, ea căutase să-l salveze de tristeţe.

Hank ieşi din sala de tribunal şi mai dădu mîna o dată cu clientul lui. Fusese o bătălie dură, dar după o săptămînă de cercetare a matorilor şi în care prezentase mărturii clare, convinsese juriul că omul pe care îl apără era nevinovat.

Acuzarea privea incendierea premeditată, faptul că dăduse foc casei lui costisitoare pentru asigurări. Hank ştia că acuzatul era nevinovat, dar ca să dovedească acest lucru trebuise să suporte o confruntare incredibilă.

Îşi bătu clientul pe umăr şi se despărţiră, după care Hank se îndreptă spre camion. Realiză, în timp ce se îndepărta, că i se făcuse foame, gîndindu-se că merită să se întoarcă la Oakville pentru un prînz, ceva mai tîrziu, sau să se oprească în Fairview. Lăsă geamurile în jos ca să facă loc unei brize de vară. Deodată se hotărî. O luă spre Fairview.

Întoarse chiar la colţ, îndreptîndu-se spre Fairview, pe drumul pe care o lua de obicei în escapadele lui. Cînd opri la stop începu să bată volanul cu degetele, fără să se grăbească pentru a ajunge undeva anume. Tot gîndindu-se la argumentele pro şi contra de a-şi petrece restul după-amiezei undeva, observă o femeie ce ieşea dintr-un magazin la colţul străzii. Aceasta purta o rochie galbenă, strălucitoare, strînsă pe trupul firav. Sandalele cu tocuri înalte ofereau imaginea picioarelor în timp ce traversa strada în direcţia opusă.

Hank tocmai se gîndea că parcă i se părea ceva cunoscut în unduirea acelor şolduri, cînd ea

deschise uşa maşinii sport, albastre, şi se întoarse să pună ceva în spatele locului şoferului.

Nebuna Sally era liberă în Fairview.

Hank nu ştia ce-l surprinse mai tare, faptul că o văzuse sau că o descoperise conducînd o maşină sport? Se întreba unde îşi lăsase mantaua cu glugă cînd trecuse cu maşina pe lîngă el. Fără să se gîndească, el conduse camionul la intersecţie şi o porni spre curba străzii.

Între ei erau parcate trei maşini, dar, datorită înălţimii camionului, Hank avea o privelişte bună a femeii îmbrăcate în galben. El o urmări cum închide uşa maşinii fără să intre, apoi se uită după ea cum traversa strada şi intra în magazin. Opri motorul şi aşteptă.

Socoti că era un magazin cu articole de fierărie. Oare de ce produs ar avea atîta nevoie şi nu reuşise să-l găsească în Oakville? Apoi îşi aminti ceva ce îi spusese Willie.

Nebuna Sally nu obişnuia să cumpere în Oakville. Nici măcar de la băcănie. Rareori era văzută în afara căsuţei ei de la capătul aleii Blossom şi atunci se spunea că era îmbrăcată ciudat şi avea o înfăţişare diabolică.

Hank nu auzise nici un zvon referitor la rochia galbenă sau la maşina sport, albastră.

După zece minute era aproape convins că era

clar o greşeală, o confuzie, cînd femeia în galben părăsi magazinul. El se uită mai bine cînd o văzu că se îndrepta în direcţia lui, cu un pachet sub braţ. Părul ei atîrna pe umeri şi se întorcea din cînd în cînd să privească vitrinele magazinelor. Era gata să traverseze, cînd se răzgîndi şi intră în alt magazin.

Nu încăpea nici o îndoială: Hank se odihnea acum cu cotul rezemat de geamul deschis şi aştepta să apară nebuna Sally.

De data asta apăru numai după cinci minute. Avea un alt pachet sub braţ şi traversa spre maşină. El suspină cînd o văzu că trecea printre maşinile ce se mişcau şi nu se miră prea tare cînd remarcă că nu dădea prea mare atenţie circulaţiei.

Nu prea părea stilul ei.

O văzu cînd se strecură în maşină şi închise uşa. Vîrî cheia în contact înainte ca maşina albastră să dea colţul, apoi o urmări. Nu conducea cu viteză, iar el trebuia să păstreze distanţa şi să apese pe frînă cînd ocoli un bloc şi se întoarse în centru.

Se concentra asupra volanului, căci nu voia să-şi dea seama în ce stare era.

Urmărind-o pe această femeie era o problemă ce apărea sub semnul întrebării. Chiar şi aşa nu

avea de gînd să oprească. Descrierea nebunei Sally ca fiind o femeie perfect normală care se ocupa cu treburi normale îl fascina.

După cîteva blocuri, maşina albastră opri într-o parcare goală. Hank înjură că nu găsea şi el un loc pentru camionul propriu. Nu era nimic la orizont, iar cu circulaţia în mijlocul oraşului la ora de vîrf a amiezei, parcarea dublă ieşea din calcul. Dădu colţul şi ocoli blocul. Se întoarse tocmai la timp ca să o vadă urcînd în maşină.

Stomacul i se revoltă în timp ce o aştepta să se urce prin faţa lui. Se gîndi la prînz din nou cînd remarcă un bărbat mărunt cu chelie ieşind dintr-o bancă avînd ceva sub braţ, la cîţiva paşi de maşina albastră. Îl auzi strigînd „Sally" cînd ea se strecura deja în mijlocul circulaţiei şi cobora în josul străzii.

Curiozitatea crescu, aşa că Hank nu se mai gîndi să oprească undeva. Se strecură în locul pe care îl eliberase Sally, opri în parcare şi alergă în spatele camionului. Îl ajunse pe bărbat din urmă la uşa băncii.

– Voiaţi să vorbiţi cu doamna Sally? îl întrebă el, gîndindu-se că poate porecla „nebuna.Sally" nu era prea potrivită în acel moment.

Omul cu pachetul îl privi cu suspiciune pentru o clipă.

– O ştiţi pe Sally?

Hank dădu din cap.

– Sînt din localitatea Oakville, spuse el, sperînd că asta ar putea fi o legătură de stabilit între ei. Era singura portiţă de scăpare.

Aparent, era destul de bună conexiunea, căci bărbatul zîmbi. Punîndu-şi mai bine pachetul sub braţ, el îi întinse mîna:

– Sînt Mort Campbell. Eu conduc banca aici.

– Hank Alton. Tocmai eram în trecere cînd v-am văzut că o urmăreaţi pe Sally. Vă pot ajuta cu ceva?

Ăsta era un fir bun, se gîndi Hank. Curiozitatea lui cu privire la intimitatea ei. Credea că este îndreptăţit să-şi satisfacă curiozitatea curiozitatea ce îl îndemna s-o descopere pe adevărata femeie ce se ascundea în spatele mitului. Femeia pe care el o urmărise în ultimele momente nu era nici pe departe sihastra pe seama căreia se spuneau atîtea poveşti bizare.

El făcea o incursiune în viaţa unei femei sănătoase, raţionale. Nici ieşirea nu era deosebită. Comportament idiot, poate, dar nu aberant, în mod deosebit.

Campbell zîmbi şi îi întinse cutia.

– Sally a uitat aceste borcane goale pentru dulceaţă. Cu pomul acela al ei care face fructe, va

avea nevoie de ele.

Hank nu avu încotro decît să le ia.

– Peltea? îl întrebă el, amintindu-şi de oala neagră ce fierbea pe soba lui Sally. Dulceaţă de mere pădureţe?

Campbell dădu din cap.

– O face pentru cantina din Denver. Eu şi soţia mea ne-am oferit voluntar de cîteva ori pe lună, aşa că, uneori, ducem dulceaţa acolo şi aducem borcanele cînd Sally nu poate să o facă.

După asta îşi scoase o batistă mare şi-şi şterse cîteva broboane de pe chelie.

– Are treabă şi la New York săptămîna viitoare. Va trebui şi aşa să se lupte cu merele alea.

Hank şi-o imagina pe nebuna Sally dînd năvală pe bulevardul 5, îmbrăcată în mantaua ei şi se gîndi că Campbell trebuie să fi greşit cînd vorbea de New York. Înăbuşindu-şi cu greu rîsul el spuse:

– Nu mi-am imaginat că Sally s-a oferit să deservească o cantină. De cînd o face?

– Să fie cam de trei-patru ani, cred. Ideea i-o fi dat-o Maud Stemple de la bibliotecă.

– Bibliotecă?

– Da. Maud urmăreşte întotdeauna oamenii să-i ia ca voluntari şi presupun că a prins-o şi pe Sally cînd era acolo. Campbell zîmbi aprobator.

Mă bucur foarte mult să o am pe Sally aproape. E săritoare.

Hank aproba şi el ca şi cum ştia destul de bine:

– Sînt de acord, domnule Campbell...

– Spune-mi Mort, îl întrerupse bărbatul, în timp ce îşi punea batista la loc, în buzunar. Aşa îmi spune şi Sally.

Sally făcea o mulţime de lucruri de care Hank nu o credea în stare.

– După cum îţi spuneam, Mort, Sally e foarte ocupată. E greu de crezut că are timp şi de celelalte excentricităţi...

– Ce excentrităţi?

Ochii lui Mort se micşorară şi Hank se gîndea că arată acum de parcă ar fi vrut să-i spună „domnul Campbell" din nou.

– Sally nu e excentrică, zise Mort simplu.

– Nu crezi că e ciudat că locuieşte în Oakville şi că îşi face toate cumpărăturile în Fairview? îl întrebă Hank.

– O, asta e, păru Mort că îşi revine. Sally mi-a spus că părinţii ei au locuit în Fairview cu mult timp în urmă. Pare că aici e ca la ea acasă. De asta vine să tîrguiască în Fairview.

– Şi atunci de ce nu locuieşte aici?

– Ea spune că n-a găsit un loc să-i placă. Şi

apoi, n-o vedem prea des. De cîteva ori pe lună. Mort îi întinse mîna şi Hank trebui să schimbe pachetul în cealaltă mînă ca să dea mîna cu el. Mi-aş dori să găsească un loc şi să se mute aici. Acest oraş are nevoie de cîţiva oameni buni ca ea.

El îi mulţumi din nou lui Hank că a luat borcanele şi deschise apoi uşa băncii. Cînd Mort fu pe jumătate intrat, se opri şi se întoarse să spună:

– Că tot ai spus că ar fi ceva destul de ciudat în legătură cu fata aceea...

Hank aşteptă puţin pînă cînd bărbatul în vîrstă îşi alese cuvintele.

– Ei bine, de fiecare dată cînd iese în oraş, îşi aduce animalul preferat şi îl pune în cuşcă.

– Şi ce e atît de ciudat în asta? întrebă Hank, dezamăgit puţin. El nu găsea nimic ciudat decît faptul că existau cuşti bune în Oakville. Iar venirea ei aici în Fairview nu era deplasată pentru nebuna Sally. Mulţi oameni îşi iau cu ei cîini şi pisici.

– Este un iepure. Mort îşi clătină capul total năucit. Un iepure mare, alb. Nu numai că nu-l ţine afară aşa cum ai crede, dar îl tratează ca pe un preferat al casei. Hai, pisici, cîini, mai treacă-meargă. N-am mai auzit însă să ţii un iepure în casă. E o ciudăţenie, cred eu. Chiar excentrică, dacă vrei să o numeşti astfel. Ei ridică din umeri şi

dispăru în bancă.

Hank rămase în stradă, cu multe întrebări umblîndu-i prin cap. Şi privind cutia din mîinile lui, ştia că deja găsise un pretext pentru a-i întoarce vizita celei ce locuia în casa de la capătul aleii Blossom.

Sally o luă pe drumul de ţară îngust care trecea prin spatele localităţii Oakville. Nu îl alesese degeaba. Nu prea întîlnea pe nimeni pe acest drum şi tocmai de aceea îl folosea. Nu ar fi fost recunoscută dacă cineva trecea din întîmplare.

Toţi o cunoşteau pe Sally nebuna şi se fereau de silueta ascunsă sub faldurile întunecate ale mantalei. Cu siguranţă nu era una şi aceeaşi persoană cu tînăra brunetă aflată la volanul unei maşini sport.

Sally zîmbi. Decepţia pe care o cunoscuse de-a lungul multor ani de trudă devenise un joc. Deoarece intra în civilizaţie, simţea nevoia să se distreze.

În urmă cu cinci ani era singurul mijloc de supravieţuire. Traversase ţinutul New England spre teritorul necunoscut Colorado dintr-un singur mo-

tiv: intimitate. Nu-şi dorea pe nimeni în preajmă, vreo persoană cunoscută, de care să-i pese... sau pe care s-o iubească.

Iubind pe cineva s-ar fi putut să-i zdrobească inima. Mai trecuse prin asta o dată şi doar de curînd. Nu intenţiona să o ia de la capăt.

Durerea mare cerea precauţii deosebite. La început căutase să se izoleze de oameni, pur şi simplu să ducă o viaţă de sihastru. Norocul pe care îl avusese în crearea mitului nebunei Sally fusese o posibilitate de care se agăţase pentru a face ce voia. Nebuna Sally îi oferise singurul lucru de care avea nevoie, intimitatea după care tînjea.

Nebuna Sally îi ţinea pe oameni la distanţă.

Ca să păstreze distanţa nu-şi făcea tîrguielile în Oakville, ci în Fairview. Era mai uşor să aibă cunoştinţe întîmplătoare şi să le ţină la distanţă cînd le vedea doar o dată sau de două ori pe lună.

Oameni ca Willie şi tatăl lui erau în stare să schimbe totul.

Ce vor spune, se întreba, cînd vor povesti prietenilor despre întîlnirea cu nebuna Sally? Le vor spune că ea merge, vorbeşte, respiră ca orice fiinţă umană şi nu ca o vrăjitoare? Vor implanta ceva suspiciuni în sufletele oamenilor care să-i determine să se îndoiască de faptul ca Sally nu

era de fapt nebună cu adevărat?

Vor fi ei destul de curioşi ca să vrea să descopere adevărul? Ceea ce o deranja era faptul că nu-i păsa.

– Ce ar fi atît de rău, se întrebă ea, în a-l saluta pe poştaş în loc să-i las totul la cutie şi să plec în pripă?

Ea vorbi cu voce tare, ca şi cum în apropiere de casă ceva o determina să-şi vină în fire. Nebuna Sally vorbea mereu de una singură.

– De ce m-aş simţi ameninţată dacă una din surorile Scout vrea să-mi vîndă biscuiţi? Şi dacă doamna Avon vrea să-mi lase revista la uşă, oare acestea îmi vor schimba viaţa?

Ea îşi pusese aceste întrebări şi alte cîteva asemănătoare de cîteva zile, mai precis de cînd Willie îi vizitase casa.

După cinci ani în care îşi evita vecinii, brusc, începu să-şi facă griji dacă nu cumva întinsese coarda prea tare.

– Ce mare te consideri, Sally, mormăi ea. Ce te face să crezi că ori Willie ori tatăl lui s-ar răzgîndi?

Punînd frînă, intră pe o alee, apoi mai conduse o milă sau aşa ceva cu grijă deosebită, spre noi orizonturi pline de hazard. Descoperise această intrare pe din dos, în propria casă, la cîteva zile

după ce cumpărase proprietatea. Îi permitea să intre şi să iasă în voie, fără să le ofere vecinilor nici cea mai mică mărturie a traiului ei.

– Probabil că se gîndesc că merg călare pe mătură la piaţă, spuse ea, găsind mult mai practică o scîndură.

Trăgînd lîngă garajul din spate, ea apăsă pe uşa automată. Parcă maşina acolo şi îşi umplu braţele cu pachete. Era greu să le ducă pe toate, dar reuşi fără multă bătaie de cap.

Îşi lăsă în maşină cutia cu alune pe care o luase pentru petrecerea în cinstea zilei de naştere a iepurelui ei. Diseară, după ce îl va adormi, se va furişa afară şi îl va împacheta.

Capitolul 3

Ca să poată face corecturile celei mai bune cărţi pe care o citea, Sally se aruncă pe canapeaua de lîngă ea.

– Proastă carte, mormăi ea, ridicînd programul T.V. pe care-l salvase din ziarul de duminică.

Avea multă bătaie de cap dorind să editeze cărţi care erau deja tipărite. Sentimentul acesta de zădărnicie îl avea de cînd începuse să-şi cîştige existenţa ca editor consultant. A trebuit să înveţe cum să colaboreze cu autorii nevrozaţi pe căi uneori dificile.

Nu o deranja nimic din aceste lucruri, de regulă. Făceau parte din meseria ei şi, totuşi, în

seara asta nu voia să lucreze.

Nici nu ştia ce voia.

– Astenia de vară nu reprezintă vreun răspuns, Sally, fetiţo.

Punînd programul T.V. peste carte, se ridică şi se întinse. Bluza de un albastru-deschis, împletită, îi ieşi afară din pantaloni şi şi-o vîrî absentă, înapoi, în timp ce se îndrepta spre planta în formă de umbrelă din colţ. Rupse o frunză galbenă şi o învîrti între degete.

– Ştiu ce simţi, spuse ea, adresîndu-se frunzei. Acum eşti verde şi sănătoasă şi totul e frumos. Apoi, deodată, te îngălbeneşti vrînd altceva, alt îngrăşămînt, mai puţină apă, mai multă apă. Şi eşti atît de confuză, că nu poţi să-ţi mai dai seama ce vrei cu adevărat.

Ea aruncă frunza în coşul de gunoi.

– Uită-te în oglindă, Sally, spuse ea, amuzată, şi continuă: Nu sînt frunză... nu sînt frunză...

Bătu din palme şi îşi urmă sfatul. Totuşi nu ţinu. Ştia prea bine că astfel îi creştea tensiunea.

– Săptămîna trecută nici nu mă gîndeam la aşa ceva, se plînse ea, stingînd luminile. Camera fu învăluită în întuneric. Era nemulţumită înainte de a veni el. Rămase la fereastră, aşteptînd ca ochii să i se obişnuiască treptat cu întunericul. După cîteva clipe, pomul apăru, iar forma lui era o

încîlcire de crengi ce se înălţau spre cer.

Nu-i trecuse prin minte că o poate preocupa tatăl lui Willie. Poate era o sihastră, din întîmplare, dar nu era obligatoriu ca ea să nu recunoască dorinţa sexuală. Doar pentru că asta se întîmpla după cinci ani lungi şi singuratici, asta nu însemna că uitase cum este.

Oricum, nu conta prea mult.

N-avea ce face. Alegerea îi aparţinea tatălui lui Willie. Iar el o credea nebună.

– Mă voi linişti din nou, spuse ea încet. Nu va mai călca pe aici. N-are nici un motiv. Curînd îl voi uita. Ridicînd o mînă, apăsă geamul rece. E exact ce nu mi-am dorit. Să fiu singură, mulţumită.

Parcă vorbele ei sunau în gol. Sally înjură în şoaptă, deoarece erau cîteva expresii ce nu trebuiau rostite cu voce tare... chiar dacă nu era nimeni ca să o audă.

Anii de încredere în sine îi accentuaseră judecata. Poate că o să rîdă, îşi spuse ea, dacă ar afla ce simte, ce crede. Nu-l interesa nebuna Sally, mai mult decît oricare alta din oraş.

Totuşi, a cui era vina? se întreba retoric. Ea era singura care se izola de ceilalţi. Îşi dorea să fie o sihastră. Acum avea ce îşi dorea.

– Să fac ceva, se îndemnă ea, cu voce tare. Orice. Privirea îi căzu pe pămînt în spatele po-

mului. Era o denivelare. Fructele căzute, presupuse ea.

– Voi culege mere, se hotărî ea, cu un elan deosebit. Şi apoi voi face dulceaţă. Coborî în bucătărie, îşi găsi găleata şi ieşi afară. Trînti uşa în urmă şi porni spre pajişte.

Voi culege mere şi voi face dulceaţă, pînă voi obosi atît de tare, că nu voi mai putea să gîndesc. Şi dacă şi mîine îmi va stăpîni gîndul o voi lua de la capăt. Se îndreptă spre grămadă şi aproape că era să cadă cînd picioarele ei goale se împiedicară.

– Poate e necesară puţină lumină, mormăi ea.

Retrăgîndu-se în casă, se duse la toaletă şi bîjbîi pînă găsi nişte torţe într-un colţ. Luă cîteva ca să le folosească împotriva ţînţarilor.

– Iată biletul pentru o noapte întunecată, zise ea şi se grăbi la bucătărie pentru chibrituri.

Amintindu-şi că e frig afară, ea se opri la uşa din faţă, ca să- şi pună mantaua. Se gîndi şi la o pereche de pantofi, luînd în consideraţie picioarele, dar renunţă.

Îi luă doar cîteva clipe ca să bage torţele în pămînt şi să le aprindă. Tocmai la timp pentru că ţînţarii înfometaţi de sînge îi bîzîiau pe la urechi. Zîmbind, îşi trase gluga peste cap pentru protecţie şi începu să adune merele.

Desculţă în iarbă, cu mantaua ce îi acoperea picioarele, Sally se concentra la ce făcea şi încerca să uite că se fixase cu gîndul pe un bărbat pe care îl ştia ca tatăl lui Willie.

Hank întoarse camionul şi porni spre oraş. Se ducea să-i ducă borcanele, doar atît, dădu el un verdict după cîteva minute de concentrare. Apoi va pleca repede convins că nu merita să se implice.

Îi va lăsa cutia la uşă şi se va întoarce la familia lui, la mama lui şi la Willie. Viaţa lui era normală, mai mult sau mai puţin, fără o soţie, dar, la naiba, erau destul de fericiţi.

El dorea să-i vorbească. Ea era nebună. Ar trebui să o evite, să se informeze de la alţii şi să o lase în pace.

Dar era drăguţă, zîmbetul ei, vocea ei, ochii ei... i-a apărut în vis, îl prinsese vulnerabil.

Ea era indiferentă. Îi întorsese spatele şi-i spusese să plece. Ar trebui să-i respecte dorinţele.

Ar fi vrut ca ea să ştie că nu e singură.

Hank se întrebă unde e soneria cînd dădea colţul. Priveliştea ce i se înfăţişa era ciudată, ne-

pământeană... teribil de sinistră. Dincolo de flăcări, se legăna o siluetă singuratică în adierea vîntului, apoi se aplecă la pământ. El frînă şi opri motorul, apoi stătu acolo, ţinîndu-şi respiraţia, pe cînd silueta îmbrăcată în manta se ridică uşor şi se uită în lumina farurilor.

Ea aştepta, fără să se mişte. Era uşor să vadă cum îşi merită numele. Hank îşi dădu seama, pe cînd ea îşi juca rolul foarte bine. În umbra făcliilor, aproape de neobservat în mantaua ei de stafie, nebuna Sally sfida pe oricine voia să se apropie, postura ei oferindu-i siguranţa că nimeni nu ar îndrăzni de altfel.

Tot restul oamenilor din Oakville pot crede ce vor, dar, la dracu', a naibii treabă, dacă el avea de gînd să joace rolul nebunului. Dacă scena aceasta ar duce la vreun indiciu, ea îşi construia sigur reputaţia de femeie nebună, treptat, jucînd roluri ciudate.

Dar el nu muşcase din momeală. Haide, Sally, termină, vru el să strige. Încetează cu toată şarada asta ridicolă şi trăieşte-ţi viaţa... cea adevărată.

Sau poate asta era realitatea în care trăia... şi femeia pe care o urmărise în Fairview.

Stinse farurile camionului şi coborî, trîntind uşa în urmă. Se opri o clipă dîndu-i o şansă să-i

recunoască chipul ca să nu se teamă. Nu pentru că ea nu ar merita gestul, reflectă el, gîndindu-se cum făcea tot posibilul să sperie oraşul.

El proceda aşa pentru că aşa dorise.

În lumina făcliilor, el urmărea cum o mînă ieşi de undeva să pună mantaua la loc. Ea îşi dădu părul la o parte din ochi şi îl fixă cu privirea de cealaltă parte a zidului. Hank trase adînc aer în piept ca să dea la o parte pînza de zvonuri, apoi pentru a alunga furia ce se aduna.

Dar n-a mers. Ea făcea parte din gîndurile lui.

Poate că-i va folosi la ceva.

El era prea supărat ca să se mai gîndească şi la partea delicată a lucrurilor. Sări zidul de piatră şi se îndreptă furios unde ea aştepta. Trebuia să o înţeleagă de ce stătea acolo. Nu se mişcă din loc, nici măcar cînd el îşi făcu simţită apariţia. Îşi înălţă capul, pentru a mări diferenţa dintre ei, iar el găsi o lumină ciudată în ochii ei şi altceva pe deasupra la care nu se aşteptase, emoţie.

Supărarea lui ar fi trebuit să se răcească în timp ce alt răspuns se încălzea, dar ea nu se topi deloc. În loc de toate acestea, el era furios şi pornit, căutînd să-şi verse focul. Privirea lui căzu pe buzele ei întredeschise şi se trezi că vrea să le guste. Oare şi-ar deschide gura pentru a o primi pe a lui?

Oare ar geme de plăcere dacă el şi-ar vîrî limba?

Nebuna Sally îl vrăjise? Nu încă, nu acum, îşi spuse el. Mai întîi va lămuri cum stau lucrurile, căutînd mai bine, cu şarada femeii acesteia nebune... dacă asta era cu adevărat.

Trebuia să fie.

Ea vorbi înainte ca el să aibă ocazia:

– Bună seara, domnule... a, Hancock. Ce mai face Willie?

– Willie e bine, iar numele meu e Hank Alton, nu Hancock, spuse el, strîngînd din dinţi. N-ar putea fi directă?

Sally dorea ca el să-şi mişte buzele atunci cînd vorbea. Cel puţin, aşa, ar avea posibilitatea să selecteze cuvintele.

– Ai venit în legătură cu asigurarea despre care vorbeai? Ea spera că nu, deoarece, deodată, simţi nevoia unei tovărăşii, a lui, şi nu prea se dădea în vînt să-şi petreacă timpul vorbind despre viaţa politică sau aşa ceva.

– Nu.

Ea zîmbi, mulţumindu-i în gînd, pentru că rostise cuvîntul atît de atent.

– Nu cred că m-am prezentat, domnule Hancock. Sînt Sally Michaels.

Dacă lumina ar fi fost mai bună ar fi jurat că faţa lui capătă o tentă de roşu. Oricum ar fi, expresia lui furtunoasă o mira. Ce îl făcuse să-şi iasă din fire? se întrebă ea, gîndindu-se că poate ar trebui să se desfacă la cravată în cazul în care ar suferi vreun atac. Şi de ce purta cravată la un pulover din lînă? Cînd se îmbrăca aşa urmărea să te dea gata?

Cam prea încărcat, se gîndi ea, dar minunat în acelaşi timp.

Hank se obişnuise cu noile valuri de luptă în van.

– Cred că încep să le dau dreptate celor din Oakville, căci ori eşti nebună, arătă el, brusc, spre făclii, ori ăsta e doar un joc de-al tău? Ce joc faci, Sally? întrebă el, decepţionat şi mai blînd.

Ea îşi răsuci capul.

– O seară plăcută, nu-i aşa?

– N-am venit să discutăm cum e vremea. La naiba, se gîndi el, nu ştia cînd să se oprească? El îi urmări direcţia ochilor, care se plimbau pe linia gîtului, apoi alunecară pe cămaşa ce se asorta cu pantalonii. În ochii ei se citea o aluzie răutăcioasă cînd se întoarse să îl vadă, dar ea nu spuse ce gîndea de fapt.

Bine şi aşa. Hank nu avea chef să explice de

ce se îmbrăcase aşa, nu unei femei care prefera manta cu glugă şi umbla în picioarele goale. Puloverul pe care îl purta parcă devenise prea gros, deodată, acum că se întreba ce mai avea ea pe sub mantaua grea.

– Este cam rece aici, nu crezi? întrebă Sally, uitîndu-se în aceeaşi direcţie. Ea se gîndi dacă să-l invite sau nu în casă şi considera că nu e bine, era greu să încalce vechile obiceiuri şi toate celelalte.

Uitîndu-se din nou în sus, ea se trezi că rămase cu privirea aţintită şi-şi dădu seama că fierbea de mînie. Se hotărîse să meargă după aparat, cînd el spuse altceva, un lucru pe care nu-l desluşi.

Dintr-un impuls, îi atinse buzele cu degetul, oprindu-i ecoul cuvintelor ca să poată să le audă pe ale ei.

– Reţine cuvîntul ăsta, mă voi întoarce imediat. Foşnind mantaua grea, ea se întoarse înapoi în casă şi se grăbi să intre.

Nu ştia dacă îl va mai găsi acolo cînd se va întoarce. Se grăbi spre dormitor şi spera că va fi destul de curios ca să aştepte.

Voia să-l cunoască mai bine pe tatăl lui Willie. Cînd se mira cum îşi clădise stilul de viaţă, i se

opri un nod în gît.

Apoi îşi dădu seama că se hotărîse să o facă. Poate n-ar fi acolo să-şi ia aparatul audio, dacă n-ar vrea şă-l cunoască.

Voia să-i fie prietenă, nu rezista.

Şi mai dorea să o cunoască şi el pe Sally Michaels. Problema era, se gîndi ea, cum reuşea să o facă. Asta fără influenţa nebunei Sally care strica totul. Nu era aşa de simplu ca şi cum ar putea să spună: „Să ştii că sînt nebună cu adevărat."

I-ar da şansa să încerce măcar?

După multă vreme, cînd uşa se închise, Hank se uită lung la intrarea din faţă.

Ea îi atinsese buzele.

Îl rugase să o aştepte.

Nu înţelesese nici un lucru din cîte îi spusese el.

Dădu din cap, dorind să dezlege misterul celei care locuia în Oakville.

Unii spuneau că era nebună, dar el nu credea că e adevărat. Alţii că e vrăjitoare. Hank se îndoia că ar fi aşa, deşi o lăsase să creadă asta, cînd dansa în jurul făcliilor, îmbrăcată în mantaua cu glugă.

Era teribil de urîtă. Toţi pretindeau că n-au

văzut vreodată ce s-ar afla sub manta. Dar el ştia mai bine ca toţi.

Tot privind făcliile, aproape că socoti că îşi imaginează episodul din Fairview.

Îi mai dădea o şansă, găsi el de cuviinţă. Apoi va pleca, lăsînd-o cu merele ei, riturile şi tot tacîmul.

Voia atît de mult să-i facă plăcere.

Se uită în sus cînd uşa din faţă se deschise. Ea păşi cu mîinile la o ureche ca şi cum era... Ei bine, nu-şi putea imagina ce naiba făcea. Aşa că o întrebă, deşi se îndoia că va primi un răspuns raţional.

– Nu intra, spuse ea. Mai stai puţin.

În cele din urmă înţelese.

Furia lui se topea în timp ce contempla lucrul acela la care nu se aşteptase. Acum îi era clar totul.

– Nu-mi vine să cred că pînă acum n-am realizat.

Ea îl privi zîmbind strîmb.

– Aceste lucruri sînt neplăcute cînd te grăbeşti.

„Lucrul" acela se fixă în ureche pînă la urmă şi ea îşi aranjă părul.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar

poate ai observat că sînt neajutorată fără aparat.

– Ai două?

– Pentru amîndouă, nu pot să aud fără ele.

– Pe bune, spuse el, dar auzi cîte ceva.

– Ţipătul ciudat, spuse ea, zîmbind larg. Şi dacă sînt atentă şi ridici vocea puţin...

– Sau ţip, sugeră el.

– Mai puţin, recunoscu ea, sînt doar pe jumătate surdă.

– Aşa te-ai născut? Nu se aşteptase să simtă tandreţe, ca un alt soi de emoţie, în noaptea aceea, şi asta îl derută. Nu exista nici o explicaţie pentru aceste emoţii, nici un fel de scuză.

Pe de o parte dorinţa ce nu cerea vreo scuză. Era o femeie pe care o găsea atrăgătoare şi pe care o dorea.

– Nu, nu m-am născut surdă, spuse Sally respirînd adînc. Nu voia să mai vorbească despre asta. Nu în seara asta, cînd se adresa unui bărbat care nu era nici poştaşul, nici băcanul, sau cineva care lucra.

– Ce te-a determinat să vii aici, domnule Hancock?

El oftă.

– Alton. Numele meu este Hank Alton.

– O, şi de cîte ori crezi că mi-ai spus asta? se

întrebă ea dezgustată. O, ei bine. Pentru un ban... Pariez că nu ai nimic de-a face cu asigurările.

El clătină din cap.

– Sînt avocat.

Avocat, trebuia să-şi imagineze. Hank Alton nu arăta ca unul ce se mulţumea să umble din uşă în uşă pentru a vinde poliţe de asigurare.

– Mi-aţi spus cumva de ce sînteţi aici, domnule Alton? îl întrebă, muşcîndu-şi uşor buza. Începuse să-şi dea seama că el o crede o naivă.

– Hank, spuse el, aşteptînd să-i ceară şi ea la fel. Ţi-am adus borcanele. Se duse la camion şi de data asta intră pe poartă.

Era rîndul ei să fie derutată.

– M-am întîlnit din întîmplare cu Mort Campbell astăzi, chiar după ce ai plecat, spuse el, renunţînd să-i mai mărturisească faptul că nu îl mai întîlnise pe Mort Campbell vreodată. El a încercat să te prindă, dar cred că nu ai auzit.

Ea nu zise nimic, era înmărmurită.

– Spunea că faci peltea pentru o cantină din Denver, îi explică Hank, întrebîndu-se dacă va nega. Dar nu o făcu.

– Şi ce altceva ţi-a mai spus Mort? întrebă ea, cu privirea lucind în lumina făcliilor.

El îi susţinu privirea, mişcat de intensitatea ei.

Putea să înţeleagă cum strălucirea aceea ciudată putea fi construită ca aparţinînd unei năluci sau să producă teama, dacă te aşteptai la aşa ceva.

– Ce ne-a mai rămas de discutat? întrebă el uşor. Mort m-a rugat să iau astea... ca să-ţi cruţ încă un drum.

Îi stătea pe vîrful limbii să întrebe ce a mai spus Mort, dar nu reuşea să se adune. Ceea ce conta cel mai mult era faptul că acest bărbat, acest Hank Alton, îi descoperise cealaltă parte a ei. Celălalt ego. Ea putea să vadă în privirea lui asta.

Dar oare credea el că ar fi adevărată Sally Michaels? Oare îi păsa? Ea nu căută un răspuns şi luă cutia de la el.

– Mulţumesc că mi le-ai adus pînă aici, spuse, şi cred că sînt puţin uimită. Nici măcar nu mă cunoşti.

– Ai fost bună cu Willie cînd a căzut din pom, zise el, cu glas răguşit.

Ea puse cutia pe jos şi se forţă să îi zîmbească. Hank Alton îi returna o favoare. Nu venise pentru că voia să o mai vadă şi nu ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

– Oricum, spuse ea, lăsînd la o parte dezamăgirea, nu cred că Willie îmi păstrează o amintire

prea plăcută. Ştii foarte bine că l-am speriat de moarte.

– Cred că a trecut peste asta, îi zîmbi Hank, ca răspuns, incidentul l-a făcut un erou, ştii asta.

– Erou? Fiindcă a căzut din pom?

El clătină din cap.

– Unii dintre copii urmăreau asaltul lui din pădure, de dincolo de drum. Ei te-au văzut cînd ai ieşit şi te-ai aplecat asupra lui. După cît se pare, e primul puşti care s-a apropiat atît de mult de nebuna Sally... El folosea porecla cu intenţie, ca să vadă cum reacţiona la auzul ei.

Ea rîse şi-şi roti ochii.

– Reputaţia mea e mai rea decît îmi imaginasem. Încep să mă simt ca vrăjitoarea cea rea din *Hänsel şi Grettel.*

– După cîte se ştie, n-ai făcut prea multe ca să schimbi impresia, spuse el, amintindu-şi de făcliile din grădină. De fapt, faci tot posibilul ca să înrăutăţeşti imaginea creată.

Ea îşi mută privirea de la făclii la faţa lui confuză.

– Culegeam mere, e ceva rău în asta?

– La lumina făcliilor?

– Da, spuse ea, sînt mai bune decît lanternele. Şi mai sperie cel puţin o parte din ţînţari.

Era prea logic ca să fie adevărat.

– Trebuie să ai asta pe tine? întrebă el arătînd mantaua care îi atîrna peste umeri, fără formă.

– E răcoare afară, spuse ea simplu. Nu m-am schimbat de la prînz cînd era cald.

Ea desfăcu mantaua, care aducea a impermeabil, se gîndi el. Inima îi bătea în piept cînd îi privi picioarele lungi, goale, şoldurile slabe şi pieptul curbat. Apoi se încheie din nou. El o privi în faţă, aşteptîndu-se să vadă un zîmbet provocator al unei femei care e conştientă de gestul ei sugestiv erotic.

Ea nu zîmbea deloc. Privi la scena făcliilor din nou. Ochii ei erau lipsiţi de orice provocare senzuală.

– Şi înainte de a întreba, spuse ea, mantaua ţine loc de făclii pentru a mă feri de ţînţari.

Hank era atît de preocupat de ea, că de-abia auzi explicaţia ei. Putea el să uite de vibraţiile ce le simţea atît de puternic? Era oarbă la reacţiile masculine în privinţa membrelor ei goale? Cum putea să fie atît de indiferentă la nevoile lui şi dorinţele ce îl încercau?

Hank nu ar fi putut să dea greş.

El nu-i făcea o favoare. Sally îşi dădu seama pe cînd se uita la el. Voia să fie acolo. O dorea şi

nu era un gînd întîmplător. Făcliile ce luminau nu se comparau cu expresia ce strălucea în ochii lui. Se simţea aiurea să-şi înfrîngă dorinţa. Geamătul ei o luă pe nepregătite şi, brusc, îşi schimbă dorinţa de a-l mai cunoaşte pe Hank Alton. Astfel de riscuri nu meritau efortul.

Făcu un efort supraomenesc ca să-şi ascundă dorinţa de el. Ea descoperise lucruri de netăgăduit în foamea masculină ce o simţi în Hank.

Nu era pregătită să îi facă faţă, să se lupte cu el. Era ca şi cum te jucai cu focul.

Iar focul arde.

Ea se concentră spre pelteaua de mere pădureţe sau gem, sau altceva decît să vadă strălucirea în ochii lui. Se aplecă asupra făcliilor.

– Ce credeai că fac aici? întrebă ea, strecurîndu-se în manta.

– Ceva ce sună a sacrificiu, mormăi el.

– Sînt luni de cînd am sacrificat totul, spuse ea. Iar luna nici măcar nu e plină în seara asta. Ochii lui se lăsară pe chipul ei, iar Sally se lupta cu dorinţa de a se retrage sub manta. Apoi, întîlni privirea lui.

– Îţi place, nu-i aşa? întrebă el, ferm.

– Ce?

– Reputaţia ta. Nebuna Sally şi restul.

– Asta sînt, spuse ea simplu.

El clătină capul şi-şi ridică privirea încă o dată. Cel puţin accepta ceea ce văzuse el aici şi clătină din nou din cap.

– Atunci cred că trebuie să te las să continui.

– Ce?

– Depinde de tine ce vrei, spuse el enigmatic. Înainte să-şi dea seama el mai puse încă o întrebare: Sally?

– Da? Speranţa din inima ei era stupidă, îşi spuse. El va pleca şi era vina ei. Decizia ei.

– Nu te simţi niciodată singură?

Capitolul 4

– Ba da.

Cuvîntul se risipi ca o şoaptă în noapte. Se răsuci ca un cuţit în inima lui Hank şi îl duru. Îl prinse şi îl ţinu nemişcat în lumina palidă a făcliilor ce cădeau pe faţa ei, pe cînd privea chipul ei.

Îl apăsa sufletul în timp ce încerca să-şi imagineze dacă exista ceva mai rău decît singurătatea. Era ceva. Sally îşi alesese singură modul de trai. Nebuna Sally era, pur şi simplu, unealta pe care o folosea ca să se descurce.

Se simţea ca un nemernic pentru că îi spusese în faţă.

– Îmi pare rău. N-am nici un drept.

Sally îşi reţinu cu greu lacrimile care îi ameninţau obrajii. Nebuna Sally trebuia să cotcodăcească, nu să plîngă, încercă ea să raţioneze. Nu voia să-i stîrnească mila lui Hank. Nu avea nevoie de mila lui. Nu avea nevoie de el... sau de oricare altul.

Dar asta nu o oprea să nu-l mai dorească. Inspirînd aer în piept, încercă să-şi controleze emoţiile. Nu era uşor, mai ales că dorea să i se arunce în braţe şi să-l lase să o mîngîie, pînă cînd slăbiciunea se topea de tot.

Rămase privind, ca hipnotizată, în timp ce el întindea mîna spre ea. Îi rămase un suspin în gît şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu tremure cînd degetele lui se apropiau să-i mîngîie obrazul. Gestul lui era blînd, iar ea nici nu ştia că plînge pînă cînd nu văzu mărturia pe degetele lui umede. Îi întîlni privirea pe cînd îşi ducea degetele la gură, tremurînd cînd gustă sarea lacrimilor ei.

Nu văzu nici pic de milă în ochii de care o lega o vrajă. În loc de asta se citea faptul că înţelegea viaţa pe care o alesese... şi confuzie, deoarece el nu ştia de ce o făcea. Mai era şi altceva în ceea ce exprima chipul lui, ceva care îi accelera bătăile inimii.

Acel altceva era flacăra dorinţei.

E mult mai mult decît poţi să duci. Înghiţi din

greu şi îi reţinu privirea.

Fugi cît mai ai timp. Ea nu se mişca.

Ia lucrurile aşa cum sînt. Hank vrea mai mult decît poţi tu. Ea îşi umezi buzele în aşteptarea sărutului.

Te pierzi cu firea, Sally, fetiţo. Îşi ridică buzele ca să le întîlnească pe ale lui.

Gura lui era hotărîtă, dar tandră. O sărută, oferindu-i mai mult decît visase vreodată. Ea tremura cînd el îi luă faţa în mîini, apoi îşi dădu seama că îşi pierde echilibrul cînd el o luă de talie.

Nu îndrăzni să-i cuprindă umerii cu mîinile. Asta i-ar fi adus mai aproape unul de altul. Ei doar se sărutau. Asta era tot ce putea să facă.

O muşcă de buze uşor, astfel încît o explozie caldă îi învălui stomacul. Ea gemu şi-şi deschise gura ca să-i facă loc, fiind curioasă şi plină de dorinţă.

Se necăji cînd el se retrase, pînă cînd realiză că trebuia să-l urmeze.

Degete puternice se strecurau în părul ei şi îi masau capul. Ea îşi vîrî unghiile în talia lui şi îi smulse un strigăt.

Îi urmă dorinţa şi şi-o hrăni şi pe a ei. Gura ei tînjea după ceva mai mult. Mîrîitul lui accepta gestul şi stîrni plăcere în trupul ei.

Palmele lui alunecară pe gît, mîngîindu-i pielea

de după urechi, înainte de a coborî. Îi luă mîinile de pe talie şi le puse pe după umeri. Sally abia observă. De-abia îşi dădu seama că degetele ei căutau puterea adunată acolo. Prinsă de febra ce începu şi se sfîrşi cu felul de a iubi destul de îndrăzneţ al lui Hank, ea reuşi să-i simtă căldura şi pulsul la fiecare atingere de-a lui.

Adierea rece din noapte era o alinare bine venită pe cînd aruncă o privire ceasului din spate. Apoi, braţele lui erau acolo pentru a o încălzi, alunecînd de pe talie pe şolduri, masînd pielea goală dintre pantaloni şi bluză. Cînd degetele lui se înţepeniră în jurul coapselor şi o trase mai aproape de el, gura lui înghiţi strigătul ei, iar limba îi trecu peste buze ca o aluzie erotică către un ritm mai intim.

Simţi că degetele lui o mîngîie; se învîrteau în cerc pînă coborîră pe pieptul ei, care era deja tare sub bluza de bumbac uşoară. Ea mai voia. Voia să nu mai fie nimic între ei, ca mîinile lui să-i alunece pe pielea goală, ca degetele lui să-i mîngîie sfîrcurile ce tînjeau.

Această imagine uimitoare era mult mai eficientă decît o găleată cu apă rece. Despărţindu-se de el, Sally îl împinse de umeri. El o eliberă, retrăgîndu-se pînă cînd ea umplu golul de emoţii dintre ei. Ce naiba avea? se întreba chiar ea. Nu

era decît un sărut, nimic mai mult. O mică consolare în noapte.

Dar nu fusese de ajuns doar sărutul lui Hank.

Ea se uită fix la una din făclii şi-şi trase mantaua pe umeri, ascunzîndu-se după cutele ei şi aşteptînd explicaţii. Dar ea ştia ce se întîmplase, aşa de bine, precum conştientiza că fusese doar vina ei. Dorise să fie sărutată, încurajase fiecare mişcare a lui.

Ştiuse că era de ajuns ca să se oprească.

Dar mai vreau, îşi înfrînse impulsul care o putea arunca înapoi în braţele lui, pentru că nu putea risca.

Cînd avu curajul să se uite la Hank, văzu că el era cu spatele. Se uita la pom, cu mîinile în şolduri, cu umerii ridicaţi în tensiunea aşteptării. Evident că era mai puţin fericit decît ea care se retrăsese atît de repede. Respiră de cîteva ori, inspirînd aer adînc, în piept. Ştia că de ea depindea să spargă liniştea dintre ei, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce ar putea spune pentru a scuza felul în care se comportase.

– Nu îţi făceam nici un rău.

Vocea lui era aspră şi joasă, şi-şi dădu seama de regretul lui fără să-l privească. Dar cînd, deodată, se întoarse, ea putu să-l vadă clar în lumina lunii ce se ridica. Durerea din cuvintele lui se citea

pe faţă.

Ea se grăbi să îndrepte răul ce-l făcuse.

– Ştiu asta. Ştiu că nu mi-ai fi făcut vreun rău. Dorea atît de mult să o creadă, dar el nu se uita în ochii ei. În loc de asta, privea într-un punct fix, peste umărul ei.

– Dar te-am speriat, spuse el şi ea văzu că stătea în aceeaşi poziţie. Nu era cinstit să simtă asta. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

– Nu m-ai speriat, zise ea. Se speriase ea singură.

– Tremurai.

Ea aproape zîmbi, deoarece el avea dreptate. Tremurase... de emoţie.

– N-am mai fost sărutată demult, spuse ea. Cred că hormonii mei au nevoie de ceva proaspăt în actul sexual ca să menţină autocontrolul.

– Nu glumi. Aceasta nu e o comedie.

Destul era destul, se hotărî ea. Ştiu şi eu, dar nu e nici tragedie. Ne-am sărutat, ne-am oprit. Ea înaintă pînă la cîţiva paşi de el.

În cele din urmă, el o privi. Rămase aşa ca să vadă că, de fapt, nu era atît de greu să se adune şi să-i zîmbească.

– Asta a făcut mai mult decît un sărut, spuse el, certînd-o uşor.

Ea înghiţi în sec şi nu răspunse.

– N-ar fi trebuit să te ating deloc, adăugă Hank. Nu intenţionase să o facă. Fusese destul de clară, de la început, cînd spusese că nu mai era nici un loc liber în viaţa ei pentru altcineva. Nu avea nici un drept să forţeze lucrurile ca să şi-l găsească. Dar odată ce el simţise buzele ei calde, odată ce o gustase, se oprise să se mai gîndească la ce voia ea de fapt.

– N-ar fi trebuit să te las, spuse ea, dar am făcut-o. Aş fi vrut să...

– Să ce?

Sally dădu din cap. Nici măcar nu era în stare să-i explice.

– M-ai făcut să uit pentru o clipă, spuse ea, în loc de răspuns. Ai alungat singurătatea şi m-ai făcut să simt că sînt dorită.

– Dacă eşti singură, asta e doar alegerea ta. El vru să o atingă, ca s-o aline, dar nu o mai făcu.

Ea clătină din cap, solemnă.

– E alegerea mea.

Ar fi putut să-i explice, Sally ştia, dar asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Hank tot ar pleca, deoarece ca să rămînă n-ar fi alegerea ei. Luîndu-şi privirea de la el, ca să nu fie în pericol de a-i împărtăşi secretele pe care le ţinea ascunse, se aplecă şi luă cutia cu borcane pentru peltea.

Intră în casă fără să se uite înapoi.

Sally aruncă o privire în oglinda din dormitor, pe cînd îşi da jos aparatul audio, în grabă. Ştia că avea să plece. Dar nu voia să mai ştie nimic.

Ea nu dorise să plece, nu dorise ca el să plece de tot. Totuşi era cel mai sigur lucru.

Aş vrea să am o memorie bună şi lipsită de orice amintire dureroasă, ar fi spus ea dacă ar fi fost mai puţin grijulie. Voiam să-mi amintesc cum e să împarţi ceva intim cu un bărbat. Vezi tu, Hank, chiar şi aşa, eu eram tare îndrăgostită de soţul meu, care acum e mort, şi nu pot să-mi permit să-mi amintesc ceva despre el acum. Nici măcar clipele bune.

Hank n-ar fi înţeles, iar ea n-ar fi fost în stare să-i explice. Nu trebuia să ştie că soţul ei, John, murise în aceeaşi explozie care îi distrusese auzul. Hank n-ar înţelege că John fusese prima persoană pe care ea o iubise.

Iubindu-l atîta pe John, ea s-ar expune unui atac de cord care nu i-ar permite să şi-l amintească defel.

Sally nu-şi permisese niciodată să se gîndească la soţul pe care îl iubise odată. Se antrenase să evite gîndul ce-l ducea la el, deoarece, mereu, îi aducea aminte de moartea lui... moment din

viaţa ei care schimbase totul, spre ceva greşit.

Totuşi, ea nu putea să controleze coşmarul ce o vîna în somn.

– De ce l-ai gonit pe Hank? o întrebă ea pe femeia din oglindă. Se pare că n-ai nici o şansă să te îndrăgosteşti, nu-i aşa?

– Am intrat în panică, răspunse ea.

– De ce să intri în panică? La urma urmelor, Sally, ai avut cinci ani în care puteai să te vindeci.

– Mă temeam că nu-i de ajuns.

– E destul. Şi, în plus, dacă crezi că te implici prea mult, poţi oricînd să te retragi.

– Dar el crede că sînt nebună.

– Greşeşti din nou. E numai şarada ta, Sally, fetiţo. Ţi-a trecut vreodată prin minte că asta ar fi şansa ta să ieşi puţin în lume?

– Dar îmi place Hank. Merită mai mult decît îi pot oferi eu.

– Sally, cam exagerezi. Hank nu vrea decît un interludiu temporar. Vorbeşti ca nebuna Sally. Te sfătuiesc să nu uiţi.

Ea ridică din umeri. În regulă. Deci el vrea un interludiu temporar şi fierbinte. Şi ce e rău în asta?

– Problema este că experienţa ta sexuală nu este decît de cursă lungă. Recunoaşte, fetiţo. Nu

poţi ţine pasul cu Hank.

Ea scoase limba la imaginea din oglindă şi apoi se întoarse cu spatele la ea înainte de a se hotărî cine cîştigase discuţia. Traversînd holul spre bucătărie se întrebă dacă nu cumva faptul de a vorbi singură se transforma în ceva ce ar trebui să o intereseze.

Ea zîmbi în întuneric.

– Nebuna Sally n-ar fi interesată în creşterea unei şurubelniţe ce e liberă, spuse ea cu voce tare. Dar cred că un psihiatru ar avea un cîmp cît toate zilele de lucru.

Mulţumi cerului că nu era psihiatru şi aprinse luminile la bucătărie. Era timpul să se ocupe de peltea în aleea Blossom.

Hank încercă a treia oară să citească articolul, de cînd sosise acasă de la lucru, în legătură cu întîlnirea consiliului oraşului. Dezbaterile referitoare la partea de est a oraşului erau importante, dacă nu foarte importante. El reţinea cîteva proprietăţi în zonă, deşi părea să nu fie cine ştie ce exerciţiu de nerezolvat.

Dacă Sally Michaels i-ar ieşi din minte, ar putea să se concentreze mai bine.

Trecuseră trei zile de cînd o gustase. Trei zile de cînd îi atinsese pielea moale şi i se părea că visează.

Ea îl sărutase cu pasiune şi îl excitase atît de tare, ca nici nu mai putuse să respire.

Mototoli ziarul în mînă. N-avea nici un rost. Privind în gol, el admise că fusese vrăjit din prima clipă în care o văzuse. Era singura explicaţie care avea rost.

Dorise să-i fie prieten, aşa cum îi era Mort Campbell. Voia să-i şteargă lacrimile şi să o facă să rîdă, din după-amiaza aceea petrecută în bucătărie cînd ea îl necăjise cu privire la aripi de lilieci şi pipote. Voia să ştie ce ascundea în afară de partea aceea cunoscută de „nebuna Sally", modul esenţial al vieţii ei.

Voia să o facă să ştie că nu era singură pe pămînt.

De vreme ce visa în timpul zilei, Hank îndrăzni mai departe. Voia să împartă intimităţi cu ea, să facă dragoste cu ea, pînă cînd dorinţa ce îl trezea noapte după noapte se va stinge.

Din nefericire, conta ceea ce voia Sally. Nu voia să facă nimic cu nimeni.

Acum, hai la treabă. Hank luă ziarul mototolit şi se forţă să-şi arunce o privire spre el. Timp, se gîndi el; timpul era singurul lucru de care avea nevoie. Cu timpul, va reuşi să se gîndească la Sally fără să-l macine sentimentul că pierduse o şansă incredibil de rară...

– Hai, tată, ai puţin timp? Faţa lui Willie apăru de după ziarul lui Hank, arătînd bine după preselecţia de la fotbal de ieri.

Hank lăsă ziarul pe genunchi şi îl îmbrăţişă de bun-venit cu o putere de urs.

– Văd că ochiul tău începe să se coloreze frumos, spuse el după ce Willie se aruncă într-unul din scaune. Te doare?

– Nu, rosti băiatul tărăgănat, apoi adăugă cu mîndrie: Antrenorul a spus că e cel mai mare ochi vînăt pe care l-a văzut de la ultimul sezon cînd Sammy Lakes intrase în căpitan.

– N-a crezut că era accident? întrebă Hank, amintindu-şi de tinereţe, cînd animatoarele erau la fel de interesante ca şi jocul însuşi.

Willie dădu din cap.

– Nu-mi dau nici eu seama ce a crezut. Sammy n-avea intenţia să ia mingea de pe margine. Crosa era să-l izbească frumos dacă nu o făcea.

Hank îşi reţinu părerea pentru el. Poate, la şai-

sprezece ani, Sammy Lakes avea mai multe pe cap decît fotbalul. Pe de altă parte, Willie nu era destul de copt ca să sesizeze diferenţele.

Mai lasă-l vreun an sau doi, se gîndi Hank. Atunci, aceste discuţii dintre tată şi fiu nu vor fi numai interesante, dar şi pline de har.

– Nişte tipi vorbeau de nebuna Sally astăzi, spuse Willie.

Hank îşi înălţă capul dintr-o dată:

– Ce e cu ea?

Willie oftă.

– Era ceva ciudat. Spuneau că rătăcea prin vecini, pe aleea Blossom, chiar acolo unde duce spre locul ei.

– Cînd?

– Noaptea trecută. Cred că a speriat ceva copii, aşa cum era îmbrăcată şi tot tacîmul.

– Ca, de exemplu?

Fiul lui se uita la el ca şi cum nu-i făcea prea mare plăcere să împrăştie zvonuri.

– Cu mantaua pe care o îmbracă, cu gluga care o face să arate ca o vrăjitoare. Oricum, cred că sora mai mică a lui Ernie s-a uitat doar puţin la ea şi a ţipat tot drumul spre casă.

– Asta era? îl întrebă Hank. Că se plimbă în mantaua ei?

Willie dădu din cap.

– Unul din copii s-a apropiat destul ca să o audă vorbind. Spunea tot timpul „zmeură".

Zmeură. Ce naiba mai punea la cale acum? se întrebă Hank, cînd îi mai trecu din frustrare. S-o ia naiba pe femeia asta. Nu-şi dăduse seama cît de greu avea să fie să-i convingă pe toţi că este nebună?

Gîtul i se uscă, realizînd ce gînduri îi apărură. Trebuie să fie la fel de nebun ca Sally, dacă îşi imagina că-i cînta-n strună cu nebunia ei.

– Zmeură, spuse Willie din nou. Şi tot caută pe sub tufe. Deodată se lumină: Poate caută într-adevăr zmeură.

Hank îşi scutură capul.

– Willie, orice face Sally, îţi spun că nu caută zmeură.

– De unde ştii tu?

– Poate că e prea uşor să fie aşa. Aruncînd ziarul necitit, el se ridică şi-şi îndreptă cravata. Nu susţin că explicaţia ei n-ar fi logică, deoarece aşa e. Îţi spun că nu trebuie să aştepţi un răspuns simplu de la ea.

Willie zîmbi.

– Te vei duce acolo să o întrebi, nu-i aşa?

Hank negă.

– Printre altele, fiule. Îmbrăcă un pulover, apoi îşi luă cheile şi ieşi în viteză, urmat de Willie.

– Tată?

– Îhm?

– Te duci acolo pentru că e drăguţă?

Hank se uită cu asprime la el. Văzu ochii măriţi de o inocenţă pură, dar cu o înţelegere masculină neaşteptată în spatele lor. Greşise cînd îi judecase pe Sammy Lakes şi pe căpitan, se gîndi Hank deodată. Willie înţelesese perfect. El nu credea că băiatul sau fata erau mai importanţi decît un joc.

Discuţiile aveau să fie pline de subînţeles, mai mult decît se aşteptase. El îi zîmbi lui Willie.

– Spune-i bunicii să nu mă aştepte la cină.

Sally puse pîinea pe farfuria de tort, pentru ocazii deosebite, pe care o găsise în tîrg săptămîna trecută şi înfipse patru lumînări mici în mijloc. După ce puse chibritul jos, luă farfuria şi se îndreptă spre camera de zi.

Oaspetele de onoare se servea din morcovul pe care i-l oferise mai devreme. Inspirînd adînc,

intră în cameră şi începu să cînte:

– Mulţi ani, la mulţi ani, la mult ani, draga...

Soneria insistentă aproape că o făcu să scape farfuria din mînă. Cîntecul îi rămase în gît, pe cînd privea silueta profilată dincolo de uşă.

S-a întors.

Sally nici măcar nu ezită. Sărind prin cameră, ţinu cu o mînă pîinea şi cu cealaltă deschise uşa.

Plăcerea de a-l vedea pe Hank era mare. Privirea ei înfometată cerceta fiecare fibră a trupului lui, din creştetul capului, cu părul frumos aranjat, pînă la pantofii italieneşti, ce luceau. Ea zîmbi la noua combinaţie de pulover cu cravată, în seara asta noi, în nuanţe de mov. Nimeni, în afară de Hank, nu putea să arate atît de bine, să se îmbrace atît de elegant.

El arăta superb. Uită de lumînările ce ardeau repede.

Hank surprinse plăcerea revederii din ochii ei şi-şi dori să o fi anticipat. Ar fi venit mai repede. Mult mai repede. Din seara cînd se sărutaseră, chiar şi înainte de asta, el ştia că ea era atrasă de el. Nu credea că ea, pur şi simplu, va recunoaşte, aşa cum făcea de data asta cu zîmbetul acela sexy pe buze şi un bun-venit în privire. Se întreba cît îi va mai aştepta cuvintele, apoi îşi dădu seama

că asta nu conta. Atîta timp cît ştia, îşi putea permite să-i dea timpul necesar de care avea nevoie.

Stătea nemişcat, bucurîndu-se de primire şi răspunzîndu-i la fel. Ea purta o rochie bogată, de un albastru-închis, care îi acoperea pieptul şi coapsele slabe, fără să atingă podeaua, cu braţele şi picioarele goale. Părul ei era lung, în valuri atîrnîndu-i pe umeri. Îşi aminti cît de moale era la pipăit... Cît de emoţionat era să fi alături de ea.

Era atît de greu să păstrezi distanţa şi să nu o iei în braţe.

O rafală îi stinse lumînările de pe tort. El zîmbi cînd îşi dădu seama că ea nici măcar nu observase.

– Sally? spuse el. Ea nu răspunse şi el se gîndi că nu are aparatul audio. Oftă şi triplă decibelii.

Asta cu siguranţă îi va capta atenţia. Plăcerea de pe chip se transformă în confuzie alarmantă şi el asistă la plonjeul pîinii de pe farfurie, într-o linişte groaznică.

– Ce? strigă ea, privirea ei alternînd între tortul de zi de naştere şi Hank.

– Lumînările, strigă el, arătînd la pîine. S-au stins. Urmărea amuzat cum Sally ridică tortul şi îl suflă de praf înainte de a-l aşeza pe farfurie.

– De ce ţipi aşa? îl întrebă ea.

– Ţip pentru că nu poţi să mă auzi, spuse el din tot sufletul. Ce să fie altceva?

Ea îndreptă lumînările şi verifică atentă cuvintele de pe tort, scrise cu roz, dacă nu cumva se stricaseră. Dar erau la locul lor.

– Pîine? Dar credeam că e un tort. Nu-i de mirare că nu s-a împrăştiat cînd a căzut.

– Iepuraşului meu nu-i place tortul, strigă ea, buzele ei conturîndu-se într-un zîmbet. Se amuza mai mult acum decît o făcuse în ultimii ani. Dar era destul, urechile o dureau. Hank? strigă ea pentru ultima oară.

– Ce?

– Aparatul meu este sus, spuse ea uşor.

– Atunci de ce n-ai... începu el, înainte să-şi dea seama cît de stupid trebuie să fi sunat. Trase aer în piept, calmîndu-şi plămînii şi o mai privi înainte de a încerca din nou.

Pe fundal, se auzea muzică, ceva ce nu băgase de seamă înainte. Asta explica faptul că nu avea aparatul cu ea. Se simţi ca un prost că nu observase mai devreme.

– Deci, de ce nu mi-ai spus?

– O, n-are importanţă, nu merită, zise ea şi zîmbi. Şi el observă asta. Încercă altceva:

– N-am venit să ţip la tine.

– Cine ar fi bănuit?

– Voiam să te văd din nou.

– Într-adevăr? Inima lui Sally îi bătea în piept pe cînd asculta ce zicea el. Dorise să o revadă. Poate că tot gîndul plin de dorinţă pe care îl purtase în ultimele zile nu fusese o pierdere de timp, la urma urmelor.

El dădu din cap.

– Nu aveam de gînd să-ţi spun asta. Cel puţin pînă nu te sărutam din nou.

Replica o uimi foarte tare, dar reuşi să opună rezistenţă. Nu părea în regulă să accepte prima sugestie, să pornească de unde au rămas.

– Ce te face să crezi că te voi lăsa?

– Să mă laşi să fac ce? întrebă el, cu voce seducătoare şi foarte îndrăzneaţă.

Ea nu părea să-i reziste.

– Sărută-mă. Îndrăzni şi mai mult. Se uită chiar în ochii lui care se întunecară la cuvintele ei şi fu copleşită de faptul că el se abţinea să nu o facă în acel moment.

Era cel mai emoţionant lucru din ultimii ani.

El scutură din cap cu încredere rece.

– De fapt, acum, că mă gîndesc mai bine, probabil că aveam de gînd să ţip din nou la tine.

– De ce ai făcut atîta drum; doar ca să ţipi? întrebă ea, retrăgîndu-se pe cînd el înainta spre ea, aşa că putea să închidă uşa.

– A ţipa nu e cuvîntul potrivit, spuse el, în timp ce o urma pas cu pas, iar ea se retrăgea din calea lui. După ce Willie mi-a spus ce ai mai pus la cale noaptea trecută, am crezut de cuviinţă că ai nevoie de o mustrare zdravănă.

Sally era nedumerită şi nici nu făcu altceva pentru a se apropia mai mult.

– Excursia ta prin Oakville, îi aminti el. Plus că i-ai tras o sperietură surorii lui Ernie...

– Nu încercam să sperii pe cineva, insistă ea.

– Aparent, dar se pare că mantaua face toată treaba, spuse el. Se pare că are legătură cu reputaţia pe care ţi-o hrăneşti.

Ea zîmbi.

– Proptelele înseamnă totul în această branşă.

El se încruntă.

– Tot nu mi-ai spus ce căutai. Willie a venit acasă cu o poveste sălbatică: umblai pe sub tufe şi cîntai, rostind „zmeură" tot timpul. Ajunse la cîţiva paşi de ea şi era şi mai încruntat. Cineva ar putea crede că ai ieşit să te asiguri că nu e nimeni în acest oraş care să se îndoiască în ceea ce priveşte reputaţia ta.

Sally se uita la pîinea-cadou, pe care o ţinea în mîini şi începu să rîdă. Hank n-ar fi putut să trăiască aşa, nici dacă ea l-ar ajuta. Cu umerii tremurînd ea răsuci farfuria în mîini pînă reuşi să vadă cele scrise deasupra.

– *La mulţi ani, Raspberry*[1], citi Hank cu voce tare înainte de a o privi cu o faţă nedumerită. Apoi se uită în direcţia în care era o cîrpă pe care zăcea un iepure alb, ce mînca morcovi.

– Hank, spuse Sally, cu o strălucire în ochi, salută-l pe Raspberry.

1. Zmeură.

Capitolul 5

Hank fixă cu privirea iepurele mai mult timp înainte de a ridica ochii ca să prindă zîmbetul de pe buzele lui Sally.

– Urmăreai un iepure fugit, spuse el. Nici nu se punea problema.

– Eşti destul de isteţ pentru un simplu avocat, zise ea, ochii ei dansînd de o surpriză prefăcută. Mulţi oameni or fi crezut că eu căutam ultimele tufe de zmeură.

– Aşa a crezut şi Willie, spuse el, surîzînd.

Ea chicoti.

În semn de dojană el îşi ridică sprînceana.

– Şi nu puteai să-ţi laşi blestemata aia de manta acasă?

– Nu.

– Deoarece trebuia să-ţi acoperi reputaţia?

– Deoarece plouase înainte să ies. Şi nu voiam să mă ud. Zîmbetul ei îl avertiză cumva. Nu tot ceea ce fac este doar de dragul efectului.

El pufni sugerînd cît de mult o crezuse. Sally se gîndi să se prefacă a nu-l fi auzit.

– Tocmai voiam să îi ofer lui Raspberry plinea pentru ziua lui de naştere, cînd ai venit tu. Încercă să pară detaşată şi nonşalantă în legătură cu vreo invitaţie, încît el să nu-şi dea seama cît de mult îşi dorea să rămînă cu ea. Nu era obişnuită să roage pe nimeni, iar pericolul de a fi respinsă era mai rău decît rugămintea în sine. Evitîndu-i privirea, cu îndemînare, ea îşi vîrî degetele de la picioare în covorul roz şi-şi ţinu respiraţia.

Mîna care îi prinse bărbia şi o făcu să-l privească îi alungă jena. Îi fixă ochii verzi şi spre surprinderea ei descoperi întrebări, nu răspunsuri.

– Semnalele tacite sînt, uneori, mai tari decît cuvintele, spuse el, umblînd cu degetul pe obrazul ei şi mîngîindu-l. De ce te temi aşa de tare şi nu mă poţi privi cînd întrebi un lucru atît de simplu, cum ar fi dacă nu stau la masă?

– Nu mă tem, zise ea repede. El nu părea că o crede şi rămase mirată cînd văzu că el nu o urmează.

– Chiar vrei să rămîn?

Ea scutură capul. Degetele lui îi atingeau uşor pielea fină de sub bărbie şi ea aproape că gemu de plăcere.

– Atunci voi rămîne. Şi o sărută pe frunte înainte de a-i lua mîna de pe bărbie. Sally, să nu te temi niciodată, să fii cinstită cu mine. E mult mai simplu pentru nervi, dacă spui de la început ce ai pe suflet.

Îl privi mută, fără să se simtă în apele ei. Totuşi, era ceva în spusele lui, pentru că îi mări încrederea în faptul că el dorise să o revadă.

Oricum, nu o pregăti pentru următoarea replică.

– Sally, te doresc. Dar cred că deja ţi-ai imaginat asta.

Ochii ei se măriră, apoi se închiseră, dar nu înainte de a observa sinceritatea cuvintelor sale care luaseră naştere din dorinţă. Gemu şi îşi dori ca el să nu fie atît de direct, cel puţin pînă cînd mai capătă şi ea puţină practică.

– Ai mai multe lumînări, pentru... pîine? o întrebă el, din curiozitate.

– Lumînări? Se uită în jos, la cele patru rămăşiţe albastre de pe pîine. O, da, lumînări. Se întoarse înapoi în bucătărie, dar, înainte de a urca, vocea lui o opri.

– Îţi mulţumesc că m-ai rugat să rămîn, îi spuse el. Şi... Sally?

– Ce? se întoarse ea ca să-i poată vedea chipul în crepusculul nopţii.

– Gîndeşte-te la ceea ce ţi-am spus.

– Ai spus o mulţime de lucruri, Hank. Dar ea ştia la ce se referea el.

Cum putea să se stăpînească atunci cînd vorbea despre asta? se întrebă ea, mînioasă, luînd lumînări dintr-o cutie. Într-o clipă, a spus că o doreşte, apoi, imediat, a întrebat despre lumînări. Cum putea ea să ţină ritmul?

Degetele îi tremurau cînd înlocuia lumînările şi le aprindea pe celelalte.

„Hank joacă un loc pe care tu nu l-ai abordat niciodată".

Adevărul acesta o opri din îndeletnicirea ei. Relaţia cu soţul ei nu fusese atît de senzuală. Sexul cu John fusese o combinaţie de datorie şi de nevoie, prestabilită, care făcuse din relaţia lor un interludiu comod, dacă nu cumva unul emoţionant.

John, nu trebuia să se gîndească la el. Era mort şi nimic nu putea şterge amintirea acelor ultime momente oribile petrecute alături, cînd vieţile lor mulţumitoare se terminaseră cu o tragedie.

Trăgînd aer în piept, ea ridică farfuria şi coborî

la Hank.

El o aşteptă, urmărind-o cum traversa camera. Ea nu îi întîlni privirea, dar Hank ştia mai bine cînd să o aştepte. Pe el nu-l deranja dacă ea se ruşina de el. De fapt, era îmbietor. Îl făcea să se simtă ca şi cum era primul bărbat din viaţa ei.

Mai fusese altcineva înaintea lui. Cum îşi dădu seama de asta, i se păru un lucru curios. Traiul lui Sally era lipsit de logică, deşi încerca să repare totul. În cele din urmă, el nu se grăbea deloc. Era timp pentru toate.

Zîmbetul ei îl luă total pe nepregătite, pentru ce avea să urmeze. Ea inspiră adînc aer în piept, deschise gura şi strigă:

– La mulţi ani!

Spre consternarea lui, ea cînta fără să intoneze o singură notă bine, sunînd fals sau chiar disonant. Chiar şi oaspetele de onoare se opri şi nu mai consumă morcovi, răsucindu-şi favoriţii pe cînd se uita, fără să clipească, la Sally. Cînd totul se sfîrşi, cu toate că era prea curînd, după părerea lui Hank, Sally îngenunche în faţa lui Raspberry şi îl ajută pe iepuraş să sufle în lumînări.

Hank se lăsă pe genunchi, alături de ea, şi aşteptă răbdător, pe cînd ea rupea bucăţele de pîine pe care i le oferea iepuraşului. Luă un săculeţ cu alune şi nici n-apucă să-l dezlege bine că

Raspberry se repezi în mare viteză.

– E de ajuns deocamdată, îl potoli ea, aşezînd săculeţul pe o masă alăturată. Vei primi mai mult după ce îţi termini legumele. Îl scărpină pe iepuraş între urechi şi spuse: Bine ai venit.

Hank se gîndi că era un pas înainte faptul că se adresa animalelor şi nu pietrelor.

– Apreciază Raspberry toată agitaţia asta? întrebă el.

Ea rîse.

– Asta nu se numeşte agitaţie, asta e tradiţie, deşi încep să mă întreb dacă Raspberry e mai puţin surd decît îmi imaginam. Jur că părea să-şi pună labele peste urechi.

Nu era singurul, se gîndi Hank. Îşi ridică privirea şi tresări cînd remarcă că Sally îl fixează cu o privire plină de dojană.

– Eu pot să citesc şi în gînd, spuse ea ameninţătoare şi, dacă vrei să rămîi la cină, va trebui să te abţii de a insulta mîncarea.

El zîmbi.

– Ştii la ce mă gîndesc, doar pentru simplul fapt că e adevărat. Şi nu mi-am dat seama că aş fi invitat şi pentru cină.

Lăsînd farfuria pe podea, Sally se depărtă de iepurele sărbătorit şi se ridică în picioare. Avea de ce să se lege. Nu-l invitase la masă.

Dar nu era pregătită să-l lase să plece. Nu încă.

Îşi petrecuse ultimele trei zile tot sperînd că va veni. Acum, că e aici, nu avea de gînd să-l lase să plece fără să-i demonstreze că ar putea fi chiar normală dacă vrea.

– Te vreau, Sally. Cuvintele lui îi dansară în cap pînă ameţi de emoţie.

Se ridică în picioare, uşor, cu mişcări lente.

Era înalt şi cu mişcări coordonate; ea medită şi se întrebă de ce fiul lui căzuse din pom. Poate că nu-l moştenise pe tatăl lui. Cînd Hank veni alături, ea repetă invitaţia.

– Aş vrea foarte mult să rămîi la cină. Apoi îşi aminti că nu e singur şi oftă. Îmi pare rău, Hank. Am uitat complet de Willie. Poate te aşteaptă acasă.

– Le-am spus lui Willie şi lui Catherine să nu mă aştepte la cină, spuse el, înţelegînd decepţia ei şi simţind plăcerea de a o vedea.

– Catherine? Un nor întunecat, mare, apăru deasupra lui Sally, la orizont.

– Mama mea.

Se înveseli deodată.

– Locuiţi cu mama ta?

El scutură din cap, dar nu merse mai departe cu răspunsul.

– Ce vom avea?

El rămase şi ea era încîntată.

– Tradiţia spune ca Raspberry să aibă felul preferat, pîine, şi eu pe al meu. Poţi să mănînci cu mine.

Hank tocmai îşi aminti că pîinea făcuse cunoştinţă cu podeaua. De aceea, replică:

– Sînt sigur, că orice va fi bun, zise el, serios. Se mişcă încît să fie mai aproape de ea şi se bucură cînd o văzu că rămîne pe loc.

– Eşti sigură că vrei să rămîn? o întrebă el încet.

Ea nu ezită.

– Da, sînt sigură. Şi ridică privirea, inspirînd adînc ca răspuns la privirea senzuală din ochii lui. E timpul.

Ea tăcu mult timp, iar el îşi dădu seama că voia să-i spună ceva. O lăsă să se adune. O văzu cum se fistîceşte şi-i susţinu privirea.

– Am venit în Oakville acum cinci ani, spuse ea, deoarece nu ştiam pe nimeni şi nici nu voiam să cunosc pe cineva. Am muncit din greu să fiu înţeleasă ca atare.

El o privea serios.

– Mă bucur că ai revenit, spuse ea simplu, apoi înghiţi în sec şi parcă nu-şi revenea. E timpul să încălcăm regulile. M-am tot gîndit la altceva din

ziua în care ai pătruns în bucătăria mea.

– N-am pătruns în bucătăria ta. Uşa era deschisă.

– Descuiată.

– Acelaşi lucru, mormăi el. Nu voia să se certe. El voia să o îmbrăţişeze şi să şi-o apropie încît să o facă să înţeleagă că n-avea nici o vină pentru ceea ce simţea.

Ştia că el o doreşte. Totuşi, era timpul să-i amintească. Nu voia ca ea să uite lucrul ăsta, nici măcar o clipă.

– Ne vom simţi bine, scumpo, spuse el, cuprinzîndu-i talia cu mîinile, uşor, în cazul în care ea avea de gînd să-l îndepărteze.

– Foarte bine, cred.

– Sînt cinstit. Recunoaşte că şi tu mă vrei.

Ea dădu din cap, n-avea încotro. Îi era greu să nu facă tot ce îi cerea cînd o privea ca şi cum trecuseră două secunde de cînd se sărutaseră. Îşi dorea atît de mult să-i simtă buzele din nou!

Nu acceptă oferta ei tacită, dar continua să vorbească încet, cu o voce răguşită care îi provoca valuri de căldură în toate venele trupului ei.

– Putem să o luăm uşurel, nu are importanţă. Ştia că minte, dar ce naiba, va ţine ritmul dacă îl va ucide.

– În regulă. Ce ar putea să fie atît de rău dacă

renunţă la bărbăţia ce o stîrnea doar cu o privire, o atingere? Această renunţare la dorinţele fizice i-ar zdrobi inima?

Nu atîta vreme cît n-ar lăsa să se întîmple. Ar putea să-şi ţină în frîu inima, se gîndi ea. Şi, din acest motiv, ar putea să-şi ţină sufletul departe de orice. Cumva, verificînd toate acestea, ea se simţea capabilă de a face aproape totul.

Îşi ţinu respiraţia şi îşi înălţă capul spre el. A terminat de vorbit?

Aparent, nu.

– Au mai fost alţi bărbaţi în viaţa ta de cînd te-ai mutat în Colorado? întrebă el, ridicînd glasul.

– Nu, spuse ea, scuturînd capul, tulburată. Ştii că nu cunosc pe nimeni în Oakville.

– Dar cunoşti Fairview. Şi mai este şi New York-ul, după părerea lui Mort.

– Mort Campbell are gura mare, spuse ea. Iar răspunsul de adineauri e valabil. Eşti primul bărbat pe care l-am... sărutat... după cinci ani.

Hank era curios să afle şi ce se întîmplase înainte de aceşti cinci ani, dar renunţă. Suspiciunile lui au fost îngropate. Sally fusese singură, fără un bărbat în viaţa ei, timp de cinci ani.

Ar trebui să se poarte cu mănuşi cu ea.

– De ce acum, Sally? întrebă el, cu gura foarte aproape de urechea ei. De ce te schimbi după

atîta vreme?

Primul ei impuls fu să-l întrebe de ce pune în discuţie imposibilul, dar nu putu. Avea nevoie să ştie că nu trebuia să se aştepte la prea multe din partea ei.

– Aş putea să-ţi răspund altă dată? îl întrebă ea cu un fel de panică în glas. Uşor, Sally, se linişti ea. Nu ai de ce să te temi atîta vreme cît ţii totul sub control.

– E în regulă, scumpo, spuse el uşor. Poţi să faci ce vrei. Ridicînd o mînă, el îi dădu la o parte o buclă ce îi atîrna pe umăr, înainte să o mîngîie pe braţul gol.

– Orice? Şoptit, cuvîntul abia se auzi. Ea stătea nemişcată, bucurîndu-se de mîngîierea lui blîndă, în timp ce mintea îi era preocupată de urmări.

– Orice. El o atinse pe gură uşor, ferm şi îmbietor. Dar ochii de-abia se închiseră că se şi termină totul.

Sally era stîrnită.

– Ai pomenit ceva de mîncare? o întrebă el şi rîse cînd ea se răţoi la el.

– Acum?

– Acum. Rîzînd din nou, el se întoarse în direcţia bucătăriei şi o împinse şi pe ea. Raspberry va termina pînă să începem noi.

Sally se supuse pentru că n-avea de ales.

– Cît de foame îţi este? îl întrebă ea peste umăr, cînd traversară holul.

Hank se gîndi la varietatea felurilor de foame în timp ce urmărea materialul ce se mula pe şoldurile ei. Ar putea să se descurce fără să mănînce, dar pofta ce o avea pentru Sally era ceva ce nu începuse să măsoare. Gîndindu-se că greşise în urmă cu cîteva minute, el consideră că e mai bine să o ia în braţe.

– Hank?

– Da.

– Te-am întrebat cît de foame îţi este?

El clipi din ochi şi şi-au dat seama că stăteau în bucătărie, iar Sally trebuia să se repete. Îl îngrijorau momentele în care nu se putea concentra. Nu era prea bine pentru un avocat să nu reuşească să-şi ţină gîndurile într-o anume ordine. Se hotărî să se străduiască mai mult.

Apoi o văzu cu un fierăstrău în mînă. Tuşi şi încercă să se concentreze.

– Ăsta pentru ce mai e?

– Pentru cină, desigur, spuse ea, scuturînd din cap cînd văzu că el ezită. Nu că aş mai aştepta pe altcineva, dar va trebui să mai tai, doar să-mi spui cît vrei.

El o privi lung şi se întrebă cîţi ani i-au trebuit pentru jocul ăsta. Era foarte bună.

– Să tai... ce?

– Peşte. Zîmbetul ei plin de răutate o însoţi la frigider, după ce îi pasă fierăstrăul. El înţelese cînd o văzu că scoate un pachet lung. Îl puse pe masă cu grijă şi scoase un fund de tăiat de sub tejghea.

– Cred că te las pe tine să faci operaţiunea de tăiere, spuse ea. Eu mă voi duce afară să-mi fac treaba mea.

– Pun pariu, el se apropie de masă şi bătu calcanul cu degetele, că ăsta e îngheţat tun.

Ea neagă.

– Poţi să tai două sau trei porţii dacă vrei, dar nu foarte groase. Eu nu pot să le dezgheţ altfel.

Fără să creadă că le-ar putea dezgheţa pînă a doua zi dimineaţă, el puse jos fierăstrăul şi scoase peştele din pachet. Un lucru atît de neînsemnat ca un calcan îngheţat nu avea cum să-l facă să renunţe la cină.

– Unde l-ai găsit pe Raspberry pînă la urmă? o întrebă el întrerupîndu-se.

– În lanurile de porumb de la marginea casei, zise ea cu vocea încărcată de umor negru. Dacă mi-aş fi aruncat o privire acolo, în primul rînd, atunci n-ar fi fost necesar să produc atîta vîlvă în Oakville. Sally se gîndi, atunci, că destinul îi întorsese spatele pentru că Hank folosise drept

pretext pentru a se întoarce acest incident.

Cît ar mai fi durat altfel? se întrebă ea. Poate prea mult, se gîndi.

– Am observat lanul de porumb ieri, spuse el. Ai avut vreun motiv anume să ai şi tu unul în propria ta curte? El nu s-ar fi deranjat să o întrebe dacă, de fapt, n-ar fi avut acordul lui Sally. Nu îşi putea imagina pe altcineva făcînd ceva atît de... unic.

– Raspberry are nevoie de exerciţiu, dar la vecini nu prea se dă el în vînt. Mai degrabă ar sta prin preajmă şi ar tot mînca. Sally turnă apă caldă peste unt, ca să nu facă rău la colesterol. Gustul e o chemare individuală, dar îl folosea doar la peşte, aşa că nu îşi făcea griji. Ea continuă, mestecînd: Cînd mi-am dat seama că el face tot pentru mîncare m-am gîndit că un lan de porumb n-ar strica, să îl derutez cînd încearcă să ajungă în centru.

– Şi merge?

– Da. Doi ani au fost necesari pentru crenguţe să crească împreună ca să nu o ia pe scurtătură. Atunci ştia cel mai scurt drum de la început pînă la sfîrşit. Poate să o facă în treizeci de secunde. Ea oftă teatral. Acum eu fac tot acest drum pentru a-l pune la punct pe prostuţul meu. Jur că iepuraşul ăla rîde pe la spate pe seama mea, dar

nu l-am prins încă.

Zîmbind, ea luă o farfurie şi o duse la masă.

Hank sesiză prezenţa ei tocmai la timp. Îşi fixă mîna pe fierăstrău tocmai cînd îi atinse din mers braţul, cînd îi alunecă farfuria lîngă fund. E bine că a anticipat, se gîndi el. Poate că dacă şi-ar fi tăiat cîteva degete, inevitabil dispoziţia serii s-ar fi schimbat. Perspectiva era de nesuportat.

Dar era atît de greu să se concentreze cînd ea îl atingea.

Se întoarse la tejghea fără să pară că sesizează chemarea lui.

– Cred că Raspberry s-a ascuns deoarece eu m-am scăpat şi i-am spus ceva despre o baie. Oricum, după ce nu se întorsese de la plimbarea de dimineaţă mă temeam să nu se fi rătăcit.

Imaginile despre nebuna Sally care se plimba prin zonă, căutînd după tufe şi invocîndu-l pe Raspberry – zmeură – îi răsăriră în minte. Hank începu să accepte ideea că indiferent de ceea ce făcea, toţi vor continua să-i privească latura ocultă sau vor încerca să găsească vreo explicaţie ciudată. Cum va putea el să schimbe acest curs al evenimentelor?

Îl şoca faptul că era a doua oară cînd îşi punea aceeaşi întrebare în decurs de cîteva ore; se blocase.

– Nu puteai să porţi o manta de ploaie obişnuită aşa cum face toată lumea? o întrebă el peste umăr, împachetînd peştele după ce tăie două bucăţi. Ceva galben orice altceva normal?

– Desigur că nu, spuse ea rîzînd cînd el scutură capul, dezgustat. Oamenii chiar se aşteaptă la manta. Eu n-aş putea să-i dezamăgesc.

– Ştiu că faci asta pentru efect! exclamă el, întorcînd fierăstrăul ameninţător în direcţia ei.

– Fireşte. Sally zîmbi. Hank încerca să o sîcîie.

– Şi, presupun, continuă el, că n-ar da bine dacă aş face publică existenţa unei brunete frumoase care locuieşte la capătul străzii Blossom în locul unei vrăjitoare, nu-i aşa?

– O frumoasă brunetă? Uită-te ca lumea, Hank. Willie era aproape să leşine cînd s-a uitat mai bine la mine.

El se întoarse să o privească din nou, pînă cînd obrajii ei căpătară o nuanţă roşiatică.

– Fiului meu îi era frică să nu-l vrăjeşti cumva. Puteai să arăţi ca miss America, el tot n-ar fi observat.

– Miss America?

– Absolut. El puse peştele la loc în congelator şi îi întinse farfuria cu cele două bucăţi.

Sally zîmbi, puse farfuria în cuptorul cu microunde şi apăsă pe butonul automat. Peşte în-

gheţat, dezgheţat. Hank era destul de bun cu ea, reflectă. Totuşi, nu o văzuse cum arată după somn.

O va face. Nu se putea minţi în legătură cu asta. Posibilitatea de a dormi sau a trage un pui de somn alături de Hank îi mai aduse iarăşi o tentă de roşeaţă, înainte de a lua în considerare alt aspect.

Hank merită să fie avertizat.

– Cînd Willie a căzut din pom, zise ea, tocmai mă trezisem din somn. Ea aşteptă pînă cînd se asigură că el o ascultă. Nu dorm prea bine. Nu dorm niciodată ca lumea. Mulţi oameni din Oakville şi-o imaginează pe nebuna Sally ca pe o femeie ridată şi urîtă sub gluga aia a ei. Îndrăzni să-l provoace să o dispreţuiască. Dar pentru că n-o făcu, ea continuă: La zece minute, după ce mă trezesc, arăt ca şi cum le împlinesc aşteptările.

– Mereu?

Ea clătină din cap.

El arătă uşor sceptic, nici pe departe supărat.

– Ţi-e teamă că voi începe să ţip dacă arăţi mai puţin decît minunat dimineaţa, după ce voi face dragoste cu tine? o întrebă el, cu vocea hîrşîită, acum că şi-o imagina cu părul răvăşit şi buzele umflate după o noapte de plăceri.

Răsuflarea lui Sally deveni greoaie cînd el se apropie de ea la cîţiva paşi. Nu putea să vorbească, mai ales că îşi apropia buzele de ale ei.

– Ai nevoie să ţi se mărturisească în faţă, scumpo, murmură el. Nu dau doi bani pe improvizaţiile cu care i-ai hrănit pe oamenii acestui oraş. N-are nici o legătură cu noi doi.

– Nu? întrebă ea uşor.

El dădu din cap.

– Nu şi nu mă aflu aici datorită faptului că nebuna Sally m-ar intriga.

Ea înghiţi în sec şi-l privi în ochi.

– Sînt aici deoarece Sally Michaels m-a tulburat pe dinăuntru. Şi vreau să sap adînc să văd ce este.

Sally se sperie că Hank o va forţa şi va aduce o schimbare în viaţa ei, chiar dacă voia sau nu.

Capitolul 6

– Nu spune asta, zise Sally, cu vocea abia şoptită, mă sperii.

El scutură din cap.

– Nu te sperii tu aşa de uşor.. Mîinile lui o atinseră. Eşti puţin nervoasă că n-ai mai făcut asta de ceva timp. Ai încredere în mine, o îndemnă el, gura lui fiind foarte aproape de a ei.

Degetele lui puternice le cuprinseră pe ale ei, ceva mai slabe. Îi mîngîie pielea netedă, punîndu-i mîinile pe umeri. Cu o şoaptă seducătoare, el îi sugeră să găsească un sprijin.

– Ai încredere în mine, spuse el.

Sally nu putu să se gîndească la un singur

motiv care să o împiedice să nu facă gestul. Îi înlănţui gîtul cu braţele, descoperind că muşchii lui era încordaţi.

– Te ţii bine? o întrebă el.

Ea abia consimţi cu capul, astfel ca el să înţeleagă mesajul.

– E în regulă. El o amăgi din nou, puţin, abia atingîndu-i gura.

– Asta te va face să renunţi la şosete, iubito.

– Cum să fac asta?

Se dădu puţin la o parte şi o privi plin de pasiune, sexy.

– Îţi mai aduci aminte noaptea din grădină cînd te-am sărutat?

Cum îşi putea imagina că uitase?

– A fost unicul moment erotic pe care l-am trăit, spuse el, vocea lui sunînd ca un mîrîit ce arăta aprobarea. Îi muşcă uşor colţul gurii. De data asta va fi chiar mai bine, scumpo. Acum ştim amîndoi ce vrem de fapt.

Şi ea ştia ce voia, nu-i aşa? Sally îşi mai puse o dată întrebarea, de data asta pentru ultima oară. Cînd răspunsul veni, neschimbat, ea se gîndi să nu rişte să-l mai întrebe.

– Doar un lucru, spuse ea, răsuflarea ei venind în valuri şi avînd un anumit ritm de data asta.

– Îhm. Buzele lui alunecară pe obrazul ei şi îi

gîdilau urechea.

– Nu port şosete.

Rîse înăbuşit şi îşi înclină capul spre al ei.

Îi posedă gura, convingîndu-se dacă fiecare senzaţie era simţită şi recunoscută înainte de a trece mai departe. Buzele se deschiseră, pe cînd uşor erau măturate de ale lui. Se ridică în vîrful picioarelor ca să facă loc pasiunii, dar se bosumflă cînd el nu renunţă să mai facă aceleaşi mîngîieri care o necăjeau.

Murmură ceva despre răbdare şi îi învălui talia cu braţul, încît era zdrobită de pieptul lui.

Apoi gura lui pecetlui buzele ei, pe cînd mîinile îi cercetau spatele. Ea scoase un strigăt, pe cînd el îi muşcă buzele şi le apăsă, apoi gemu cînd limba lui îi provocă acea durere erotică.

Ea îşi strecură limba în gura lui şi îl mîngîie. Deveni pasiv, dar ea profită de asta ca să exploreze în continuare. Îşi strecură limba printre dinţii ascuţiţi, simţindu-i gustul, fapt care era teribil de excitant. Îi muşcă vîrful limbii, apoi o mîngîie. După ce buzele ei o supseră, el se mişcă în cele din urmă. O mînă de-a lui îi sprijini capul. Cealaltă îi prinse fundul şi o aduse aproape de bărbăţia lui caldă. Îl simţea aproape şi era mîndră, se temea şi se emoţionă de puterea dorinţei lui. Limba lui se împinse înăuntrul gurii ei, apoi se retrase ca să

intre din nou. Ea gemu şi îşi înfipse degetele în părul lui.

Tare şi puternică, gura lui o poseda pe a ei cu o nevoie vie şi o dorinţă asemănătoare, care erau deja mult mai intime decît sărutul pe care îl împărtăşeau.

Sally nici nu se gîndea să se împotrivească la ceea ce el îi cerea. Primea fiecare mîngîiere, fiind la fel de vulnerabilă la nevoile lui, ca şi la ale ei.

Fără să vrea, Hank se despărţi de buzele ei cu mult înainte de a fi gata. Trebuia să o facă; dacă nu o făcea în pripă atunci era prea tîrziu să se mai oprească. Atîta vreme cît el se bucura de răspunsul ei entuziast, instinctul îi spunea să mai aştepte.

Se întreba dacă ea ar spune ceva în cazul în care şi-ar lua cîteva cuburi de gheaţă din congelator şi le-ar pune în partea de jos, la pantaloni. Se sperie puţin, cînd, brusc, el rîse, dar el nu-i făcu nici o confidenţă. De fapt, nu îi va spune nimic pînă cînd nu va fi sigur că îşi revenise definitiv.

Privind-o, îmbujorat că se excitase, el dorea să-i promită că se vor iubi înainte de ivirea zorilor. Dar lucrurile nu stătea chiar aşa, pentru că era sigur că acesta era singurul lucru ce nu avea să se întîmple.

Voia să o cunoască mai bine înainte de a se pierde în ea. Respirînd adînc, controlîndu-şi ritmul, el încercă să-şi amintească ce îl speriase cînd o sărutase prima oară. O, da. Era ceva în legătură cu sora geamănă a nebunei Sally cea urîtă, aşa cum ar spune Willie. Hank tuşi şi o privi mai mult timp.

– Nu vreau să mai aud alte prostii despre urîţenie, spuse el ferm. Ne-am înţeles?

Sally dădu din cap şi oftă. Ei bine, se gîndi, ea încercase să-l prevină.

Cuptorul cu microunde suna şi ea se desprinse din braţele lui. Era o uşurare şi o renunţare, dar ea se convinse că are nevoie de spaţiu.

Nu putea să gîndească, cu atît mai puţin să gătească, cînd el o ţinea în braţe. Şi în timp ce se asigură că nu voia să se mai gîndească, gătitul era cu totul altă mîncare de peşte. Îi era şi foame.

Scoţînd calcanul îngheţat afară îl puse pe grătar şi îl răsuci împreună cu un al treilea peşte luat din frigider.

– Nu cred că va ieşi grozav, îl preveni ea, dar e mai bine să se dezgheţe aşa, decît prăjit.

– Să nu crezi că nu apreciez gestul, spuse el, serios. Îşi trase un scaun de la masă şi se aşeză. Privind-o cum se mişcă prin bucătărie el se întrebă dacă îşi gătea pentru ea în fiecare noapte...

sau dacă nu cumva noaptea asta era deosebită.

Pentru el era deosebită.

– De ce un iepure alb, de rasă, se numeşte Raspberry? o întrebă el. După ce ea curăţă aparatul, întoarse peştele, prepară salata şi pregăti toate celelalte fără să se uite măcar o dată în direcţia lui.

– Poftim?

– Numele. Trebuie să fie o poveste la mijloc.

Sally era fascinată fără să conteze ce făcea sau spunea.

Mai verifică atentă cuptorul încă o dată, apoi se sprijini de tejghea şi îl privi. Sorbi din vinul pe care el îl turnă cînd el tăia peştele, după care se propti de spătarul scaunului. Era gata de distracţie.

Nu era dezamăgit.

– O legendă indiană spune că mama, după ce naşte, iese din cort şi îl botează pe copil după primul lucru care îi iese în cale şi pe care îl observă mai întîi.

Hank nu s-ar fi putut mişca chiar dacă ar fi vrut. Se distra prea tare privind-o pe Sally cum inventează povestea. Cel puţin, el gîndea că era ţesută pe loc. Se uită cumva anume, lucru care îl punea pe gînduri. Asta era bine. Voia doar să o privească, atîta tot, fără să se scuze.

– A existat un băieţel indian, continuă ea povestea, care a întrebat-o pe mama lui de ce pe sora lui o chema „Rîul care curge"?

Sally avea vocea gravă şi melodioasă, pentru că ştia că o naraţiune presupune şi o anume atmosferă.

– Deoarece am ieşit afară din cort şi am văzut un rîu frumos care curgea, spuse mama lui. Şi, de ce „Vulturul ce se înalţă"? întrebă băiatul. Am ieşit dimineaţa afară, după ce frăţiorul tău s-a născut şi, ridicîndu-mi privirea în căldura soarelui, am zărit un vultur ce se învîrtea şi se înălţa din vîrful unui munte îndepărtat, îi explică ea, cu un zîmbet în privire, amintindu-şi de momentul acela frumos. Micul indian a tăcut mult timp. În cele din urmă, mama îl întrebă: Acum ai răspunsul la întrebare, „Broascoi cu pielea umflată?"

Hank izbucni în rîs, dar nu îşi luă ochii de la Sally. Îi plăcea prea mult cum arăta ca să-şi ia ochii de la ea. O urmărea cum pregătea masa şi rîdea înăbuşit cînd aşeza şerveţelele şi tăcîmurile.

– Iar numele de Raspberry vine de la... o dulceaţă de zmeură pe care am făcut-o în dimineaţa în care l-am adus acasă, spuse ea servind cina pe farfuriile ce le luase din dulap.

– E bine că n-ai făcut dulceaţă de mere pădureţe în ziua respectivă, spuse el, luînd scaunul

şi ţinîndu-l pentru ea. Nu-şi ascunse dezamăgirea pentru faptul că ea se aşează fără să-l atingă în treacăt măcar.

Ea zîmbi şi ridică furculiţa.

– Dacă m-aş referi strict la legendă, atunci Raspberry s-ar transforma în „Metrul pentru parcare" şi atunci povestea fiului tău ar fi fost mult mai plină de substanţă.

Hank rîse, dar Sally nu schiţă nici un gest. Era prea ocupată ca să se uite la amănuntele ce i-au scăpat, lucruri în legătură cu privirea lui cînd se amuza. Îi remarcă ridurile de la colţurile ochilor cînd el rîdea şi ştia că nu e de la faptul că se uita ciudat. Hank Alton era un bărbat căruia îi plăcea să zîmbească.

La lumina din bucătărie, ei mîncau fără grabă şi vorbeau fără să se repeadă la vreun subiect. Erau atîtea de spus. Dar, de la început, se văzu că nu voia nimeni să se grăbească.

Nu s-ar fi simţit în apele ei, dacă nu l-ar fi avut pe Hank la masă, se amuză Sally. Dar o făcea. Era un bărbat despre care nu ştia prea multe... un bărbat care o sărutase şi îi promisese mai mult decît atîta.

Simţurile ei vibrau, în aşteptarea a ceea ce avea să vină.

Crezu că poate era vrăjită de privirea de sma-

rald, care părea că nu se clinteşte de pe chipul ei. După ce folosi furculiţa, ea nu reuşi să-şi ascundă rîsul. Hank s-ar fi amuzat să descopere că ea îl socotea capabil de vrăjitorii.

Epuizară şi subiectele despre Raspberry, ochii negri ai lui Willie, maşinile mici şi rapide ale lui Sally. Îl necăji în legătură cu maşina pe care o conducea, iar el o rugă să-i spună cum reuşea să meargă iarna, prin Colorado, cînd stratul de zăpadă era prea periculos.

– Mă pricep să pun lanţuri, se lăudă ea. Şi apoi, maşinile mici nu se împotmolesc pe drumurile înzăpezite. Singura problemă este să ies din garaj, dar acum deţin un aruncător de zăpadă şi mai am şi patru roţi care adoră învelişul alb.

Renunţă la discuţia privind accesul pe drumurile particulare, la un sfert de milă depărtare şi la lista mijloacelor de susţinere. Nu-i mai spuse despre pickup-ul pe care îl ţinea pentru vremurile proaste. Simple detalii, se gîndi ea. El ar putea să-şi bage nasul în toate.

Hank se abţinu să n-o întrebe ce naiba căuta în zăpadă, pe drum de ţară, fără mijloc adecvat de transport. Singurul lucru care îl reţinea de la întrebări era faptul că, în cîteva săptămîni, va avea posibilitatea unor schimbări.

Sally nu va mai conduce micuţa ei maşină cînd

zăpada va cădea. Era sigur de asta.

Uitînd de şirul gîndurilor, Sally îşi împinse farfuria şi ridică paharul cu vin.

– Practici dintotdeauna profesia de avocat în Oakville?

El negă.

– Cu doi ani în urmă am lucrat în Denver. Apoi m-am hotărît să plec din oraş, aşa că mi-am creat propriul cabinet. Mi-am păstrat majoritatea cazurilor însă acolo pentru că partenerul meu e din Denver.

– Asta trebuie să însemne bătaie de cap, spuse ea. Denver era la o oră distanţă de mers cu maşina de Oakville. Mai ales iarna, cînd drumurile sînt acoperite de zăpadă.

El ridică din umeri.

– Nu merg acolo decît dacă fac parte din juriu sau dacă trebuie să văd oameni. Şi am un funcţionar în Denver, care îmi trimite ceea ce am nevoie, aşa că pot să-mi desfăşor munca aici.

– Şi cînd tu trebuie să pleci, mama ta are grijă de tot, spuse ea, fiind invidioasă puţin, spre surprinderea ei, dar apoi ignoră totul.

– Catherine are grijă de toate, ori cu mine ori fără mine, îi explică el. Un zîmbet îi apăru în privire. Din momentul în care am convins-o să vină în Oakville cu noi, ea se ocupă de toate.

– De ce îi spui pe nume? Era a doua oară cînd o făcea în noaptea aceea. Lui Sally îi sună ciudat, căci ea îşi pierduse părinţii cînd era mică. Ce ştia ea, cu adevărat, despre viaţa de familie?

– E ceva care ţine de trecut, cînd o înnebuneam, pe vremea cînd eram mic. După ce am trecut de faza teribilistă a adolescenţei, ea s-a obişnuit cu ideea. De fapt – el ridică din umeri – a luat-o ca atare.

– Şi Willie îi spune aşa?

– Mama. El îi înţelese privirea nedumerită. Catherine este singura mamă adevărată pe care o ştie. Hank ezită, apoi se hotărî să-i spună şi restul poveştii. Tot va trebui să afle de Sandra mai devreme sau mai tîrziu. Adevărata mamă a lui Willie l-a părăsit după naştere. Căsătoria noastră s-a destrămat la două luni. S-a dus în Nevada şi a obţinut un divorţ rapid. Ultima oară cînd am văzut-o a fost cînd s-a despărţit de fiul meu, eliberîndu-se din strînsoarea mîinii lui.

– Nu-l voia?

– Nu.

Sally încremeni cînd află de brutalul act al părăsirii. Cum ar putea o mamă să-şi părăsească propriul ei copil?

Cu ani în urmă ea tînjea după un copil. Dar visurile acelea fură îngropate odată cu soţul ei.

Nu se mai gîndise de atunci la ele.

– Să nu mai vorbim de Sandra, spuse Hank, dînd farfuria la o parte. Viaţa mea cu ea a încetat cu mult timp în urmă. Singurul lucru bun pe care l-am păstrat din căsnicia noastră a fost Willie.

Sally nu se îndoia că suferea pentru orice cuvînt. Considerînd-o pe mama lui Willie ceva de domeniul trecutului, ea îl întrebă despre slujba lui.

Mai băură vin, iar el îi spuse cîteva cazuri la care lucrase. Puse cafea, pe care o sorbeau încet în timp ce ea asculta derularea cazurilor lui Hank, uneori nostime, alteori amare.

Îi povesti şi de cele pe care le pierduse. Îl asculta cu atenţie mărită, întrerupîndu-l cu multe întrebări, ca, pînă la urmă, Hank să decidă că era prea mult. Ea cedă frumos şi curăţă masa. Cînd el încercă să o ajute la vase, se răţoi şi îl împinse înapoi pe scaun. Îi aminti că el era musafirul. Primul după nişte ani. Ea voia să le facă pe toate cum se cuvine.

Apoi îi spuse că el putea să le facă şi altă dată. De unul singur.

În cele din urmă, trecură în camera de zi, unde Raspberry adormise în faţa farfuriei. Hank luă loc pe un scaun comod. În timp ce Sally se aşeză într-un colţ al canapelei cu picioarele sub ea, el o privea, cu grijă, fără să o fixeze. Nu voia să o facă.

să se simtă ca şi cum îi pătrundea sufletul, deşi el încerca, într-un fel, să facă chiar asta.

Afară se lăsă întunericul, cînd, întîmplător, el o întrebă despre munca ei şi noaptea se lăsă de-a binelea cînd conversaţia se îndreptă spre adăpostul fără acoperiş din Denver.

Era intrigat de slujba ei şi putea să spună că era fericit să facă asta. Ca editor consultant la o editură importantă, ea lucra în afara domiciliului, călătorind şi la New York cînd era necesar. Lucra cu autori adevăraţi şi cărţi adevărate, urmărindu-le manuscrisele în diferite etape de pregătire. Era implicată în acest proces, cînd mii sau zeci de mii sau – cînd erau norocoşi – sute de mii de exemplare erau scoase de la tipar. Unele cărţi însemnau bătaie de cap, altele erau o bucurie de la început pînă la sfîrşit.

Hank avu impresia că aceste provocări erau amuzante.

Era surprins că mai găsise şi ceva timp pentru bucătărie. Ea rîse şi îi spuse că nu mai avea de lucru. Timpul ce îl petrecuse acolo cerea talente diferite.

– În principal, eu fac menaj, spuse ea, aplecîndu-se să aşeze cafeaua pe măsuţa care îi separa.

– Şi îţi petreci mult timp cu preparatul dulceţei, îi aminti el.

– Şi cu asta. Trebuie să recunosc că fac asta cînd pomul acela termină cu fructele ce le lasă pe pămînt. Mi-e cam greaţă de toate.

O urmări cînd îşi întindea mîinile, ce erau împreunate în jurul capului şi căscă. Atunci a fost cuprins de satisfacţie. O ţinu de vorbă, umplînd golurile conversaţiei, încît să nu-i dea timp să-şi facă griji în legătură cu ce avea să-i spună... sau cînd o va lua din nou în braţe. Sally se relaxă cu adevărat, după un timp, răspunzîndu-i la întrebările lui delicate. Ca să nu-i strice buna dispoziţie, el evita orice subiect în legătură cu nebuna Sally. Asta putea să mai aştepte, pînă ea îl va aborda, fără să fie forţată de întrebările lui.

La urma urmelor, Sally dădu la iveală mai multe lucruri decît realiză, mult mai multe decît intenţiona să o facă, era el convins. Dar, apoi, ea nu avusese nici o posibilitate să sufle în faţa îndemînării lui căpătate în urma anilor de avocatură.

Voia să afle totul despre ea. Ceea ce aflase în ultimele ore îi stîrni pofta pentru mai multe enigme, confirmînd ceea ce bănuise el.

Nu era numai atras de Sally. Ceva mai profund decît simpla poftă fizică îl înnebunea ca să o vadă din nou. Voia ca ea să facă parte din viaţa lui. Simţea nevoia ca ea să-i fie soţie.

Pentru un bărbat care nu se gîndea la o altă

căsătorie, Hank era mai degrabă liniştit decît şocat de ideea de a-şi petrece restul vieţii cu femeia pe care tocmai o întîlnise. Era vesel deoarece avusese cîteva clipe de gîndire.

De asemenea, era hotărît să dea viaţă ideii.

El zîmbi şi puse ceaşca goală lîngă ea.

– N-am mai avut vreo femeie care să doarmă pe mine, spuse el, apoi se ridică şi se întinse puţin. Cel puţin, nu înainte de a face dragoste cu ea.

Se opri şi o privi îndeaproape.

– Nu pot să aştept să văd ce faci după ce fac dragoste cu tine, Sally. Oare te vei ghemui şi vei dormi în braţele mele?

El îşi îndreptă capul şi părul că aşteaptă alegerea. După o clipă mai lungă, în care ea îl fixă cu ochii măriţi de neîncredere, el zîmbi şi clătină din cap.

– Bănuiesc că va trebui să aştept şi să văd.

Sally era, brusc, mai trează ca oricînd. Şi mai era, pe deasupra, puţin emoţionată. Mult prea emoţionată, se gîndi ea. Cum ar putea să se odihnească uitînd ce vrea de la ea?

– Sally?

Faţa ei se înroşi, iar el întîlni privirea ei aprinsă.

– E tîrziu, sscumpo. Şi am o zi grea la tribunal mîine.

De ce acesta era singurul lucru la care se aştepta? Ea îl privea fără să-l înţeleagă.

– Încerc să rezolv un caz aici, în Oakville, continuă el. Vreau să mai arunc o privire peste notiţe pînă mîine dimineaţă. El zîmbi şi întinse mîna. Mă duci la uşă?

– Dar...

– Dar ce, Sally? întrebă el, uşor, ocolind masa cu cafeaua ca să şi-o apropie. Nu crezi că este timpul să plec?

– Desigur că este, izbucni ea, evitîndu-i mîna şi mergînd în cealaltă parte a mesei. La naiba, se gîndi ea. Ea dorea ca la plecare să-i spună nişte lucruri care să-i frîngă inima. Înjurînd printre dinţi, aproape că era să-l calce pe Raspberry, care îi stătea în drum. Nu se opri pînă la uşă.

– De ce am impresia că eşti o atingere care mă răneşte? o întrebă el, luînd-o de talie pentru a o împiedica să deschidă uşa. Asta e din cauză că am spus că vreau să fac dragoste cu tine?

– Iarăşi începi, se plînse ea. Nu ţi-a intrat în cap că nu sînt obişnuită cu bărbaţii care vorbesc aşa?

El zîmbi cu toleranţă.

– Nu eşti obişnuită cu nici un fel de bărbat, din cîte mi-ai mărturisit. Mîna lui îi mîngîie umărul, apoi ajunse să îi atingă bărbia cu degetele. Şi n-aş

vorbi aşa, dacă n-aş crede că-ţi face plăcere.

Ea gemu, fără să vrea, pe cînd colţurile gurii lui descriau un zîmbet şi o necăjeau. Rîsul lui era uşor, răsuflarea lui ca o invitaţie frumoasă la care se adapta.

– Îţi place, Sally? întrebă el, gura lui evitînd-o pe a ei, în timp ce o săruta pe obraz. Nu te excită să afli că te doresc atît de tare că nu pot să mă abţin să spun asemenea lucruri?

– Ei bine... îhm... eu cred, ea înghiţi în sec şi încercă să se concentreze. Cred că nu ar trebui....

– Nu mă minţi, Sally. Gura lui o acoperi pe a ei, iar limba lui îi despărţi buzele. Îi exploră gura înainte de a adăuga: Adu-ţi aminte ce am spus despre faptul de a fi cinstit. Faptul că vorbim despre un lucru intim, că a face dragoste nu presupune că nu spunem ce gîndim de fapt.

– Mi-a luat ceva timp să mă... obişnuiesc... cu asta, şopti ea, tremurînd în timp ce mîna îi atingea pieptul. Era atît de tulburată, că ea n-ar fi crezut că o făcea dinadins dacă n-ar fi văzut erecţia ce o zărise de cîtva timp.

– Atunci hai cu mine mîine şi voi încerca să mă abţin.

– Să ies? întrebă ea.

El dădu din cap, apoi gura lui o muşcă uşor

pe a ei. După ce i se păru o veşnicie, el îşi înălţă capul, iar ea fu obligată să-i susţină privirea.

– Te rog vino cu mine să luăm cina, spuse el uşor. Vreau să fiu cu tine, din nou.

Trase aer în piept şi consimţi, întrebîndu-se dacă realiza ce pas important făcea.

– Cred că asta îmi doresc foarte mult, spuse ea serioasă.

El zîmbi şi scutură din cap ca şi cum ştia deja, dar o sărută din nou înainte de a-şi aminti. După ce spuse noapte bună şi o părăsi, ea se gîndi că merita puţină aroganţă. Sărutările lui erau pline de adoraţie.

Capitolul 7

– Hank, aş vrea să fac dragoste. Acum, înainte de cină, spuse ea serioasă. Te deranjează?

Sally scoase sticla de vin alb din congelator şi o puse în frigider.

– Nu aşa, nu merge, spuse ea, scuturînd din cap a zădărnicie pe cînd trînti uşa. Materialul de culoarea strugurilor se învîrti în jurul genunchilor pe cînd se îndrepta spre cabinetul unde ţinea cele mai bune pahare de cristal. Luă două pahare şi se îndreptă spre tejghea. Cu un pahar în fiecare mînă, o spuse din nou, dar cumva diferit.

– Hank, dacă n-ai nimic împotrivă, cred că aş vrea să facem dragoste, înainte de a ieşi. Sprîn-

ceana i se ridică a nemulţumire. Nu, cumva, ceva lipsea?

Toate încercările ei duceau lipsă de ceva anume. De aceea se făcuse ora şapte deja şi ea îşi căuta cuvintele potrivite. Hank putea pica în orice clipă şi ea intră în panică.

El îi spusese că vorbea serios cînd îi zicea că vrea să facă dragoste cu ea deoarece credea că astfel o excita. Oare ţinea şi invers? În lungile ore ale nopţii ea stătuse trează, hotărîtă să fie sinceră şi directă cu el... şi orice altceva ar fi vrut el. Era conştientă că prezenţa lui Hank era mult mai importantă decît orice altceva pe lume.

Voia, cu toată sinceritatea, să fie iubita lui.

Sally zîmbi spre colţul unde Raspberry se lupta cu o frunză de salată verde şi cu nişte ridichi. Ca să fii cu Hank trebuie să fii prevăzătoare, se gîndi ea, poate ceva mai mult decît atît.

Nu trebuia să fie prevăzătoare ca să lege o prietenie cu el, pentru că şi el îşi dorea acest lucru. Îi spusese în faţă că o doreşte, mărturisindu-i deschis intenţiile. Odată ce trecu peste şocul iniţial, ea îşi dădu seama că scopurile lor se potriveau de minune. Lucrurile aveau altă faţetă, reflectă ea. Nici unul nu urmărea chestiunile legate de suflet. Luînd în considerare comportamentul lui Hank din ultimele săptămîni, ar fi spus el ceva

dacă se aştepta la mai mult decît la o simplă legătură fizică.

În aceste împrejurări, Sally se mulţumea cu analiza situaţiei. Puteau la fel de bine să-şi petreacă timpul împreună fără să se gîndească la ritual. Astfel de situaţii ar putea să strice o relaţie perfectă, unind doi oameni care nu prea au mare lucru în comun, decît instinctele primare.

Ea şi Hank s-ar potrivi, dar nu pentru o viaţă. Acest lucru petrecut între ei fusese o atracţie trecătoare. De aceea lasă lucrurile să-şi urmeze cursul lor firesc.

Totuşi, pentru o clipă, Sally era convinsă că mai degrabă ar mînca aripi de lilieci, decît să stea la o cină de lungă durată cu Hank, fără să-i fie iubit.

Poate că ar trebui să folosească forţa. Tuşi şi îşi închipui scena.

Hank sună la uşă. Ea ar deschide uşa, l-ar lua de gît şi...

Soneria îi întrerupse strategia.

– Şobolanii, mîrîi ea şi trecu holul în sandalele ei înalte. Asta e. Gîndeşte-te, Sally, dar era prea tîrziu. Era la uşă şi nu se hotărîse să deschidă, cînd remarcă două siluete, nu una. Mai avea şi două pahare de vin. Nu se gîndise că s-ar putea să o găsească aşa.

Pentru prima oară, Sally se gîndi cum va formula fraza pentru Hank. Se întrebă ce naiba căuta cu o altă femeie.

Prima ei întîlnire în Oakville, se gîndi ea şi el îi adusese pe cineva. Nu era un început bun. Puse paharele pe masă, cu grijă, şi îşi şterse mîinile pe fustă.

Deschise uşa.

Privirea lui Hank trecu de la rochia fără mîneci, la talia încorsetată, spre picioare în jos şi înapoi la faţă. O mai făcu o dată, fără să rostească un singur cuvînt. Sally simţi că o lasă puterile sub privirea lui şi se gîndi la o propoziţie repetată la ora două: „Hank, nu vrei să intri şi să-ţi dai hainele jos ca să scăpăm de ele? Îmi dai voie să încep cu cravata?"

Gelozia îi împrăştie cuvintele provocatoare. Sally nu agrea ideea de a-l vedea pe Hank cu altă femeie.

Totuşi stăpîni situaţia. Nu vorbi. Cei trei adulţi se priviră pînă cînd unul dintre ei îşi luă inima în dinţi.

– Bună seara, domnişoară Michaels, spuse cealaltă femeie. Sînt Catherine Alton, mama lui Hank.

Pînă atunci Sally nu îşi dăduse seama că femeia din faţa ei arăta cu cîţiva ani mai bătrînă ca

Hank. S-a descurcat foarte bine, se gîndi Sally, privindu-i părul grizonat şi faţa lipsită de semnele vîrstei.

Totuşi, dacă te uitai bine, avea cîteva riduri sub ochi, dar şi pe frunte.

Sally se gîndi că nu e frumos să se uite prea atent. Spuse „bună seara" zîmbind, pe cînd se felicita că se stăpînise. Ar fi fost umilitor să-i fi scăpat vreo invitaţie provocatoare faţă de mama lui Hank.

Catherine Alton îl privi disperată pe fiul ei şi spuse: Regret că şi-a uitat bunele maniere, dar ştii cum e cu copiii din ziua de azi. Pe o ureche le intră şi pe cealaltă le iese. Jur că l-am învăţat să dea bineţe cînd nici nu ştia să se şteargă bine la nas.

Sally chicoti şi luă mîna ce i-o întinsese doamna Alton. Apoi, o conduse pe bătrînă în casă, fără să-l privească pe bărbat.

– Nu trebuie să vă cereţi scuze pentru el, zise Sally cu curaj. Este o schimbare plăcută faţă de obiceiul de a ţipa la mine.

– Ai ţipat la ea? se întoarse Catherine să-şi privească fiul, cu sprîncenele ridicate a uimire.

– Din cînd în cînd.

Sally se încruntă şi îl surprinse pe Hank privind-o cu reproş pe Catherine.

Apoi se aplecă şi depuse un sărut pe obrazul lui Sally.

– Nu aş fi atît de mut dacă nu ai arăta atît de... nemaipomenit, spuse el răguşit.

Ea îşi lăsă ochii pe gura lui înainte de a mai trage aer în piept. Dorea un sărut adevărat.

El rîse înăbuşit şi murmură:

– Mai tîrziu. Apoi, tuşi şi spuse: O lăsăm pe Catherine la bibliotecă în drum spre restaurant. M-am gîndit că nu te-ar deranja.

De ce nu îi dai cheile să rămînem aici şi să luăm o pizza cînd ni se face foame... dacă ni se face foame? Nu, îşi spuse Sally, nu se cade. Lui Catherine s-ar putea să nu-i placă ideea. Şi apoi nici nu există în tot Oakville-ul un om care să-i aducă nebunei Sally o pizza la nas. A mai încercat şi altădată.

– Am pus să se răcească o sticlă de vin... începu ea.

– Nu am de gînd să stau, spuse Catherine, ferm. N-aş fi venit pînă la uşă dacă nu l-aş fi crezut pe Hank, cînd mi-a spus că iepuraşul tău este mai mare decît un cocker spaniol.

– A minţit, zise Sally veselă. Cu toată blana, Raspberry n-ar putea fi mai mare decît un caniş.

– Un caniş mai mare, spuse Hank.

– Mijlociu. Zîmbind, ea se scuză şi se duse

repede la bucătărie. Aşa cum îşi închipuise, Raspberry nici nu se mişcă. Şi nici n-ar fi făcut-o de vreme ce avea mîncarea la nas. Luîndu-l în braţe, Sally îl duse pe hol.

– O, Doamne, îl mîngîie Catherine pe Raspberry pe cap. E mare cît o mînă întreagă.

– Cu tot cu braţ, de fapt, spuse Sally. Încercaţi să-l mîngîiaţi între urechi, doamnă Alton.

– Spune-mi Catherine; crezi că nu-l deranjează?

– Deranjează? rîse Sally. În afară de mîncare, este lucrul pe care îl adoră. Catherine făcu aşa cum o îndemnă Sally şi Raspberry păru încîntat de eforturile ei. Mîngîierile se înmulţiră şi ea rîse cînd Raspberry îşi răsuci favoriţii şi îi linse degetele. Sally îl ţinu pînă cînd obosi. Cînd rămase pe podea, Raspberry se repezi la castronul cu mîncare.

– Este un animal încîntător, spuse Catherine. Doarme înăuntru?

Sally clătină din cap.

– Este de-al casei. Obişnuia să doarmă cu mine, pînă s-a îngrăşat prea tare ca să mai sară din pat.

– Şi acum?

– Are un coş. Nu că m-ar deranja să-l pun în pat, dar e prea fricos să mai sară acum şi dacă

simte nevoia să iasă afară, în toiul nopţii...

– Avem o masă rezervată pentru cină; întrerupse Hank înainte de a lungi subiectul prea mult. Ce zici dacă am pleca?

Sally zîmbi şi se lăsă împinsă de la spate, luîndu-şi mantaua în fugă. Ea ignoră mîrîitul lui Hank.

– Nu e prea frig ca s-o iei, mormăi el cînd ea şi-o puse pe umeri.

Sally a fost de acord, dar nu spuse nimic referitor la aspectele binefăcătoare ale mantalei.

Prima noapte în Oakville merita un fel de talisman, se gîndi ea.

Mergînd între Catherine şi Hank, observă un *Jaguar* parcat pe alee.

– Unde e camionul? întrebă ea.

El zîmbi şi o pofti pe Catherine pe locul din spate. Cu o mînă o conduse pe Sally la uşa de lîngă şofer.

– Willie se gîndea că maşina ar fi mai degrabă stilul tău decît cele patru roţi mari.

– Willie are instincte bune.

– Willie a luat de la mine bunele maniere, spuse Catherine. Unde vă duceţi să cinaţi?

– La *Casa lui Antoine,* spuse Hank pornind maşina şi întoarse spre oraş. Este cel mai bun restaurant în Oakville, adăugă el, apăsînd pe acceleratorul. Am fost norocos să rezerv o masă.

– La *Casa lui Antoine* nu se împletesc mai multe limbi străine? întrebă Sally. Mîna ei simţea căldura strînsorii lui. Îi plăcea să îl atingă pe Hank, chiar dacă îi mîngîia doar mîna.

Se întreba dacă el îşi amintea că mama lui era pe locul din spate.

Hank nu răspunse la întrebare.

– Mîncarea este o combinaţie franţuzească, italienească şi spaniolă. Cred că o să-ţi placă. Uşor, o apăsă pe mînă şi i-o prinse cu a lui. Cînd schimbă viteza, ea oftă mulţumită.

– N-ai auzit de el niciodată? întrebă Catherine din spate.

– Nu prea ies mult, spuse Sally simplu. Cuvîntul „niciodată" ar fi descris cel mai bine ieşirile ei în oraş. Seara aceasta va fi prima pentru nebuna Sally.

Aproape că rămase şocată să vadă că nu era singură, că nu se simţea în largul ei. Să fie cu Hank, să înfrunte lumea. Amîndouă aspectele păreau să fie cel mai natural lucru din lume.

– Aşa e, spuse Catherine, cu un soi de speculaţie în voce. Mă întrebam mereu de ce ţineai aşa de mult la acest aspect.

– Era liniştitor, zise Sally.

Era clar acum că, lăsîndu-l pe Hank să intre în viaţa ei, deschisese uşa unor noi experienţe. Să

cunoască mai bine oraşul Oakville era una din ele.

Ea de-abia aştepta. Dar cum va reacţiona oraşul la apariţia nebunei Sally?

– De ce ai permis să se împrăştie toate acele zvonuri? o întrebă Catherine.

– Cele despre vrăjitoare sau nebună? Sally îşi aruncă o privire peste umăr şi îi zîmbi maliţios celeilalte femei.

– Cred că amîndouă, spuse Catherine. Din cîte înţeleg nu prea ai făcut ceva în legătură cu asta. Nebuna Sally este o persoană cu frica lui Dumnezeu. De ce permiţi să se creeze atît de mari confuzii?

– Îmm...

– De asemenea, continuă Catherine, fără să piardă ocazia, cum de-ai reuşit să hrăneşti acest mit în toţi aceşti ani?

– Ce vă face să credeţi că ar fi un mit? reuşi Sally să spună.

– Nu fi prostuţă. Desigur că e un mit, zise Catherine nedumerită. Vreau să spun că eşti o femeie drăguţă. Trebuia să te vopseşti cu tot felul de smacuri ca să sperii copiii?

Sally se gîndi dacă e bine să se confeseze cînd Hank interveni:

– Las-o în pace, Catherine, şopti el.

– Nu mă deranjează, Hank, spuse Sally repede. Era bine că nu o avusese pe Catherine prin preajmă cînd o întruchipa pe nebuna Sally, se gîndi ea. Nu erau suficiente nişte trucuri teatrale pentru a o păcăli pe femeia aceasta.

Hank îi aruncă o privire lui Sally care o făcu să-şi muşte limba.

– Nu crezi că ar trebui să ştiu răspunsul la aceste întrebări?

– Nu vorbi cu Sally pe tonul ăsta, îi porunci Catherine. O vei enerva înainte de a ajunge la restaurant... şi va fi destul de rău cînd vei fi acolo. Toţi vor dori să o cunoască şi ce le vei spune cînd o vor întreba unde locuieşte? Catherine se opri înainte de a termine. Sincer vorbind, Hank, cum vei explica faptul că Sally e din Oakville fără să dezvălui faptul că ea locuieşte la capătul aleii Blossom? Oraşul ăsta e prea mic ca să o prezinţi ca Sally Michaels şi să rămînă aşa. Poţi să decurgă altfel prima ta întîlnire?

Hank opri în faţa bibliotecii fără să-i răspundă şi o ajută pe mama sa să coboare. Avea cu ce să ajungă acasă, îi linişti ea, bătîndu-i lui Sally în geam.

Hank îi luă mîna lui Sally din nou.

– Eşti emoţionată din cauza restaurantului? întrebă el deodată interesat. *Casa lui Antoine* era

singurul restaurant din Oakville. El uitase că era plin de cunoştinţe şi prieteni curioşi din fire.

Fusese o greşeală mare. Dar tot el nu dorea să conducă tocmai pînă în Fairview sau Denver. Voia să-şi petreacă seara cu ea, nu stînd pe scaunul din faţă şi conducînd.

Nu se gîndi ce ar vrea să servească Sally.

Sally înghiţi în sec. Desigur că era nervoasă, dar nu pentru că mînca într-un restaurant mare, zgomotos. Făcea asta tot timpul cît stătea la New York. Alte probleme avea ea acum în cap, ca de exemplu dacă făcea lucrul cuvenit venind aici. Era puţin trăsnită să creadă că relaţia cu Hank nu se va sfîrşi cu inimi zdrobite? Ea evită întrebarea ei cît şi pe a lui.

– Îmi place mama ta, spuse ea.

– Şi ea te place. Te gîndeşti la restaurant?

Sau poate era din cauză că se afla singură cu el? Inima lui tresări cînd se gîndi la această posibilitate. Dar omul legii respinse imediat ipoteza. Sally nu se temuse de el noaptea trecută cînd rămăseseră cu adevărat singuri.

Era emoţionată, receptivă... şi în aşteptarea sărutărilor lui.

– Cum poţi spune că mă place? întrebă ea încet.

– A spus că îl va lua ea pe Willie.

– Şi cum să-mi traduc asta?

– Dacă ar fi vrut, găsea o cale să o fac eu.

Îi luă mîna şi începu să o mîngîie desenîndu-i un contur imaginar.

– Astfel stînd lucrurile nu trebuie să ne grăbim... cu nimic.

El simţi că un plan se întruchipează în mintea ei. Şi nu greşise deloc.

– Sally?

– Îmm?

– Spune-mi ce vrei.

Privirea ei căzu pe palma pe care el contura în continuare. Era atît de simplu, se gîndi ea. Oricare putea să creadă că e o mîngîiere inocentă.

Dar ea ştia mai bine. Cu fiecare cerc desenat în palma ea devenea şi mai tulburată. Pieptul începu să i se umfle. Putea să simtă sub materialul de mătase sfîrcurile tari şi ridicate. Căldura o invada între coapse şi nu o mai putea controla decît retrăgîndu-şi mîna.

– Uită-te la mine, Sally, spuse Hank, cuprinzîndu-i bărbia, ea avînd aerul că nu aude. El aşteptă răbdător. Uimirea din privire era răsplata mîngîierii lui.

Nu mai cunoscuse o femeie atît de receptivă, se gîndi el. Se întrebă dacă era sensibilă peste tot, ori poate că existau nişte părţi mai erotice.

Gemînd, în perspectiva descoperirii, el întrebă:

– Da sau nu? Vrei să mergi la restaurant? Se ruga ca răspunsul să fie negativ. Oakville putea să mai aştepte pînă la doua zi ca să o întîlnească pe nebuna Sally. În seara asta o voia pentru el.

– Ai încurcat-o deja pe mama, spuse ea încet.

– Contramandez.

– N-ai mîncat.

– Nici tu, murmură el. Spune-mi ce vrei, îi ceru a doua oară.

Sally se lupta cu cuvintele care erau şocante şi provocatoare, pînă renunţă să se mai împotrivească şi cedă instinctelor.

– Hank, aş vrea să facem dragoste. Acum, înainte de cină, spuse ea, cuvintele ei curajoase renunţînd la o rugăminte răguşită. Te deranjează?

Hank nu se supără. O sărută o dată, uşor, şi îi eliberă mîna ca să schimbe viteza. Pe cînd întorcea spre intersecţie şi pornea spre aleea Blossom, îşi aminti cît de caldă şi de moale era... că putea să o atingă dacă voia.

Dar nu o făcu. Nu putea să conducă în acelaşi timp.

– Hank?

– Îhm?

– Cînd ai venit la început, ţi-am zis să pleci, de fiecare dată.

– Asta aşa e. El zîmbi şi se întrebă cît îi lua să înceapă să caute răspunsuri.

– Nu mi-am închipuit că vei veni să mă vezi.

– Ştiu că nu credeai, zise el, dar nu îi spuse şi motivul. Nu l-ar fi crezut.

– Era deoarece ţineai să faci dragoste cu mine?

– Nu-i atît de simplu pe cît se pare.

– Atunci de ce?

El clătină din cap.

– Va trebui să îţi dai răspunsurile singură. Şi în timp ce le vei dezlega, de ce nu te-ai întreba din ce motiv vrei să mă părăseşti?

Hank îi luă cheia şi o vîrî în broască, pentru că îi tremurau mîinile. Nu făcea nici el faţă momentului cu succes. Apoi, nici nu se aşteptase ca Sally să-l înţeleagă atît de bine şi să pară atît de detaşată ca şi cum nu ştia ce voia de fapt. Cel puţin nu se aşteptase atît de curînd.

– Aş vrea să te iubesc acum... Te deranjează? Era încîntat de invitaţia dulce, impresionat de simplitatea cuvintelor ei.

Aproape îi spusese că o iubeşte, pentru felul

în care nu se temea să rostească vorbele pe care ştia că îi făceau plăcere. Acesta era unul din răspunsurile la întrebarea de ce se îndrăgostise de ea, un lucru minor, în comparaţie cu felul în care îi furase inima doar cu un zîmbet, iar sufletul cu rîsul ei.

Nu îi spuse că o iubeşte pentru că ea nu l-ar fi crezut. Nu încă.

Cheia se învîrti în broască în sfîrşit şi intrară pe rînd în casă. Îşi puse mantaua în cuier printr-o răsucire a mîinii fără să îi pese că rămîne acolo, o luă în braţe şi o sărută.

Trecuse o veşnicie de cînd n-o mai sărutase. Nu mai rezista să n-o facă.

El n-o mai necăji cu sărutări, aşa cum făcuse înainte. Sally îşi deschise gura ca să o întîmpine pe a lui. Limba lui îi trecu peste dinţi încolăcind-o pe a ei şi încurajînd-o să participe la joc.

Ea se lăsă cu entuziasm. Alunecîndu-şi mîinile în jurul gîtului lui, ea se juca de parcă acesta era singurul joc pe care îl ştia. Limba lui o urma, gustînd părţile vulnerabile. Îi mîngîie buzele cu vîrful limbii, apoi muşcă; el încerca să facă la fel. Nu era durere, numai plăcere, în felul cum împărtăşeau totul şi sărbătoreau.

Sally nu lăsa să-i scape nimic învăţînd ceva de pe urma fiecărui sărut. Răsuflarea lor deveni gre-

oaie, nevoia de aer mai puţin importantă decît atingerea buzelor. Hank îşi coborî buzele spre obrazul ei ca să-i testeze pielea de lîngă ureche.

Rîsul îi rămase în gît pentru că descoperise una din părţile sensibile.

– Aparatul audio? Poţi să-l mai ţii puţin?

– De ce?

– Deoarece vreau să-ţi şoptesc chestii erotice la ureche în timp ce te iubesc, îi spuse el, slăbind strînsoarea din jurul umerilor ei. Îşi ridică mîna ca să îi dea părul la o parte de la ureche, ca să vadă mai bine aparatul minuscul. Impactul va fi mai mare cu el.

Roşi şi o mai făcu o dată cînd îi demonstră ce voia să spună cu asta.

– Ei bine? Buzele îi cercetau pielea fină, pe cînd aştepta răbdător un răspuns, făcînd-o să tremure.

– Pot sta acolo, zise ea înfigînd mîna în umărul lui. Doar să nu se ude. Cînd rîse, ea realiză că auzise replica.

– Poţi să le scoţi altădată, spuse el, fiind atentă să nu se bage prea tare în locul acela. Vom vedea cum îţi place.

Sally rîse fără răsuflare şi se întreba de ce nu se gîndise să se amuze pe seama aparatului mai înainte.

– Trebuie să-i dai liber lui Raspberry? întrebă el, întorcîndu-se să muşte. Ea zîmbi în gura lui. Va fi bine aşa. Îi mîngîie umărul: Altceva? Ce şanse sînt să nu rămîi gravidă? întrebă el, aşteptîndu-se să reacţioneze într-un fel. Ea nu-l dezamăgi şi el trebui să zîmbească. Nu se pricepea să mintă, mai ales că subiectul era delicat.

– Gravidă?

Clătină din cap.

– Se întîmplă, după ce oamenii se iubesc. Ţi-am adus ceva. Vreau să ştiu dacă e nevoie să-l folosesc.

Nici prin cap nu-i trecuse.

– Nu folosesc nimic, făcînd calcule. Dar perioada este bună. Anul trecut am avut ciclu neregulat.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură.

– Bine. Îi puse mîna la gură şi trase un cerc imaginar cu buzele. Nu ar fi fost o problemă dacă s-ar fi gîndit prima oară cînd s-au iubit, dar aşa era destul de egoist.

Voia ca decizia să fie conştientă şi nu un accident.

Mai presus de toate, voia să ştie că el o iubise înainte ca lucrurile să se complice de la o sarcină. Apropiind-o de picioarele lui îndepărtate, el o

aşează pe bărbăţia lui şi gemu de plăcere.

Sally credea că i se opreşte inima în loc. Îl putea simţi cu totul, mai adînc şi mai adînc în vîrtejul de sărutări. Răsuflarea lui îi încălzea mîna şi simţi din nou limba lui făcînd lucruri deplasate pe care nu le credea erotice.

Aşa erau.

Cînd îi supse degetele cu gura, unul cîte unul, aproape că era să cadă. Trupul îi tremura, cînd el o sprijini de spate şi o întrebă unde e dormitorul. Reuşi să arate cu greu. Îi mulţumi cu o voce sexy, sărutînd-o doar o dată. Apoi o ridică la piept. O sărută din nou mai cu pasiune.

Îi plăcea să o sărute şi să o spună.

Îi mulţumi din nou şi îi spuse să îi pună mîinile în jurul gîtului, nu voia să o scape.

Fiind dusă de Hank, se simţi fragilă şi plină de senzaţii cu care nu era obişnuită.

O făcuse să se simtă extraordinar.

Capitolul 8

Avînd-o pe Sally la pieptul lui, Hank aprinse lumina în dormitor şi aruncă o privire rapidă prin cameră. Pat, scaune, oglindă, şemineu.

Gura lui o atinse repede şi apoi închise uşa.

– Ca să nu intre iepurele, spuse el.

– Raspberry nu poată să sară pe pat, îşi aminti ea, gura ei deschizîndu-se pe gîtul lui.

– Nu sînt dispus să risc. Şi apoi, nu sînt convins că voi ajunge aici. S-ar putea să o facem pe podea. O sărută. Sau pe perete, nu sînt pretenţios.

Ea rîse. Nu i-a trecut niciodată prin minte că el ar putea fi serios.

Îi îndepărtă mîinile de pe genunchi, permiţîndu-i astfel să alunece uşor lîngă el. Coapsele ei simţiră bărbăţia lui, fusta de mătase subţire nefiind un obstacol în calea răspunsului fizic. Ea gemu, cînd el o ţinu acolo, puţin, să simtă puterea lui, evidentă putere a nevoii lui.

În cele din urmă picioarele ei atinseră pămîntul şi deodată deveni conştientă că fusta ei nu mai era pe ea. Era căzută pe coapse, puţin deasupra ciorapilor.

Încercă să şi-o tragă, dar el o prinse de mînă.

– Las-o, scumpo, zise el. Nu mai e loc pentru pudoare acum.

– Poate nu vreau să se strice de tot, se opuse ea, prinzîndu-i nodul cravatei şi întrebîndu-se dacă şi-o va da jos înainte de a face dragoste cu ea.

Îşi dădu seama că nu-l mai văzuse purtînd vreuna pînă acum. Stînd pe vîrfuri şi înfăşurîndu-şi degetele în jurul cravatei, ea îl muşcă de lobul urechii.

Cravatele îşi au rostul lor, se gîndi ea în timp ce limba ei se vîra adînc în urechea lui. Apoi dinţii se înfipseră uşor în lobul urechii, mai mult de data asta, mai pasional.

El rîse uşor, ca un mîrîit, şi trase cordonul fustei de pe şolduri, pînă cînd aceasta şi chilotul

formau o grămadă la picioare.

– Dacă îmi laşi urechea în pace, voi ridica astea să le dau la o parte, spuse el, instinctele lui de domn bine crescut depăşind preferinţele.

Sally se gîndi că nu era atît de important. Mîna fermă care coborî pe şoldul ei o făcu să se răzgîndească, apoi mîna se plimbă în jurul coapselor ce se frecau de materialul moale. Degetele lui cercetară pielea goală de deasupra ciorapilor, alunecînd sub jartierele ce îi ţineau.

O căldură îi invadă trupul, nebună, deoarece nu ştiuse vreodată că o persoană sănătoasă ar putea fi uitucă, renunţînd la senzaţii sau la împrejurări ce nu ţineau de senzual sau erotic. Uită de fustă şi de tot cînd el o sărută, iar mîinile lui cercetau pe sub mătasea ce ascundea secretele ei feminine. Îi apucă umerii, pierzîndu-se cu totul în gustul lui... împărtăşindu-i emoţia cînd degetele lui descoperiră umezeala caldă a feminităţii ei.

El şoptea cuvinte erotice de laudă pe cînd o mîngîia şi o necăjea, apoi gura lui se apropie de pieptul ei. Ea strigă cînd dinţii şi buzele lui rămaseră pe sfîrcul care era tare şi ud pe sub bluza de mătase. Se repezi la nasturii cămăşii lui, dar el rîdea şi o amuza cu o mîngîiere iute, adîncă a degetelor.

Gura lui se deplasă spre celălalt sfîrc, iar ea se

arcui sub braţul lui ce o ţinea atît de aproape... şi de sigur.

Niciodată nu se simţise atît de sigură.

Cîteva minute mai tîrziu – sau era mai mult decît atîta? – ea era culcată şi goală şi n-ar fi realizat dacă n-ar fi fost cearceafurile reci la spate. Se uită la bărbatul care stătea alături de ea, îşi desfăcea cravata cu o mînă şi cu cealaltă îi descoperea sînul.

Se întreba ce fel de magie practică el.

– Am leşinat? întrebă ea, pe jumătate glumind. Răspunsul ei pasional la mîngîierea lui era năucitor, deşi degetele lui îi mîngîiau uşor pieptul.

– Ţi-a făcut plăcere, spuse el, zîmbind cu satisfacţie, în timp ce ciupea uşor sfîrcul erect pe care îl chinuia.

Nu-i veni să crëadă că era îmbrăcat.

– Am încercat... spuse ea, cu voce joasă. Era stînjenitor faptul că ea era goală în timp ce el era îmbrăcat. Cravata lui ateriză în mijlocul camerei, iar într-o secundă zburară pe rînd costumul şi cămaşa.

Ea se simţea mai bine.

– Ce-ai încercat? întrebă el amuzat pe cînd îşi scotea pantofii şi ciorapii.

– Am încercat să te dezbrac.

El zîmbi.

– Ştiu că asta ai făcut, scumpo. Ştiam doar că dacă ai fi reuşit, nu aş fi fost în stare să rezist... farmecelor tale mai multă vreme. Stătea în picioare, se descheie la pantaloni şi îşi dădu jos şi chiloţii.

Urmări faţa lui Sally în timp ce ea aruncă o primă privire erecţiei lui, tare şi plină de dorinţă. Ochii ei se măriră doar o clipă, iar el trebui să-i dea o şansă.

Ştia prea bine că el nu era primul ei bărbat. Dar era unul după mult timp. N-ar fi fost surprins dacă ea nu s-ar fi arătat puţin emoţionată.

Sally era mult mai cinstită şi îi zîmbi.

– Cine spune că vreau ca să-mi rezişti?

Un genunchi greu şi masculin se lăsă pe saltea alături de ea. Ea aştepta, cu răsuflarea tăiată, emoţionată... în aşteptare pentru replica lui. Nu se grăbi, apropiindu-i picioarele, ca să le poată vedea, îngenunche peste ea, avînd mîinile libere pentru cercetare şi rătăcire.

O prinse de mîini pe cînd ea încerca să facă investigaţii pe cont propriu şi i le puse lîngă cap.

– Astfel încît să nu-mi stai în cale, o necăji el, şi ea îl întrebă din nou de ce rezista atîta.

El zîmbi şi tot nu-i răspunse.

Aştepta în timp ce el o mîngîia pe sîn. Răsuflarea îi era hîrşîită, privirea ei urmărind-o pe a

lui, pe cînd el îşi vedea de traseul lui pînă ajunse din nou la miezul acela dulce explorat mai înainte.

– Cred că sînt depăşit de propriile dorinţe, spuse el, într-un final, legănîndu-se pe genunchi pe cînd folosea ambele mîini ca s-o mîngîie. Îl auzi gemînd de plăcere cînd vîrî două degete în învelişul cald, alunecos. Vreau să te cunosc puţin mai bine.

Ochii lui observară faptul că ea înghiţi în sec. Continuă să mîngîie, cu un ritm neaşteptat, deoarece voia să fie alături de ea cînd era pe pragul extazului.

Aproape că o făcuse singură, cu cîteva minute în urmă, cînd el o ţinea în braţe şi începu să o înveţe cele mai erotice secrete. Dar el îşi ţinuse firea, punînd-o pe spate cînd ea trăise punctul cel mai înalt al plăcerii fără el.

– Va fi prima oară, se hotărî el. O vom face împreună.

– Cred că mă cunoşti, spuse ea, sfîrşind cu un strigăt pe cînd degetul atinse mugurul sensibil. Degetele ei se înfipseră în perna moale şi dorea să îi permită şi ei să-l atingă.

Voia să afle cît mai multe despre el.

Bucuria ei se regăsea în încîntarea pe care Hank o trăia, iar el ştia că va fi bine să meargă pe două piste. Renunţînd la dorinţa, care era atît de

aproape să-l înnebunească, el se aplecă pînă coatele îl reţineau să nu o zdrobească.

Apoi se mai aplecă puţin ca să-i simtă sînii cu pieptul.

Era mai bine decît îndrăznise să viseze vreodată, mai bine decît să aibă braţele încolăcite în jurul umerilor şi începu propria ei explorare.

Mîinile ei îl atingeau pe spate, pe braţe, iute, mîngîieri uşoare care erau urmate de o cercetare mai înceată. Pe cînd deschise gura pentru a o întîmpina pe a lui, Sally îi cunoscu muşchii fermi, puternici care se crispau sub mîngîierea ei. Limba ei se întîlni cu a lui, şoldurile ei se ridicau şi căutarea lui.

Evită, cu îndemînare, să cedeze la îndemnurile ei tacite. Îşi înfipse unghiile în umerii lui cu tendinţa de a-l aduce mai aproape. El rîse şi încercă să aibă răbdare.

Nu voia să înveţe să aibă aşa ceva.

– Sally? întrebă el uşor, buzele lui alunecînd uşor pe obrajii ei şi pe umeri, care luceau de transpiraţie. Era încălzită şi plină de dorinţă şi atît de frumoasă în emoţia ei!

Întruchipa exact ceea ce voia el de la o femeie.

Nu ştia cît de perfectă era.

– Îhm? murmură ea, cu ochii închişi de data asta. Nu pentru că nu voia să vadă, ci pentru că

gesturile lui Hank erau atît de minunate, încît o făceau să vibreze. Descoperise, din întîmplare, că trăirile acelea păreau să crească atunci cînd ea nu stătea cu ochii deschişi.

– Încetez să mai rezist, spuse el, cu gura pe a ei, pe cînd făcea primii paşi în derularea actului. Nu se opuse cînd el încercă să împingă un genunchi între coapsele ei, plăcîndu-i cum picioarele lui se electrizau de ale ei.

Folosindu-se de mîini, el îi îndepărtă picioarele, adăugînd celălalt genunchi în acelaşi timp.

Îl privi, şi, deodată, se temu. Nu pentru ea sau pentru ceea ce făceau. Nu, Sally nu se temea de lucrurile convenţionale.

Îi era, deodată, inexplicabil, frică de Hank.

El îi putea simţi frica. Îi ajunse la inimă, şi, cum, acum cîteva clipe, tot ceea ce simţea era dorinţa de a se îngropa undeva în ea, acum, se gîndea doar la liniştea ei sufletească.

El se rugă să-şi revină.

– Ce este? Îi cuprinse faţa cu mîinile. Te rog, spune-mi.

– Toţi mă consideră nebună, îi şopti ea, ştiind că nu e momentul potrivit să aducă în discuţie un astfel de subiect. Nu avea nici o importanţă.

Aproape că o uşurare îl copleşi de-a binelea. Neputincios, el începu să o necăjească.

– Nu toată lumea, iubire. Unii cred că eşti vrăjitoare.

Ea îl privi şi, încăpăţînată, continuă.

– În altă ipostază nu te-ar deranja?

– Nu.

– Păi, ce vor spune oamenii cînd vor afla că tu... ei bine, eşti încurcat cu nebuna Sally? Nu vor crede şi despre tine acelaşi lucru?

El zîmbi şi scutură capul. Buzele lui apăsau gura ei şi şoptit îi spuse, printre sărutări, să nu vorbească prostii.

– Nebuna Sally nu mă mai sperie. Nu acum.

Îl crezu pentru că aşa voia. Topindu-se sub sărutările lui care nu mai erau o alinare, ci provocatoare, ea îşi înfăşură mîinile în jurul gîtului lui şi se predă sub singura formă în care putea.

Se retrase puţin şi îi susţinu privirea, pînă cînd şi el se convinse că amîndoi doreau acelaşi lucru. Apoi, cu mîinile care erau puternice şi tremurau doar puţin, îi prinse şoldurile, o răsturnă uşor, în timp ce bărbăţia lui pătrunse în umezeala ei.

Uşor, ca să nu fie vreo greşeală că acesta ar fi un act de dragoste, deşi ştia că ea nu l-ar recunoaşte ca atare, el îşi dădu drumul pînă nu mai rămase loc.

Pe cînd trupul lui începu să se mişte într-un ritm încet şi ea, neajutorată, se alătură acelui ritm

erotic, o sărută tandru şi spuse:

– Sally, iubito, dacă asta se numeşte nebunie, poate nu ar trebui să se termine niciodată.

Chelneriţa costumată într-o găină cu pene galbene îi întrebă dacă doreau cartofi prăjiţi şi ceapă. Sally gînguri acceptă, fără să-şi ia ochii de la găină. Nu mai fusese niciodată la barul *La puicuţa proprie.*

– Vreţi ceva de băut?

Hank se sfătui cu Sally, apoi ceru ceai cu gheaţă. Persoana deghizată în găină îi făcu totalul la casierie, luă banii lui Hank şi ceru numele pentru a-i anunţa cînd e gata masa.

– Nebuna Sally, zise ea, înainte ca Hank să poată spune ceva.

El se încruntă atît la ea cît şi la „găină", înainte de a-i părăsi. Comandaseră carne de pui, ceea ce era cel mai bun lucru pe care îl putea face, cînd era trecut de miezul nopţii şi le era atît de foame.

O privise pe „găină" cînd începuse să rîdă la auzul prezentării şi cînd întregul personal de la bucătărie venise să o privească pe nebuna Sally.

Ea zîmbi şi îl luă pe Hank de braţ ca să nu încerce să plece fără ea.

Se întoarseră să o privească şi alţi cîţiva consumatori. Sally îşi studie blugii uzaţi şi tricoul de pescar, împletit; îşi dori să-şi fi luat mantaua cu glugă pentru efect. Nişte oameni păruseră dezamăgiţi.

Hank insistase să o lase acasă. Ea considera că dacă Hank se prefăcea că e supărat pe ea e de bun augur. Îi oferea mai multă credibilitate. Luă un mănunchi de şerveţele din spatele lui şi se întrebă cît va dura pregătitul puiului. Era teribil de înfometată.

Hank se gîndea dacă ar fi bine să o strîngă de gît acolo sau cînd vor fi singuri. Nu îşi imaginase ca ea să-şi facă numele public în faţa unui personal care pregătea meniul.

Dar se gîndi că era bine că nu merseseră la *Casa lui Antoine.*

Dacă intenţiona să convingă întreaga populaţie din Oakville că Sally era, cel puţin, întreagă, ar avea nevoie de cooperarea ei. Nebuna Sally va trebui să dispară, pentru totdeauna.

Seara aceasta nu era momentul potrivit.

Avea reputaţia personală pentru care trebuia să se lupte. Ducea un fel conservator de viaţă. Oamenii se aşteptau ca avocaţii să aibă un anu-

mit stil de viaţă, cu un anumit grad de acoperire. Nu îşi aveau rostul vrăjitoarele sau femeile nebune.

Sally Michaels ar putea avea tot ce îşi doreşte.

Oftă din greu şi spuse:

– Nu te deranjează că toţi de aici se uită la tine şi se întreabă dacă tu eşti nebuna Sally cu adevărat?

– Nu. Ea zîmbi şi îşi ridică o mînă ca să-i îndrepte cravata. Dar pe tine te deranjează să te adresezi unei adolescente îmbrăcată într-o costumaţie de găină?

El se salvă de la răspuns cînd o bătaie în tejghea fu însoţită de apelativul „nebuna Sally". Sally îl apucă pe Hank de braţ şi îl trimise spre tejghea unde el luă punga cu mîncare şi băuturile. Apoi o conduse afară în maşină.

– Cum de nu vrei să mănînci înăuntru? întrebă ea, balansînd cina pe genunchi în timp ce el scotea restul.

– În timp ce toţi privesc şi se întreabă dacă n-ar fi bine să cheme tipii în halate albe? mormăi el, luînd-o drept pe strada rezidenţială. La cîţiva metri depărtare el trase maşina într-o parte şi opri motorul.

Ea chicoti.

– Exagerezi, Hank. Şi, în plus, halatele albe se

potrivesc cu pîinea minune şi noua deservire. Şi toţi specialiştii în psihiatrie poartă haine de piele şi adidaşi.

Hank înşfăcă punga cu pui şi scoase mîncarea afară. Două porţii pentru el, trei pentru ea. Ea mărturisise că îi e foame.

Era gata s-o strîngă de gît.

Renunţă şi, în loc de asta, luă o muşcătură din pui şi se repezi apoi la ceai. Haine de piele şi adidaşi, se gîndi el. Sally ştia mai multe despre cazurile cu nebuni şi de personal decît el.

– Oricum, spuse ea, de dragul conversaţiei, eu cred că mănînci destul de rar în maşina ta. Iar scaunele de piele sînt potrivite pentru astfel de mese. Nu mi te imaginez ca un patron.

El pufni pe nas.

– Şi apoi, toţi se holbau la mine acolo, nu la tine. Nu îşi vor aminti nici măcar culoarea ochilor tăi după ce vor împrăştia tuturor zvonul despre mine. Ea termină prima porţie de pui şi o atacă pe următoarea fără să-şi facă griji cum se va descurca cu reputaţia ce o avea ca fiind nebuna Sally.

Îl va învăţa să se bucure de orice lucru la fel de mult ca ea.

– Poate, spuse el, sînt destul de îngust ca să nu vreau să fiu văzut cu o femeie nebună.

Ea lăsă porţia de friptură jos.

– Încearcă să te îmbraci altfel, îi sugeră ea. Toate cravatele alea trebuie să fie inhibante. Ai încercat un costum de jogging?

Hank scrîşni din dinţi şi se întrebă ce îl atrăsese la Sally în primul rînd. Apoi, ea îl mîngîie şi îl sărută.

Amintirea îi reveni.

Fusese dragoste. Pură şi simplă.

Se întrebă cum o să reacţioneze cînd va insista să o îngroape pe nebuna Sally cu cea mai apropiată ocazie.

Hank o conduse la uşă, dar nu intră.

– Mîine am un caz, spuse el printre sărutări şi mîngîieri, e tîrziu.

Sally îşi dorea cu ardoare să-l facă să intre, dar îşi dădu seama că era mai bine dacă renunţa. Deocamdată, pînă se cunoşteau mai bine, ea socoti că era în avantajul ei ca Hank să nu fie expus „urîţeniilor îngrozitoare" ce le poseda persoana ei după somn.

Apoi mai era şi faptul că şi ea trebuia să se ducă la lucru. Cum majoritatea nopţilor şi le petrecea muncind, ea sacrificase deja o mare parte din programul ei profesional. Dar şeful ei nu vocifera chiar dacă nici unul din manuscrise nu era nici măcar aproape de mijloc.

Ocupată cu mîngîierea unei aluniţe de deasupra gulerului, ea se simţi tentată să-şi ocupe cealaltă jumătate a nopţii în acelaşi mod în care şi-o petrecuseră la început. Vîrîndu-şi degetele sub cravata lui îl trase spre ea pînă reuşi să-l mîngîie cu limba în ureche.

Îi făcu fel de fel de promisiuni cu condiţia să coopereze şi să intre.

El nu cedă. Acoperindu-i gura, care deveni, deodată, acaparatoare, el îşi dezvălui intenţiile şi mai evident. Apoi, cu regret, se întoarse pentru a pleca.

– Luăm cina împreună mîine? întrebă el, în drum spre maşină.

– Crezi că poţi să rezervi o masă la *Casa lui Antoine?* îl întrebă ea. Aminteşte-ţi că nu ai sunat să contramandezi.

El oftă adînc.

– Poate va trebui să cad în genunchi, dar voi face tot ce îmi stă în putinţă.

El se urcă în *Jaguar*-ul lui; apoi, înainte de a intra în casă, îi strigă de la geamul maşinii:

– Şi las-o acasă pe nebuna Sally.

Capitolul 9

„Las-o acasă pe nebuna Sally."

Sally se uită peste ceaşca de ceai, cîntărind cuvintele lui la plecare.

„Las-o acasă pe nebuna Sally."

Era întreg la minte? Ea îşi clătină capul şi trebui să recunoască faptul că Hank nu înţelegea că singurul ei scut era acum doar tovărăşia constantă a acestui personaj.

Nebuna Sally făcea parte din viaţa ei la fel de mult ca Raspberry.

– Dacă mi-ar fi spus să te las acasă, aş fi înţeles, se adresă Sally creaturii care avea capul îngropat într-un vas cu salată verde. La urma ur-

melor, Raspberry, trebuie să cred că te dai în vînt după restaurante. Numai dacă, desigur, nu punem în discuţie meniul, aşa ei ar crede, probabil, că eşti un iepure a-ntîia.

Raspberry îşi schimbă poziţia astfel încît vasul era chiar sub nasul lui, iar codiţa spre Sally. Ea prinse mesajul şi îl părăsi, trecînd pe lîngă el.

Frunzărind manuscrisul pe care îl terminase, ea căscă şi se gîndi să meargă la culcare şi să doarmă cîteva ore. Îşi consultă ceasul şi se gîndi că are douăsprezece ore înainte ca Hank să vină să o ia la cină.

Ar putea să doarmă puţin, apoi poate o sună pe Annette din New York ca să-i spună că-i va trimite manuscrisul în după-amiaza aceea.

Deci, ce va face tot restul zilei? Cîntări binefacerile unui somn lung şi o excursie rapidă spre Fairview ca să cumpere ceva de la băcănie, apoi căzu de acord că ar fi bine să o facă după prînz. Avea alte lucruri în minte mai importante decît să-şi bată capul cu detalii inutile. Lucruri legate de Hank şi de nebuna Sally.

Să o las pe nebuna Sally acasă? E imposibil.

Se ridică de la masa din bucătărie şi vărsă restul de ceai în chiuvetă. Poate că Hank ar trebui să o cunoască pe nebuna Sally mai bine, îşi spuse ea, îngîndurată. Poate că atunci ar aprecia... talentul ei de a se transforma.

Brusc, un gînd îndrăzneţ îşi făcu loc în mintea ei. Ea zîmbi în soarele de dimineaţă pe cînd ideea îi răsărea în mintea.

Ideea se transformă în plan.

Pe cînd se afla în faţa chiuvetei, Sally simţi o furie prin tot corpul. Îşi frecă degetele de la picioare ca să nu se mai gîndească la iepurele somnoros. Raspberry se dădea în vînt după somnul în braţele ei.

– Ştii ceva, Raspberry? îl întrebă ea uşor.

Favoriţii lui Raspberry îi mîngîiară gleznele, ca să se vadă că nu îl interesa prea tare problema. Îl privi pe iepuraş.

– Cred că astăzi nebuna Sally se va prezenta în cercurile legale din Oakville.

Raspberry mormăi şi adormi.

Ea ridică din umeri la lipsa lui de entuziasm şi ajunse la una din frunzele noi ale filodendronului ce atîrna lîngă fereastră şi o gîdilă. După ce îşi retrase piciorul de lîngă iepurele adormit, ea luă manuscrisul, intră în birou şi căută un plic.

Cu un zîmbet de anticipaţie răutăcioasă, se

adresă pachetului şi mormăi: „Caveat, legistor", cuvinte care erau acoperite de expresia „Avocatule, fereşte-te", tradusă din latină.

– Deci, cînd clientul meu, Jason Powell, a recurs la nişte aranjamente pentru a-şi dona casa şi proprietatea ca să fie folosite ca tabără pentru tineret, poate v-aţi gîndit că nu e întreg la minte? întrebă Hank, uitîndu-se la ceas în timp ce îşi continua expunerea. Mai erau patru ore pînă o va revedea pe Sally.

De-abia aştepta.

– Asta aşa e, consimţi martorul, scuturîndu-şi capul la o asemenea întrebare stupidă. Ceea ce vreau să spun e faptul că era o proprietate bunicică. Ei bine, am auzit că Ed Flanders de la firma *Realitatea montană* i-a oferit lui Jason o jumătate de milion vara trecută.

Hank dădu din cap absent, întrebîndu-se dacă ar trebui să ia flori cînd se va duce la ea, apoi se concentră asupra depoziţiei. Nu mai fusese atît de greu niciodată.

– De ce a trebuit să-i spui domnului Powell despre asta?

– I-am spus că face o greşeală, explică Wilson. Cu o proprietate în această zonă, ce se prezintă într-o stare jalnică, am considerat că este o greşeală financiară gravă. Se foi pe scaun, punînd picior peste picior.

– N-ai mers cam prea departe? întrebă Hank.

Wilson negă, apoi se comportă ca şi cum nu prea avea tragere de inimă să rostească următoarele cuvinte:

– I-am spus că nu e sănătos dacă o cedează cînd ar putea să aibă o sută de mii de dolari pe ea.

– Nu e sănătos?

– Senil, adăugă Wilson, apoi îl privi pe bărbatul în vîrstă ce stătea singur la masa ce o împărţea cu Hank. Are nouăzeci şi doi de ani. I-am spus că nu ştie ce face.

Hank era serios cînd continuă:

– Ţi-a menţionat Ed Flanders de la firma *Realitatea montană* cine este în spatele ofertei de jumătate de milion?

– Mă opun întrebării, rosti avocatul moştenitorilor lui Jason Powell cu glas tărăgănat, fără să se ridice. Zvon nefondat.

– Se admite, spuse judecătorul.

Hank nu insistă deoarece ştia cine era în spatele ofertei. De fapt, nu căuta un răspuns deloc.

Voia doar să-i impresioneze pe martori.

El auzi agitaţie în curtea de apel din spatele lui, dar nu băgă în seamă. Wilson nu mai avea astîmpăr, iar Hank ştia că atinsese punctul sensibil. Se gîndi să mai lase să treacă un minut sau două pînă cînd Wilson va lăsa jos scutul, temporar. Odihnindu-şi braţul pe grinda de lemn unde stătea martorul, el zîmbi la bărbatul de vîrstă mijlocie.

– Ştii cumva cît valorează proprietatea lui Jason Powell, domnule Wilson? întrebă el.

Wilson roşi şi tuşi de cîteva ori înainte de a spune:

– Nu.

Hank ridică din umeri ca şi cum nu-i păsa de răspuns şi strînse din dinţi ca să nu rîdă.

– Lasă-mă să-ţi comunic ceva ce ştii, domnule Wilson. I-ai spus clientului meu că e senil cînd ţi-a zis că intenţionează să-şi petreacă iarna în insulele Caraibe?

Ochii lui Wilson se micşorară pe cînd încerca să realizeze dacă era o întrebare capcană. Hank îşi schimbă privirea spre perete, în spatele umărului lui Wilson, astfel încît să nu fie intimidat.

Aparent, Wilson se gîndi că nu poate să fie nimic rău în ea.

– Da, mormăi el.

– Ce a fost asta? întrebă Hank. Nu te-am auzit.

– Da, spuse Bud Wilson puţin mai clar. I-am mărturisit că e sonat dacă vine să mă roage să-i ridic corespondenţa. I-am spus că, după părerea mea, un bărbat de nouăzeci şi doi de ani nu are nici un rost să se ducă dintr-un loc în altul de unul singur.

– Dar ai fost de acord cu cererea lui, oricum.

Wilson aprobă.

– Ce îţi spusese să faci cu corespondenţa, exact?

Wilson se încruntă.

– Voia să i-o ridic...

– Cutiile voastre poştale sînt alăturate?

– Da. Chiar la capătul drumului. Oricum, el voia să i-o dea fiicei mele, Ann. Ea conduce o firmă de secretariat care are o filială şi în Oakville şi urmărea să-i plătească pentru a avea grijă de ea.

– De ce n-a sunat-o el în persoană?

– Se grăbea. Îşi făcuse planuri toată noaptea şi a doua zi dimineaţă era la mine cu lista. Wilson începu să-şi revină din nou. Asta era într-o duminică, deci îşi imagina că Ann nu era la lucru.

– Ţi-a explicat ce voia să facă? îl întrebă Hank.

Wilson dădu din cap.

– Trebuia să o facă. Ann nu era acasă.

Hank îi zîmbi.

– Vrei să le spui juraţilor ce ţi-a zis?

Avocatul de vis-à-vis se împotrivi, poate din plictiseală, se gîndi Hank, dar Hank nu renunţă şi convinse juraţii că era important pentru caz. Judecătorul nu fu de acord întru totul, dar hotărî să-i acorde o şansă.

Hank ştia că această şansă va străbate o cale lungă pînă cînd clientul lui îşi va găsi liniştea acasă cu averea întreagă pe care o cîştigase în patruzeci de ani de trudă.

Copiii lui Powell cereau banii pentru ei. Renunţînd la proprietate nu va avea zile bune cu cei trei copii de vîrstă mijlocie, doi bărbaţi şi o femeie. Acum, că voia să cheltuiască nişte bani pentru a se duce în Caraibe, aşa-zişii moştenitori erau îndepărtaţi.

Nu aveau cum să afle prea multe de la alte surse. Jason Powell îi mărturisise lui Hank că nu intenţiona să le spună deloc. Luînd în considerare faptul că nici unul din copii nu-l vizitase vreme de cinci ani, el nu-şi imagina că era treaba lor. Şi apoi, nici nu se gîndise care ar fi partea de moştenire ce i se cuvenea fiecăruia.

Copiii se aşteptau la lucruri care întreceau „adecvatul". Legal, recursul lor privea doar competenţa moştenirii. Odată cu cîştig de cauză, circula zvonul potrivit căruia ei intenţionau să revoce

actul de caritate făcut de Jason. Asta se va întîmpla după ce îl vor trimite într-un azil pentru bătrîni.

Hank îndemnă martorul să continue.

– El a spus să-i dau fiicei mele corespondenţa şi să o sorteze. Mi-a dat şi o listă unde se presupunea să meargă.

Hank auzi pe cineva strănutînd în cameră şi tresări cînd văzu faţa judecătorului; el o ignoră.

– Ai citit această listă? întrebă Hank. Wilson dădu din cap. Dă-mi un exemplu.

– Ei bine, toate lucrurile oficiale legate de bancă se rezolvau de către contabilul lui.

– Şi ce altceva?

– Acolo se duceau şi notele de plată. Wilson continuă să furnizeze detalii cu privire la alte categorii şi unde erau trimise. Tot ce ţinea de o anumită firmă de avocaţi era supravegheat de un om din Denver, care, aparent, se ocupa de vînzarea unor părţi din proprietate. Corespondenţa trimisă de fundaţie era primită de avocaţii lui şi aşa mai departe. Hank îl încuraja pe Wilson cu un gest din cînd în cînd. Era un proces plictisitor şi datorită faptului că lista era teribil de detaliată.

Din nou un rîs înăbuşit îl determină pe judecător să-şi mai arunce o privire în aceeaşi direcţie, dar asta era tot ce făcuse. O privire. Nu părea

dojană, doar o expresie de neîncredere. Hank deveni curios, dar rămase cu spatele chiar şi atunci cînd hohote de rîs străpunseră camera. Nu înţelegea cum se putea amuza cineva la propoziţia lui Wilson cu privire la „scrisorile personale care soseau pe adresa lui".

În cele din urmă, Hank îl întrerupse cînd Wilson ajunse la ceea ce spusese Jason Powell referitor la poştă.

– De ce n-a apelat la poştă ca să primească totul unde stătea?

– Spunea că nu voia să aibă de-a face decît cu corespondenţa personală. Şi se temea că se putea pierde ceva cu toată tevatura asta.

– Şi casa şi proprietatea lui, domnule Wilson? A spus ce avea de gînd să facă în privinţa lor?

– A spus că pusese pe cineva să aibă grijă de tot după ce se încheia tranzacţia.

– Să concluzionăm, atunci, dacă nu te deranjează, zise Hank, pe cînd se întorcea pentru a-l fixa doar pe judecător. Jason Powell se hotărîse să meargă în vacanţă. Într-o seară, îşi luă măsurile de precauţie pentru ca proprietatea să fie îngrijită în lipsa lui, scrise toate amănuntele privitoare la o listă de corespondenţă, camere de închiriat şi plecă din oraş. Totul se petrecu în douăzeci şi patru de ore.

Hank zîmbi şi se întoarse la martor:

– E totul bine?

– Da, domnule.

– Nu mai am alte întrebări pentru martor, domnule judecător, spuse Hank, satisfăcut. Acum ce avea de făcut era să demonstreze că Bud Wilson era omul din spatele ofertei de jumătate de milion de dolari şi, de fapt, micul colţ al proprietăţii lui Jason Powell fusese ridicat la preţ dublu. Ca să aranjeze lucrurile, el le arătă juraţilor că Wilson, acţionînd din ură, îi contactase pe moştenitori ca să cumpere proprietatea dacă putea să ia o donaţie de binefacere.

După ce Wilson trecuse în revistă pregătirile pentru o excursie pe care Jason le desfăşurase înainte, nimeni nu putea să-l numească pe Jason Powell incompetent fără o investigaţie profundă a cazului. Faptul că Jason petrecuse aproape două săptămîni în Caraibe – fără să se rătăcească, să fie dezorientat sau înşelat, ar fi o dovată că-şi exersa dreptul la distracţie şi la felul cum îşi evalua singur valorile avute.

Judecătorul, ştia Hank prea bine, nu era chiar aşa de prost. Privind notiţele din mîna sa era pe punctul de a trimite după următorul martor, cînd un cotcodăcit străpunse aerul din nou. El privi spre judecătorul care părea neputincios.

Hank nu mai văzuse o asemenea expresie pe chipul unui judecător, aşa că se întoarse să vadă ce deranjase haina judecătorească. Privirea îi căzu pe o siluetă din primul rînd. El recunoscu mantaua.

Zări apoi andrelele ce trudeau de zor.

Şi apoi, cotcodăcitul, din nou.

Nebuna Sally o întruchipa pe madame DeFarge. Nu era de mirare că judecătorul era incapabil de acţiune.

Hank numără pînă la zece înainte de a vorbi.

– Aş dori să luăm o pauză, spuse el încet.

– Ce să faci? întrebă judecătorul, după ce îşi luă privirea de pe apariţia dubioasă din primul rînd.

– Ceea ce e necesar.

Judecătorul acordă cincisprezece minute pauză şi lovi cu ciocănelul. Toţi, inclusiv judecătorul, rămaseră la locurile lor.

Madame DeFarge cotcodăcea şi tot cotcodăcea asupra andrelelor.

Hank traversă camera şi o apucă de braţ.

Curtea hohotea de rîs.

El o ridică în picioare şi mantaua îi căzu pe spate.

Curtea rîdea.

Hank îşi încleştă dinţii şi se încruntă la ea. Sally îşi puse andrelele deoparte, se ridică pe vîrfuri şi îi sărută bărbia.

Curtea oftă.

O trase spre o uşă, unde întrebă dacă avea vreo cameră liberă. Uşierul clătină din cap şi îi oferi biroul lui. Hank voia nişte gratii şi o cheie, dar se mulţumi cu ce obţinu.

O împinse pe Sally în biroul uşierului, trînti uşa, o împinse pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră. Nu făcu decît doi paşi pînă să ajungă la perete şi să-l lovească puternic cu pumnul.

El trase aer adînc în piept şi se îndreptă în direcţia opusă, cu ochii la podea.

– Eşti supărat, spuse Sally, privindu-l furioasă pe cînd încerca să vadă ce îl deranja mai exact.

– La dracu' aşa e, strigă el. N-ai simţi şi tu la fel dacă cineva ar încerca să te saboteze?

– Ce fel de sabotaj? întrebă ea, rîzînd pe cînd îşi amintea privirea speriată de pe chipul judecătorului cînd îşi începuse jocul. Dacă nu te-ai fi repezit să le arăţi că mă cunoşti, poate că s-ar fi dus acasă gîndindu-se exact la ceea ce eu dorisem să le spun prin comportamentul meu.

– Şi ce anume ai vrut? o întrebă el, cu vocea domoală, schimbare care o făcu pe Sally mai

mult decît emoţionată. Se opri din mers şi-i arătă pumnii.

Ea se hotărî să-i ţină piept.

– Era o glumă de-a mea. Voiam să-i fac să creadă că o văd reîncarnată pe madame DeFarge din Oakville. Imaginează-ţi ce poveşti ieşeau din asta acasă la ei.

– Madame DeFarge, repetă el.

O, Doamne, se gîndi ea. Poate că n-a prins poanta. Acum era îngrijorată cu adevărat.

– Ştii şi tu, Hank, de madame DeFarge. Povestea celor două oraşe? Revoluţia franceză?

El nu îi spuse nimic. Ochii îi luceau de furie.

– Ştii, bătrîna doamnă care cotcodăcea şi croşeta cînd oamenii erau trimişi la ghilotină? întrebă ea, cu un ton ferm. Făcuse un calcul greşit destul de important, aşa că îşi plecă ochii să-i evite privirea.

Hank era total confuz.

Se aşeză cu grijă pe un scaun care era vis-à-vis de canapea, fără să-şi ia privirea de la ea.

Ea înghiţi în sec şi mai încercă o dată.

– E vorba de madame DeFarge, o bătrînă care stătea acolo unde se rostogoleau capete, ei bine, după ce erau retezate.

– Ştiu cine e madame DeFarge, spuse el pe

acelaşi ton. Ceea ce nu ştiu e cum voi reuşi eu să conving un oraş întreg că eşti întreagă la minte dacă tu tai totul de la rădăcină?

– De ce ai vrea să faci asta? întrebă ea, nedumerită de întorsătura ce o luaseră lucrurile. Nu se gîndise la aşa ceva. De ce ar trebui să o facă el?

– De ce? murmură el, cu răsuflarea tăiată. Mai ales că faci tot ce-ţi stă în puteri să îi faci să creadă că eşti într-adevăr sonată. Şi acum le-ai dat de gîndit şi despre mine. El îşi vîrî mîna în păr şi-şi fixă pantofii cu privirea.

– Pricepe, domnule avocat, că dacă nu erai atît de încuiat ar fi remarcat că nebuna Sally are un potenţial mare.

– Potenţial, explodă el, ridicîndu-se de pe scaun ca să o oprească din mers. Nebuna Sally este una din cele mai egoiste persoane din cîte am cunoscut vreodată.

– Egoistă, spumegă Sally şi se gîndi să-l apuce de cravată ca să-l aducă mai aproape de ea pentru a-l privi în faţă. Dar amintirea nopţii trecute era prea vie, iar degetele i se plimbau pe nodul de mătase, în timp ce îşi ţuguie buzele spre el.

Trebuia să nu uite că era teribil de furioasă.

– Singurul lucru care te preocupă e ce are să

zică lumea cînd va afla că te-ai culcat cu ea.

– Şi în ceea ce te priveşte pe tine, tot ceea ce urmăreşti e să-i asiguri pe toţi că îţi lipseşte o doagă.

– Nu trebuie să ţipi la mine, urlă ea. Am aparatul cu mine, te aud perfect.

– Poate vreau să ţip.

– Este încuiat.

– Eşti egoistă.

– Timpul pentru pauză s-a sfîrşit, domnule avocat, spuse uşierul strecurîndu-şi capul pe uşa întredeschisă. Vreţi să-i spun domnului judecător că mai întîrziaţi?

Hank îl privi pe bărbat ca şi cum nu era de pe acolo şi nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. Inspirînd adînc, îi spuse că vrea încă cinci minute. Doar cinci minute.

Uşierul spuse:

– Nici o problemă, domnule avocat, şi trase uşa după el.

Hank ceruse acest răgaz pentru că intenţiona să-şi ceară scuze. Furia ce o trăise era nesemnificativă pe lîngă şansa ce şi-o asumase. Făcînd faţă unui aspect din viaţa lui Sally, el o forţa să dezbată un subiect care nu-i era pe plac. Aici nu greşise nebuna Sally. Şi pînă să afle de ce Sally

se ascundea, luînd înfăţişarea unei nebune vrăjitoare, avea să treacă pe un teren minat.

Îi părea rău şi dorea ca ea să ştie înainte de a renunţa la fiinţa ei.

Totuşi, ea se adună.

– Ce te face atît de furios? întrebă ea încet. Chiar din prima noapte cînd ne-am îmbrăţişat, te preocupa ceva.

El oftă, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Nu eşti tu de vină, Sally. Niciodată n-ai fost tu. Singura vină o poartă nebuna Sally care mă înfurie teribil de tare. Sinceritate, se gîndi el. El nu putea să renunţe.

Sally nu reuşea să se gîndească la aşa ceva fără să i se pară caraghios, aşa că nu vorbi, doar îl privi, în mod curios.

– În noaptea aceea, continuă el, cînd te-am urmărit dansînd sub făclii, mă gîndeam, îmi dădeam seama, că perpetuai mitul nebunei Sally cu bună ştiinţă. M-am simţit ca un prost atunci că dădusem crezare unor zvonuri şi poveşti. Îşi încleştă dinţii. Cînd te simţi ridicol te înfurii tare.

– Asta e tot? întrebă ea încet.

El clătină din cap.

– Eşti aproape de adevăr, avocaţii o iau pe pista asta.

Ea zîmbi, muşcîndu-şi buza. Dădu înapoi.

– Cred că sînt egoistă că mă gîndesc doar la mine, dorind să mă distrez pe socoteala ta. În dimineaţa asta cînd mi-am făcut planul de bătaie îl consideram strălucit.

Ea oftă şi se uită contrariată.

– Nu credeam că vei reacţiona aşa. Clătină din cap uşor, buclele ştergîndu-i mantaua. Mă aşteptam să izbucneşti în rîs.

Capitolul 10

– Cele cinci minute s-au scurs, domnule avocat.

Hank înjură.

– Vin imediat, strigă el, lovind uşa cu piciorul. Prinzînd faţa lui Sally cu mîinile, el o ţinu observîndu-i expresia pe jumătate nedumerită şi pe jumătate exasperată.

– Nu vreau să mă cert, iubito, spuse el, sărutînd-o pe obraz.

Ea suspină de plăcere, cu genele fluturînd sub asaltul buzelor lui.

– Nu ne certăm, domnule avocat, spuse ea. Doar punem la punct regulile.

– Regulile?

– Regulile. Există anumite legi cu păreri preconcepute individuale. De exemplu, spuse ea, netezindu-i bărbia cu buzele, eu am stabilit o regulă pe tărîmul meu: nimeni să nu se atingă de merele mele pădureţe.

El dădu din cap. Era obişnuit cu asta.

Sally zîmbi.

– Tu se pare că ai stabilit una cu privire la auditoriu care vizează îmbrăcămintea şi comportamentul într-o sală de tribunal, spuse ea.

– Comportamentul este un cuvînt funcţional acolo, spuse el, supărat. Mai vru să continue, dar o bătaie în uşă insistentă îi spuse că nu mai avea timp.

Se îndreptă spre sală, pentru a se întoarce apoi la ea, cu mantaua zburîndu-i pe lîngă umeri pe cînd cobora spre ieşire.

– Mergi acasă, Sally, spuse el, pe cînd înainta prin mulţimea care era fascinată de celebritatea neprevăzută ce îşi făcu apariţia în mijlocul ei.

Fără să ţină cont de „Las-o să rămînă" sau „Rămîi cu noi, Sally", el scutură din cap.

– Vreau să cîştig, iubire. Acum pleacă ca să mă pot concentra.

Ea îi mai fură un sărut şi aşteptă pînă ajunseră la uşă ca să mai poată întreba despre cina din

seara aceea. Cînd judecătorul interveni cu o izbitură în masă, Hank arăta ca şi cum avea o durere de cap.

Nici ceva mai tîrziu nu-şi reveni cînd ea se strecură în sală ca să îşi reia lucrul. El suportă, fără să mai spună ceva, dar avertismentul din privirea lui o făcu să se aşeze pe ultimul rînd pentru a-şi croi drum mai uşor spre ieşire.

Coşmarul reveni în noapte datorită anilor de practică. Aflată sub o pătură uşoară, care îi era suficientă într-o după-amiază călduroasă, Sally murmura cuvinte de protest care nu îi luau apărarea împotriva visului ce revenea.

Începu cu puţin înainte de sfîrşit.

– Să chem pompierii. Sally răsturnă faţa de masă ce o ţinea pe masa de picnic şi se grăbi spre uşa de la bucătărie.

– Nu fi gîsculiţă, spuse John. Sting eu focul înainte ca la numărul nouă unu, unu să răspundă cineva.

Ea se opri la jumătatea drumului ca să se mai uite o dată la flăcări. Poate John avea dreptate; focul nu era prea mare, nu cuprinsese decît o tufă

mică de la capătul proprietăţii lor. Iar soţul ei adusese deja furtunul pe pajişte ca să stingă focul.

– Crezi că ar trebui să le amintesc vecinilor că artificiile sînt ilegale în acest oraş? ţipă ea, sperînd că vocea ei va ajunge dincolo de gard unde voioşii de alături sărbătoreau ziua de 4 Iulie în stil tradiţional. De acolo provenea o rachetă, o privelişte frumoasă de o parte a gardului care devenise periculoasă de cealaltă parte.

– Voi avea grijă şi de asta. John mai zise: După ce sting focul.

Ea scuturâ capul, aruncîndu-şi privirea spre gardul de lemn. Simţi un fel de uşurare că racheta nu aterizase acolo. Fusese o zi de vară uscată, iar iarba şi florile sălbatice care creşteau în preajma copacilor îngălbeniseră şi se uscaseră din cauza lipsei de precipitaţii.

Sally aruncă pătura cît colo şi o răsuci, trîntindu-se pe pernele de pe canapea. În mintea ei, ştia că fusese un vis doar, dar nu putea să se trezească la realitate. Şi mai era şi dramul acela de speranţă care o făcea să creadă că trece de toate amănuntele acelea rigide.

Trebuia să încerce.

– Dă drumul la apă, strigă John, iar Sally alergă să întoarcă robinetul.

Răsuci robinetul şi urmări apa ce ţîşnea din furtun.

– Dă-i drumul, am spus.

– I-am dat.

Apoi văzu că nu se întîmplă nimic acolo, la capătul unde era John. Ea bănui că se uită după un nod. Şi procedă la fel la celălalt capăt, bîjbîind în întunericul nopţii. Privirea ei se ridică spre flăcările gălbui şi portocalii care le ţineau calea, împrăştiindu-se spre un hambar unde aveau uneltele pentru grădină.

Focul se împrăştia.

Inima îi bătea în piept şi nu mai răsuflă decît în momentul în care îl văzu pe John că apucă furtunul.

– L-am luat, ţipă el, fără prea mare vlagă.

Era îngrijorare în glasul lui.

Soţul ei se îndrepta spre focul care ameninţa hambarul.

– Sună la nouă unu, unu, strigă el. Se împrăştie prea repede.

Sally începu să plîngă. Răsucindu-se, lacrimi îi curgeau şiroaie, traversînd visul cu îngăduinţă.

N-avea încotro.

Sally se uită spre casă. Aruncînd un scaun, pătrunse pe uşa de la bucătărie, apucă telefonul, fără să observe că era să dea peste vasul pisicii. Cu privirea spre geam ca să vadă ce se întîmplă, ea face apelul şi aleargă la chiuvetă.

Scoase găleata, pe care o folosea pentru podea. O puse sub robinet, ca să curgă apă, apoi închise la loc cînd realiză că John avea nevoie de toată presiunea ce o putea obţine.

Pături. Se repezi în dormitor şi trase aşternutul. Gîsculiţă? Era inutil. O aruncă şi apucă o pătură de lînă.

Alergînd înapoi în bucătărie, îşi pierdu echilibrul şi se lovi la şold. Era apa din vasul pisicii, ştiuse asta într-o clipă şi se lupta, cam stîngaci, să se ridice cu pătura în mînă.

Privi pe fereastră, iar scena de afară îi tăie respiraţia. Peretele de la hambar era tot în flăcări.

Benzina.

Aruncă pătura şi se împiedică de uşă, deschizînd-o în lături. Ea strigă ca să-l prevină.

John se uită la ea peste umăr, iar ea începu să se deplaseze spre el. Ea îl putea distinge mai bine acum, că distanţa dintre ei se micşora, dînd din mîini pe cînd se lupta cu flăcările. Ea strigă:

– Ben... în hambar... scoate-o de acolo înai...

În următoarea fracţiune de secundă, întregul

univers ce îi aparţinea lui Sally explodă într-un zgomot asurzitor.

Sally ţipă, un vaiet puternic, tînguitor, care îi trecu prin coardele vocale şi îi stîrni coşmarul.

Trează, mulţumită lui Dumnezeu, ea se aşează pe canapea şi îşi luă poziţia şezînd, încercînd să-şi recapete ritmul normal. Ăsta era cel mai dificil lucru, ceva ce îi strîngea plămînii ca şi cum fumul o sufoca. Pieptul era greoi, pe cînd se lupta cu fiecare răsuflare. Cinci ani de coşmar şi încă mai simţea fumul.

Se forţă să deschidă ochii şi înghiţi în sec. Totul se sfîrşise. Cel puţin, ăsta luase sfîrşit. Vor mai fi şi altele de acelaşi fel, mereu lovind cînd se va aştepta mai puţin. Ea se maturizase îndeajuns ca să accepte ideea.

Coşmarul o persecuta şi cînd dormea ziua, salvînd orele de noapte pentru lucru. Era o încercare de a face inevitabilul mai uşor de suportat. După acele prime luni, făcuse greşeala să doarmă noaptea. Visul oribil de atunci era mult mai stăruitor, greu de uitat după ce se trezea. Nu o pocnea în lumina zilei, dar îşi dădu seama că

era mai bine să aibă un suport.

Coşmarul nu va dispărea niciodată. Sally se împăcase cu gîndul. Nu voia să o facă. Servea ca paravan pentru clipele cînd îşi amintea de comportarea ridicolă.

Coşmarul era şi combustibilul ce o alimenta pe nebuna Sally.

Se îndepărtă de umbrele ce o înconjurau cu o forţă de invidiat. Umblînd prin casă pentru a ajunge la bucătărie, ea deschise frigiderul, scoase nişte lapte şi îl puse pe tejghea. Mîinile îi tremurau în timp ce îşi turnă un pahar, mereu erau în starea asta după ce se trezea.

Ştia prea bine că putea să scape de coşmar, dar nu singură. Nu de acum înainte.

Sosise momentul să-i spună şi lui, se hotărî ea pe loc. Hank şi nebuna Sally nu se vor împăca bine pînă ce el nu o va înţelege mai bine. O adiere uşoară prin fereastra deschisă îndepărtă perdelele, iar Sally duse paharul la gură ca să se bucure de răcoarea binefăcătoare.

Poate, atunci, Hank ar accepta-o pe nebuna Sally pentru cine era şi pe Sally Michaels pentru cine nu era. Şi ar demonstra că Sally ar avea atîtea de oferit.

Se gîndi că el îşi fixa regulile de trai, majoritatea dintre ele potrivindu-se cu ale ei. Nu avea

sens să mai aştepte. La urma urmelor, ce ar avea Hank Alton, stimatul avocat şi mult respectatul membru al comunităţii, în comun cu nebuna Sally?

Nimic. Ea goli paharul şi îl izbi de tejghea. Privind ceasul de deasupra sobei, se gîndi că mai poate să se dedice o oră lucrului înainte de a ieşi.

Gîndindu-se la noaptea ce trecuse, zîmbi, fluierînd o melodie la modă pe cînd îşi luă un manuscris nou.

Scriitorii noi îi dădeau emoţii. Descoperind un autor nou ce era bun era ca şi cum găsea aur, emoţionant moment la început şi o muncă asiduă de atunci încolo.

Se pregăti şi se rugă să găsească o mină de aur.

Casa lui Antoine era un loc frecventat în oraş în noaptea aceea. Cei care nu putură să ocupe un loc la masa plină ce traversa sufrageria, aveau o oglindă în spate care arăta o femeie ce stătea alături de Hank Alton.

– Asta nu s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi întrebat, în faţa întregii săli de tribunal, la ce oră vin să te

iau la cină, mormăi Hank.

– Ce nu s-ar fi întîmplat? îşi aruncă Sally ochii prin sală ridicîndu-şi o sprînceană în semn că n-a înţeles întrebarea.

Hank ridică din umeri ca de altfel şi chelnerul, ce o făcu în spirit de solidaritate masculină.

Hank trebui să recunoască faptul că nu mai fusese aşa de bine servit. Fusese emoţionant la început, pînă cînd personalul localului se întrecu pe sine pentru a o servi pe legendara nebună Sally.

Era clar din momentul în care începuseră să circule zvonuri referitoare la apariţia lui Sally la tribunal. Chelnerul, demn de altfel, se împiedică de scaun venind spre masa lor. Nu s-ar fi întîmplat dacă se uita unde trebuia, nu la picioarele lui Sally, o manevră dificilă în acele împrejurări, de vreme ce era în faţă. Hank se gîndi că era în legătură cu vrăjile acelea, dar apoi socoti că de vină erau picioarele pentru neîndemînarea bărbatului.

Hank fusese tentat să plece cînd băiatul luă direcţia mesei lor. Se aşteptase să le servească apă rece sau pîine, sau amîndouă felurile în poală cu mîinile care vizibil tremurau. Dar Sally salvă momentul cu un zîmbet strălucitor adresat băiatului, cerîndu-i apoi un sifon. Acesta înghiţi în sec

şi se retrase, dar brusc un pahar cu sifon apăru în faţa ei, cu multă lămîie pe margine.

Evident că personalul se gîndi că o persoană care bea sifon n-ar putea să fie atît de rea. Iar picioarele, ce mai, aveau şi ele un plus. Se mai adăuga şi rîsul sexy, însoţit de o figură prietenoasă, cu care reuşise să liniştească orice îndoială şi emoţie cu privire la reputaţia nebunei Sally. Nu intraseră în restaurant decît de cinci minute şi o pereche de chelneri le dădeau tîrcoale pentru a îndeplini cea mai mică dorinţă a lui Sally.

Hank bănui că îi fermecase.

Ochii ei albaştri luceau cu o încîntare diavolească pe cînd privea decorul barului.

– Cred că localul are un bar deosebit, zise ea. Nu credeam să fie aşa de săritori, în ceea ce mă priveşte.

– Desigur că nu te-ai gîndit, spuse el, cu furculiţa ridicată, remarcînd că ea se simte bine la cină. Aşa cum nu ţi-ai dat seama că la tribunal toţi îţi sorbeau fiecare cuvînt cînd ai întrebat dacă voi reuşi să iau o masă aici.

– Voiam să ştiu cum să mă îmbrac, spuse ea, cu nevinovăţie. Ăsta nici nu suferă comparaţie cu localul *La puicuţa proprie.*

Hank se opri din mestecat. Rochia din lînă, neagră la culoare, care îi îmbrăca trupul, termi-

nîndu-se cumva deasupra genunchiului, îl lăsă consternat. Era o rochie simplă, cu un decolteu în V, destul de modest, cu mîneci trei sferturi şi nasturi care se încheiau pe şold. Haina ei, de un roz ţipător, de lînă care îi acoperea de la gît linia trupului pînă la poale, era modernă, dar cu croială conservatoare.

Ea îşi lăsă haina pe spătarului scaunului, nedorind să o pună în cuier, aşa cum i-a mărturisit mai înainte domnului, gest însoţit şi de un zîmbet. Sub valurile de păr strălucitor ce îi mîngîiau umerii, el remarcă cerceii uriaşi de acelaşi roz ţipător ca al hainei.

Nu reuşea să îşi dea seama ce făcea această îmbinare să pară atît de emoţionantă. El mai luă o gură din ceea ce comandase şi studie încă o dată întregul tablou din faţa lui.

– Acum cine se holbează? întrebă ea.

– Stai jos şi bucură-te, că doar asta poţi face, luînd în consideraţie numărul de doamne prezente, aici de faţă, spuse el, pe un ton jos.

Răsuflarea lui Sally se opri pe cînd imagini senzuale îi gîdilau nervii. Gemînd în aşteptare, îşi răsuci furculiţa în paste şi studie hainele lui Hank.

Costumul era de un gri-deschis, cămaşa roz, alături de cravata desenată cu pete trandafirii.

Nu arăta rău, doar pentru o uniformă. Deloc,

chiar. Ea luă nişte paste şi se gîndi că s-ar putea acomoda cu felul de a se îmbrăca al lui Hank, de altfel ciudat atîta vreme cît o făcea atît de bine.

El recunoscuse mai mult decît o dată că era încuiat. Ea consimţi. Hainele lui erau o trăsătură negativă de caracter... sau poate altceva?

– Cum merge cazul tău? întrebă ea, tăind cu furculiţa o bucată de peşte.

– E clasat. Luă o înghiţitură de vin şi îi răspunse la întrebarea pe care o avea în privire. Jason ne-a spus că se suie în primul avion cu direcţia insulelor Caraibe.

– Legal? Din hotărîrea ce o văzuse pe chipul bătrînului, Sally nu ar fi fost foarte surprinsă dacă el nu s-ar fi oprit. Dacă lucrurile erau împotriva lui la tribunal.

Hank clătină din cap.

– Desigur că totul e legal, spuse el. Crezi că aş răsturna regulile de la tribunal ca să-l scot din oraş?

El cîştigase. Zîmbi de plăcere la auzul victoriei obţinute.

– Cred, dată fiind alegerea făcută, că te-ai fi amestecat dacă era corect din punct de vedere moral.

Hank nu se gîndi să-i analizeze părerea.

– Jason m-a rugat să-ţi comunic că îşi ia

rămas bun de la tine. El a mai spus că ar fi dorit ca odraslele lui să aibă simţul umorului ca tine.

– Erau cazuri într-adevăr grele, consimţi ea, ignorînd referirea la derularea evenimentelor de la tribunal. Sper că le va rezolva.

Hank ridică din umeri.

– Timpul va hotărî. La îndemnul ei, el continuă să-i spună despre alte cazuri, înfăţişîndu-i un tablou despre cariera lui care devenise parte a vieţii. Era fascinat de scopul problemelor ce le puneau la dispoziţia lor diferiţi oameni, uneori apărînd cu cazuri deosebite pentru a le sări în ajutor.

În cele din urmă, el canalizează conversaţia pe poveştile despre Catherine şi despre Willie, apoi schimbă cursul, cu abilitate, obligînd-o pe Sally să-şi schimbe rolul de ascultătoare într-unul de participant la discuţie.

– Dar părinţii tăi, Sally? Trăiesc?

– Au murit într-un accident cu barca cînd aveam opt ani. Împinse farfuria la o parte, luă paharul cu vin şi îl învîrti, reflectînd lumina de la lumînare ce se afla între ei. Privind paharul, Hank se plasă pe fundal, în semiobscuritate. Mătuşa mamei mele m-a crescut. A murit de pneumonie cînd eram în colegiu.

Ea se opri cînd chelnerul veni să degajeze

masa şi acceptă desertul cu bucurie. Făcînd un schimb cu vinul, preferînd cafeaua, îl văzu pe Hank că o fixează. Ştia că ar putea să-i povestească viaţa ei acestui bărbat. De fapt, ceea ce o uimi mai mult era dorinţa de a i-o spune.

Aşteptînd desertul, băură cafeaua în linişte. Poate că din cauză că nu asistaseră la nici o scenă scandaloasă, spectatorii ba erau acolo, ba dispăreau aproape toţi. Privind în jur, în timp ce chelnerul le servea tortul de lămîie, ea observă barul gol şi mesele ce erau ocupate la intervale rare.

– Nu mai ai pe nimeni? întrebă Hank, fără să lase să-i scape ceva. Nici un văr? Sau altcineva?

Ea clătină din cap, mîncînd din porţia dulce-amăruie în timp ce vorbea.

– Cu excepţia părinţilor soţului meu. Dar nu prea m-am înţeles bine cu ei. Cred că s-au mutat în Florida acum cîţiva ani.

Soţ. Cumva, nu bănui măcar că ar fi fost căsătorită vreodată. Un iubit, poate. Dar un soţ? Avea nevoie să afle mai multe.

– Nu mi-am dat seama că ai fost căsătorită.

Ea inspiră aer în piept şi dădu din cap.

– L-am întîlnit pe John la colegiu. Ne-am căsătorit după ce am absolvit. Trei ani mai tîrziu a decedat. M-am mutat la Oakville, după asta.

Hank sorbi cafeaua.

– Atîta tot? întrebă el, curios. Te-ai căsătorit. El a decedat. Tu ai plecat.

Sally îi întîlni privirea plină de dojană şi îşi dădu seama că totul suna absurd.

– Nu vorbesc prea multe despre el, spuse ea, făcînd o grimasă şi împingînd deoparte desertul de care aproape nu se atinsese.

Văzu un zîmbet pe buzele lui Hank. O încurajă să continue.

– S-a întîmplat acum cinci ani. Locuiam în Vermont.

El clătină din cap a înţelegere.

– Îl iubeai?

– Da. Cînd îi reveni amintirea iubirii pe care o împărţiseră, cei cîţiva ani de joacă şi planuri serioase, ea trăi o combinaţie de melancolie cu regret. Ei îşi doriseră copii, dar ceva mai tîrziu, cînd ar fi avut mai mult timp la dispoziţie şi ceva bani.

Fusese mulţumită de John şi îl iubise. Nu se îndoise nici o clipă de asta.

Hank urmărea gama de emoţii ce îi invadau chipul şi încercă să se controleze şi el. Se îndrăgostise de Sally ştiind că nu era uşor să o convingă de iubirea aceea.

Nu își închipuise niciodată că avea să aibă drept rival o stafie.

– Îl mai iubeşti, Sally?

Într-un fel, parcă anticipa întrebarea. Înghiţind în sec, aşa cum făcea de obicei cînd se gîndea la John, ea clătină din cap.

– Nu iubesc pe nimeni, nu pot.

Seara era rece şi întunecată, iar Sally se bucura de căldura hainei ei. Hank o luă pe după umeri, pe cînd se plimbau pe o potecă ce şerpuia în afara oraşului.

Apoi, îi povesti de explozie.

– Mi-am pierdut auzul, părul aproape de tot şi genele. În rest n- am fost vătămată. Odată ce am ieşit din spital mi-am dat seama că nu voiam să stau într-un loc în care toţi voiau să mă ţină de mînă şi să îmi spună că totul va fi în regulă. Ea ridică din umeri. Nu urma să fie deloc aşa şi ştiam asta. Am venit aici ca să fiu singură. Era singurul lucru bun pe care îl puteam face.

Hank o îndemnase să trăiască trecutul din nou, fără să spună nimic.

„Nu iubesc pe nimeni, nu pot". La început îl răvăşi, pînă îşi dădu seama că se aşteptase la o asemenea rezistenţă.

Nu-i schimba cu nimic sentimentele şi nici intenţiile. El o iubea şi voia să-i răspundă şi ea la fel, cu aceeaşi iubire.

Unele lucruri nu pot fi grăbite în viaţă. Sally a fugit la Oakville ca să se vindece... chiar dacă spunea cu toată fermitatea că venise aici să se ascundă. Se întreba cînd va realiza diferenţa.

– Mai am coşmaruri în legătură cu explozia, spuse ea pătrunzîndu- i gîndurile.

– Şi ţipi în timpul cît le ai? întrebă el, înţelegînd, brusc, cum începuse totul. Ţipătul care îl făcuse pe Willie să cadă din pom. El simţi un val protector, cînd începu să înţeleagă, în sfîrşit, evenimentele colorate ce îi invadau zilele cu disperare.

– Asta mă trezeşte, spuse ea. Cum de-ai ştiut?

El ridică din umeri.

– Am bănuit. Erau lucruri pe care nu trebuia să le ştie. Sînt groaznice, iubire?

– Sînt adevărate, spuse ea simplu. Şi nu îmi place să le trăiesc, dar îmi amintesc că trebuie să fiu tare.

El o privi şi întrebă de ce.

– Deoarece îmi amintesc cum e cînd iubeşti pe

cineva, explică ea, un lucru împotriva căruia n-ai cum să lupţi. Mi-am iubit părinţii, au murit, apoi mătuşa mea. În cele din urmă şi John. Cu toţii au plecat, toţi cei pe care îi iubeam. După ce mi-am revenit de pe urma exploziei, am realizat că dacă nu aş iubi pe nimeni, n-ar mai trebui să trec prin aceeaşi suferinţă încă o dată, aceea de a le plînge dispariţia.

– Nu este necesar să urmeze aceleaşi evenimente, murmură el, îndemnînd-o să se aşeze pe o bancă din parc.

El o ţinea de braţ pe cînd se aşezau pe o bancă luminată de un singur felinar.

– Dragostea nu duce întotdeauna la pierderi.

Îl privi cu experienţa grea trăită.

– Am pierdut destul, domnule avocat, spuse ea uşor. Nu doresc să mai trec prin ce-am trecut.

– Nu te temi că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine? o întrebă el.

Ea îşi clătină capul şi îl uimi cînd zîmbi ca să-l necăjească:

– Eşti prea încuiat ca să te îndrăgosteşti de nebuna Sally.

– Dar m-ai lăsat să fac dragoste cu tine. El se întreba dacă Sally era conştientă de procesul de vindecare şi de cît de implicată era. Nu credea că

răspunsul ei dat în glumă nu răspunde la întrebare.

– Şi tu pe mine, îl corectă ea, provocatoare, cu umbre şi lumini care îi puneau în valoare ochii luminoşi şi limpezi. Şi, în plus de asta, n-aş fi aici dacă mi-aş imagina că ar fi vreo şansă să te îndrăgosteşti. Schimbîndu-şi poziţia, ea îşi ridică faţa pînă i-o întîlni pe a lui. Am destulă încredere să nu faci vreo prostie, Hank.

Voia să spună „să nu te îndrăgosteşti."

Dar deja el o făcuse.

Capitolul 11

– Nu te temi că s-ar putea să te îndrăgosteşti de mine? întrebă Hank.

Sally înghiţi în sec.

– Nu pot. Nu o voi face. Apoi, cu un zîmbet de scuză, continuă: Mi-au fost necesari cinci ani ca să fiu puternică pentru tine, Hank Alton, spuse ea serioasă. Vreau să cred că pot fi cu tine şi fără să mă îndrăgostesc.

– Dar dacă o faci?

– Nu o voi face.

O sărută uşor şi nu o contrazise. Ea trebuia să creadă că-şi folosea capul cînd vorbea, nu inima. Cît timp îi va trebui, se gîndi el, ca să o facă să gîndească tocmai invers?

Un bărbat cu un cîine mare, furios, se plimba pe lîngă banca lor şi ei îi urmăriră cu privirea pînă dispărură în cealaltă parte a parcului. Sally se sprijini de umărul lui Hank, uşurată că el pricepuse ce îi zisese. Cel puţin, din cauza lacrimilor de pe obrazul ei. Cu grijă, şi le şterse. Nu voia să-l mintă.

– Ţi-am spus vreodată cum a debutat nebuna Sally? întrebă ea, încercînd cu disperare să atingă alt subiect.

– Ştii bine că nu.

Îşi lipi obrazul de umărul ei, respirînd neregulat acum că el o mîngîia pe braţ în caz că avea nevoie de încurajare. Nu avea nevoie, dar îi făceau plăcere mîngîierile lui. Povestea cu nebuna Sally era de rîs şi nici pe departe înfricoşătoare.

– Am venit în Oakville într-o toamnă timpurie. Nu eram sosită decît de cîteva zile, cînd mi-am aruncat ochii pe fereastră şi am văzut un copil în pomul meu. Era un băieţel de vîrsta lui Willie şi mă temeam să nu cadă şi să se lovească. Oricum, mi-am pus mantaua şi am alergat...

– De ce mantaua? o întrerupse el.

– Din cauza părului, spuse ea zîmbind cu amărăciune. Ascundea mai bine lipsa lui. Tocmai începuse să crească la loc, ca şi sprîncenele. Purtam mantaua cu glugă cînd ieşeam ca să se mai

uite oamenii la mine. În ziua în care l-am văzut pe băiat fusese un gest reflex.

– Deci în loc să salvezi copilul să nu cadă, l-ai speriat de moarte. Ce explicaţie simplă, se gîndi el.

El clătină din cap şi oftă.

– Exact aşa s-a întîmplat şi cu Willie, doar că el n-a căzut din pom.

– Pot să-ţi comercializez partea asta din poveste, spuse el, dar ce spui de zvonurile că te-ai adresa plantelor, rocilor şi altor lucruri?

Ea rîse.

– Asta n-are nici o legătură cu nebuna Sally. Nici măcar la început. Tocmai am descoperit astea cu cîteva mici excepţii, lucruri legate de discuţiile mele la telefon cu şeful şi cumpărăturile ce le fac în Fairview, vocea mea răguşită.

– Hodorogită?

Ea dădu din cap.

– Era stînjenitor să deschid gura şi să sune ca nişte trepte vechi. În cele din urmă, m-am gîndit că trebuie să exersez puţin, vorbind în fiecare zi. Era ciudat să vorbesc de una singură...

Rîsul lui o surprinse.

– Oricum, continuă ea, am început să mă adresez lucrurilor. Cum ar fi plantelor. Oricine ştie că se vorbeşte plantelor.

– Şi rocilor, Sally? îi replică el, sărind peste amănuntul cu plantele, căci mama lui adeseori le vorbea florilor din ghivecele de acasă.

– Asta pentru spectatorii mei, recunoscu ea. Îndeosebi în primele luni, cînd copiii se aşteptau să fac ceva dubios. Ea ridică din umeri. Am încercat să mă supun. Aşa a început totul. Vocea i se pierdu, iar ea îşi frecă urechea în ciuda vibraţiei. Copiii au descoperit-o pe nebuna Sally în Oakville, iar tu ai găsit în nebuna Sally o persoană potrivită pentru a-i ţine pe toţi deoparte.

– Odată ce am văzut că ţine, mă amuzam.

– Şi cum ai aflat că ţi se spune nebuna Sally dacă nu vorbeai cu nimeni?

– După vopsea.

El făcu o grimasă.

– Şi ce ţi-au mai făcut de-a lungul anilor? Îndemnînd-o să se ridice, el se întoarse şi porni spre maşină.

– Nimic extraordinar. Doar de-ale copiilor. Mai aruncau cu ouă stricate din cînd în cînd.

– Şi ce altceva?

– În afară de a arunca hîrtie igienică peste flori şi copaci? Ea ridică din umeri ca şi cum aceste acte nu erau prea importante. Ei bine, anul trecut, cineva a pictat lanul lui Raspberry. Asta aproape că l-a ucis. Şi de Sînziene au pus o bombă în

cutia mea de scrisori. Poştaşul nu venise mai aproape decît după nişte săptămîni. Trebuia să-mi lase corespondenţa pe trotuar.

– Nu ţi-o aduce la uşă?

– Niciodată. Ea zîmbi cînd se urcă în maşină. Nu cred că aria lui o cuprindea şi pe nebuna Sally.

– I-am promis lui Willie că voi ajunge înainte de culcare, spuse Hank. Te deranjează dacă oprim aici?

Sally aprobă, fără un cuvînt, căci mintea ei va fi rătăcită cînd o va duce acasă... şi va petrece astfel lungile ore ale nopţii. Faptul că rămînea se înţelegea de la sine din cele vorbite.

– Crezi că dacă o iei cu tine pe nebuna Sally îl faci să doarmă? întrebă ea.

– Cred că nebuna Sally a produs destul rău aştăzi, spuse el şi, în plus de asta, Willie susţine că eşti extraordinară.

– Nu asta e şi impresia mea.

Hank rămase surprins de dezaprobarea ei.

– Va deveni curînd campion, spuse el. De cînd i-am povestit de ziua lui Raspberry şi de lanul de porumb, se pare că te crede mişto.

– Mişto?

El zîmbi.

– Mişto de tot, haioasă.

– Se pare că argoul mă depăşeşte, spuse ea rîzînd la auzul expresiei. Şi cum e cu Raspberry de mă crede aşa mişto? Sau haioasă?

Hank ridică din umeri. Explicîndu-i lui Sally că obiceiurile ei erau pur şi simplu excentrice, era mai mult o provocare. El trase maşina la o fermă de tip victorian şi o ajută să coboare.

– Ce casă grozavă, se grăbi ea pe alee ca să privească mai bine. Veranda asta ţine cît toată casa?

– Doar trei părţi din ea, spuse el, încîntat că ei îi plăcuse. Era un gard pe care nici nu-l observase pînă atunci. Nu era spaţiu suficient pentru toţi într-o căsuţă ca aceea de pe aleea Blossom.

Teama că nu putea să-i cîştige dragostea îi opri inima înainte de a reuşi să se controleze. El o iubea prea mult ca să o piardă, era cea mai importantă luptă din viaţa lui.

Trase aer în piept şi continuă să-i răspundă la întrebări cînd o conducea în casă. Nu, nu arăta atît de bine cînd o cumpărase. Da, el şi Willie munciseră mult şi făcuseră şi altele. Nu, hambarul cu două etaje nu era folosit la ceva acum, dar avea intenţia să o transforme într-o casă de distracţii pentru Catherine.

Sally întrebă de candelabrul din sufragerie, dacă era original, cînd Catherine intră. Ea zîmbi

cînd văzu că Hank nu era singur.

– Am auzit totul despre madame DeFarge, zise întinzîndu-i mîna lui Sally. Bill a sunat şi a spus că a fost cel mai nostim lucru.

– A exagerat, preciză Hank.

Catherine îl privi cu un soi de milă pe fiul ei.

– Tu eşti apucat. Toţi ceilalţi au fluierat.

– Cine e Bill? întrebă Sally, zîmbindu-i femeii în vîrstă. Era încîntată să găsească pe cineva care avea simţul umorului.

– Judecătorul Stirm, explică Catherine, simplu, Bill, cînd nu are roba neagră.

– Asta înseamnă că tu eşti Sally cînd nu porţi mantaua? întrebă, curioasă, o altă voce.

Cei trei adulţi se întoarseră cu faţa spre Willie care era în capătul scărilor. Cu picioarele goale şi în pijama, părea destul de treaz pentru cineva care era pregătit de culcare. Hank o trase pe Sally de mînă, îndemnînd-o să îl urmeze. Un sunet înfundat o făcu pe Sally să privească peste umăr pentru a o vedea pe Catherine dispărînd în bucătărie.

– Ea nu e Sally, spuse Hank cu voce aspră cînd au ajuns la Willie. Domnişoara Michaels pentru tine, tinere.

– Încuiat, încuiat, zise Sally, certîndu-l pe Hank şi zîmbindu-i lui Willie. Cum pot eu să fiu prietenă

cu Willie dacă va trebui să-mi spună „domnişoara Michaels"?

– Aşa se cuvine.

– Aşa sînt domnişoarele ce ies neînsoţite, dar nu cred că e necesar să ţii cont, zîmbi ea.

– Ai nevoie de un însoţitor? o întrebă Willie. Am ceva timp liber mîi...

Hank îl pocni pe fiul lui peste gură şi parcă voia să facă acelaşi lucru cu Sally. Zîmbind cu subînţeles, Willie o văzu pe Sally cum îl reţine pe Hank ca să facă asta. Băiat şi bărbat se înfruntară cîteva clipe.

Cînd liniştea se lăsă, cu Hank într-o parte şi Willie de partea cealaltă a scărilor, Sally îi propuse lui Willie să o sune cînd doreşte.

– Orice în afară de nebuna Sally, spuse Hank şi, luînd-o de talie, o îndemnă să îi urmeze pe scări.

Ea acceptă, ceva nedesluşit determinînd-o să facă parte din decor.

– Eu nu i-aş spune nebuna Sally, tati, spuse Willie indignat. Numai un nebun ar face asta.

Sally îi întîlni privirea lui Willie.

– Nu e vina nimănui că oamenii mă strigă aşa, zise ea încet.

– Tati spunea că voiai ca toţi să creadă că eşti nebună.

Ea îi zîmbi cînd zări mutra băiatului nedumerită, îi amintea atît de mult de tatăl lui, pentru a doua oară în seara aceea.

– Vreau ca oamenii să mă lase în pace, spuse ea. Prefăcîndu-mă nebună, este singura mea salvare.

Willie negă.

– Am înţeles partea asta. Dar nu pricep ce cauţi aici de vreme ce vrei să fii singură, zise Willie.

Sally oftă şi se întrebă cum reuşeau copiii să pună degetul pe rană cu întrebările lor.

– Sînt aici din ziua în care m-aţi vizitat amîndoi şi am realizat că nu sînt singură.

– Nu ştiai asta?

– Poate că da, spuse ea. Dar pînă atunci nu recunoşteam.

Willie zîmbi şi-i răspunse:

– Sînt bucuros. Aruncîndu-i o privire tatălui, el adăugă: Tati are nevoie de o femeie ca tine.

O femeie ca tine. Hank se gîndea la alegerea lui Willie, cînd Sally îl întrebă:

– Ce fel de femeie e asta?

– Genul care îi spune că e încuiat şi el se resemnează.

– I-am spus că e încuiat, spuse cu încîntare, să nu se încuie.

– E acelaşi lucru, zise Willie.

Sally privi spre Hank şi constată că nu era supărat. Poate că nu era chiar aşa, reflectă ea.

– Ce te face să crezi că mă împac cu ideea? întrebă Hank, cu bucurie, pe cînd îşi privea fiul şi pe Sally cum puneau bazele unei prietenii inevitabile.

– Te-a făcut încuiat acum cinci minute.

Hank ridică din umeri.

– Am martori.

– Nu are rost, tati. Jumătate din Oakville a auzit de ceea ce a făcut la tribunal şi totuşi ai invitat-o la cină, spuse Willie logic. Se pare că te-ai împăcat cu ideea.

Sally le zîmbi.

– Mi se pare mie că sînt doi oameni ai legii pe scara asta, spuse ea.

Hank mormăi ceva în legătură cu ora de culcare şi îi dădu lui Willie un avans înainte de a o zbughi după el. Ei dispărură în mijlocul unor hohote şi sunete zgomotoase. Sally îşi scutura fusta de praf cînd Willie apăru în capătul scărilor.

– Vii mîine la antrenamentul de fotbal? o întrebă el, aşteptînd nerăbdător.

– Poartă tatăl tău cravată la antrenamente? întrebă ea.

Willie scutură din cap fără tragere de inimă.

Ea zîmbi.

– Voi veni oricum.

– Îmi pare rău de cele întîmplate în dimineaţa asta.

Hank îşi masă fruntea îndelung înainte de a răspunde:

– Cînd a fost asta?

Sally îi luă durerea cu o mîngîiere ce îi arăta cît de departe era.

– Încerc să-mi cer scuze, Hank, spuse ea încet pe cînd buzele lui îi căutau gura ei. Cel puţin poţi să-mi acorzi puţină atenţie.

– Dar, sînt atent, iubito. Cu mîna plasată între coapsele ei, în cuibul întunecat şi umed, el o mîngîia. Sînt atent şi constat cît de tare te exciţi cînd te ating aici.

Sally îşi arcui spatele deoarece mîngîierile lui îi treziră dorinţe care trebuiau satisfăcute. Trebuie să fi greşit deoarece şoldurile i se unduiau sub mîna lui, pieptul ei se umfla ridicîndu-se sub greutatea pieptului lui.

Ea avea ceva de spus. Gemînd de plăcere, încerca să se abţină cu greu.

– Mi-ai spus că sînt egoistă. Vreau să ştii că ai dreptate.

El îi necăji colţul gurii cu limba, rîzînd uşor pe cînd ea încerca să-l ademenească înăuntru.

– Egoist este o problemă de viitor, spuse el pe buzele ei. De exemplu, azi-dimineaţă mă refeream la posibilitatea ca escapada nebunei Sally să mă distragă de la alte treburi pentru clientul meu. Credeam că vei fi egoistă propunîndu-ţi altfel de distracţie.

Sally era supusă. Hank îi uşură greutatea pe care o avea crezîndu-se vinovată, cu sărutări pe buze şi plimbări cu limba pe dinţii ei ca un chin uşor. Scuzele ei erau şterse de seducţia lui.

Rostogolit pe spate, el o ţinu aproape de el. Prinzîndu-i şoldurile cu mîinile, el se forţă să intre uşor în partea aceea umedă de dorinţă.

– Pe de altă parte, spuse el, cu vocea joasă, mai există şi ceva egoism de care nu prea eşti capabilă.

Înconjurîndu-i umerii cu mîinile, ea se ridică pînă cînd trupurile lor se uniră într-un punct crucial.

– Ce fel e ăsta, domnule avocat? întrebă ea nesigură pe cînd el o conducea într-un ritm încet şi uşor.

– Asta. El ridică o mînă şi desenă o mîngîiere

de la centrul umed pînă la bărbie. Pentru cineva care nu vrea să se apropie de oameni, îmi dai mult de tot de fiecare dată cînd facem dragoste.

Sally ştia că era ceva greşit în ceea ce spunea, dar nu putea să realizeze. În următoarea clipă, nu mai conta prea tare, deoarece Hank o ducea spre poteca senzuală spre stele şi le avea aproape pe cînd le gusta din strălucire.

Mîngîiată, tremurînd, ea îi căzu în braţe şi împărtăşi cuvinte şoptite de bucurie. Se terminase dragostea pe care o făcură fără a iubi.

Mult mai tîrziu, în orele nesigure ce însemnau zi sau noapte, el se întoarse acasă unde locuia împreună cu mama şi fiul lui. Sally privea luminile maşinii care se îndepărta pe aleea Blossom şi se mira de impulsul ce îl avu ca să-l urmeze.

Willie se juca cu Raspberry cînd Sally îi spunea lui Hank despre sac.

– E o întîmplare, spuse ea, apăsînd materialul şi îl împinse spre dormitor. L-am găsit astăzi în Fairview. O să-ţi placă.

Privirea lui îi spunea că dacă nu era cravata, nu voia să audă.

– Arăt bine, spuse el.

– Nu are nici o legătură cu faptul că eşti încuiat.

El rămase pe poziţie.

– Poart-o pentru Willie, de dragul lui; i-ai intimidat toţi prietenii lui cu cravata aia a ta.

– Am mai mult de o cravată, spuse el şi merse fără chef spre dormitor.

Sally se uită la Willie şi îl întrebă dacă adusese adidaşii. El ieşi din camera ei şi se întoarse într-o clipă cu adidaşii pe care îi furase din dulapul tatălui. Ăsta era rezultatul telefonului dat dimineaţă. Apoi, Catherine putea să se descopere a doua pe listă, în caz că avea un aparat foto.

– De ce îţi trebuie un aparat foto? întrebase Catherine.

– Vrei sau nu vrei să ai o amintire cu fiul tău într-un exerciţiu incredibil? întrebase Sally.

– Vreau, consimţi Catherine, permiţîndu-i lui Willie să ia aparatul şi adidaşii.

– Eşti sigur că nu te superi? întrebă Willie, pe cînd cuvintele unui om al legii, cum vine vorba, ajunseră la urechile lor.

– Preferi să pierzi lupta cu o cravată de mătase?

Willie clatină capul cînd uşa se deschise. Hank intră, în pantalonii largi, destul de sexy, şi o haină

de un liliachiu-pal cu mîneci negre şi călcate.

Willie oftă.

Sally oftă... şi zîmbi.

Hank strînse din dinţi.

– Dar e ridicol.

– Este senzaţional, spuse Sally, prinzîndu-l de mînă înainte de a se retrage. De fapt, nu mi-am imaginat vreodată că arăţi aşa de...

– Stupid? întrebă el.

– Superb, spuse ea.

Hank se uită la fiul lui.

– Nimic de adăugat, Willie?

Willie oftă şi spuse:

– E mişto, tati. Băieţilor n-o să le vină să creadă.

Sally îi pasă lui Hank un „ţi-am spus eu" şi adăugă:

– Mai ai vreo întrebare?

Hank clătină din cap:

– Pot să-ţi împrumut mantaua?

Capitolul 12

Hank era o senzaţie a fotbalului, la antrenament.

Antrenorul şi toţi din jur obişnuiau să spună că este ca o farfurie la modă. Sally rîse şi îi spuse să nu se mai laude, ci să dea atenţie jocului, ca să remarce cît de grozav era Willie.

– Îi mai trebuia ceva antrenament, spuse ea cînd ajunse la ţintă. Trebuie să ai golul în minte fără să îţi distragă atenţia prea tare.

Hank o întrebă cum de ştie atîtea despre fotbal. Ea îi răspunse că e de vină cablul.

După ce s-a terminat jocul, s-au îndreptat spre pizzerie cu echipa şi numai un băieţel avu curajul

să o întrebe dacă e una şi aceeaşi persoană cu aceea care locuia pe aleea Blossom.

Cînd ea îi mărturisi adevărul, o întrebă dacă asta înseamnă că are voie să îi ia din mere, văzînd că stă laolaltă cu Willie şi toţi.

Ea propuse un schimb de fructe cu cele din grădina lor; imediat se oferiseră voluntari pentru a o ajuta la pelteaua de mere pădureţe.

– Cum faci pelteaua? era următoarea întrebare. Hank îi mai lăsă zece minute înainte de a o lua cu el. Nu era uşor, mai ales că Sally se descoperise un ajutor bun la antrenament.

Ea îi promise să citească orice scrie, o promisiune nu prea grea, datorită împrejurărilor. Hank îi spusese deja că publică articole în ziarele locale, săptămînal, ca şi în cîteva reviste naţionale şi că acum lucra la ceva mai greu. Aurul e unde l-ai găsit.

Willie îi promise lui Sally că va apărea după concert înainte de apariţia gloatei de copii.

Şi ăsta a fost doar începutul.

Hank îi lăsă timp destul lui Sally pentru lucru şi timp de dormit, programele lor îmbinîndu-se şi avînd ore libere pentru a şi le petrece împreună.

Ea se trezi implicată în viaţa lui şi se bucura de fiecare moment al libertăţii ei. Era o alinare să ştie că e destul de puternică pentru a rezista ispitei de

a se apropia de el prea tare, îşi amintea ea constant. Avea carapacea ei, o barieră pe care nici Hank nu încerca să o treacă.

Îi mulţumea pentru înţelegere şi se arunca într-un vîrtej de activităţi cînd încerca să stîrnească o discuţie susţinînd că n-ar avea dreptate.

El o sună şi o invită la un concert în parc. Ea aduse o masă ca să o ia la iarbă verde şi insistă să vină şi Willie şi Catherine. Într-o altă zi, Catherine o luă la o întîlnire la club, iar Sally se bucură la vederea atîtor oameni care se adunară să vorbească despre sere şi pavilioane contra îngheţului. Ea se oferi cu experienţa sa să dea sfaturi cînd o doamnă se plînse că violetele ei africane nu înfloresc.

Cînd adăugă toate amănuntele, părea că-i ajută pe toţi cei prezenţi doar cu o înclinare a capului.

Hank şi Willie merseseră la cantină şi lăsaseră o impresie bună cînd reparară mese şi scaune paradite. Mort Campbell şi soţia lui, Muriel, erau chiar în mijlocul problemelor, dînd instrucţiuni peste tot, bombănind în legătură cu donaţiile pentru proiect. Sally era ocupată cu meniul pentru prînz.

Toată lumea venea să servească la deschidere şi în timpul zilei. Cînd sosi ora de plecare,

Willie se duse la director şi întrebă dacă poate să aducă cîţiva prieteni să dea o mînă de ajutor, data viitoare, cerîndu-şi scuze că puteau fi acolo doar la sfîrşit de săptămînă sau cînd mai ies la plimbare.

Hank spuse că putea să-i aducă oricînd voiau să vină, iar Sally simţi o mîndrie că băiatul crescuse întruchipînd imaginea tatălui.

Zilele erau mai scurte, frunzele toamnei se colorară şi căzură. Nebuna Sally era primită în rîndul comunităţii ca şi cum nu se mai gîndea nimeni că ar fi nebuna cunoscută. Copiii care alergaseră cîndva de la uşa ei înfricoşaţi, acum o căutau şi o rugau să se joace cu iepurele. După toate astea, Sally se tulbură cînd constată că Raspberry începu să piardă din greutate, cu tot exerciţiul.

Oamenii care credeau cu înverşunare în toate zvonurile, acum nu se mai gîndeau la nici unul. Poştaşul îi suna la uşă şi îi înmîna personal corespondenţa, cînd era frumos şi îşi putea permite. Fetele Scouts descoperiră că ea ar fi o ţintă uşoară, aşa că Sally cumpăra o grămadă de biscuiţi.

Doamna Avon lăsase la uşa ei o broşură.

Sally îşi luase obiceiul dis-de-dimineaţă să-şi monteze aparatul şi descoperi că era prea ocupată să mai vorbească rocilor. Dormea tot atît de

puţin noaptea, furînd cîte un pui de somn ziua, avînd coşmaruri urîte. Şi toate într-o zi obişnuită de lucru.

Pentru prima oară, după cinci ani, Sally era fericită.

Erau momente îngrozitoare, ore cînd era singură şi deodată se gîndea la John şi la timpul petrecut împreună. Dar coşmarul era o amintire crudă a trecutului, destul de urît noaptea, în somn, sau chiar mai rău cînd se trezea.

Ea lăsă amintirile deoparte ca să nu o cuprindă durerea.

Hank nu-şi petrecuse niciodată noaptea cu ea. Voia să fie acasă cînd se trezea Willie, iar Sally era de acord. Făceau dragoste cu pasiune şi frecvent, şi niciodată la fel. Hank era senzual cînd făcea sex şi îi cerea şi lui Sally acelaşi entuziasm. Ea era de acord cu „expresiile indecente" pe care le folosea el, urmate de rîs şi mîndrie cînd îi mărturisea ca niciodată nu auzise asemenea răspunsuri scandaloase de la o femeie obişnuită.

O adora.

Într-o seară făcură dragoste fără aparatul audio. Sally descoperi un nivel nou de senzualitate pe care dorise să îl împartă cu Hank, aşa că îi puse vată în urechi şi îl lăsă să vadă cum e.

Axa poftei trupeşti şi cea a rîsului se între-

pătrundeau cînd fură duşi pe noi culmi ale plăcerilor. Sally nu se simţise niciodată atît de bine ca în braţele lui, atît de dornică de viaţă, cum era cînd se aflau împreună. Şi erau împreună aproape constant. Aceleaşi refrene luau alt tempo acum, cînd împărţea atît de multe cu Hank.

Se emoţiona cînd se gîndea că el devenea parte necesară din viaţa ei, aşa că încetă să o mai facă. Sally avea destulă practică în domeniu, ca să nu îşi încarce memoria cu amintiri delicate.

Fotbalul le ocupa după-amiezele tîrzii, răcoroase, precum şi serile, Hank şi Sally bucurîndu-se de Willie şi de coechipierii lui, în timp ce Hank, fără tragere de inimă, stătea ţeapăn şi privea mulţimea, îmbrăcat în hainele pe care i le călcase Sally. El se certa şi rezista, dar sfîrşea prin a ceda căci voia să-i facă plăcere, de cîte ori îi oferea ceva nou.

Într-un moment de slăbiciune, Hank îi mărturisi că hainele sînt comode.

Odată, luaţi de valul evenimentelor, adormiră, seara devreme, fără să facă dragoste, după ce căzură laţi de osteneală. Hank se trezi primul şi începu să rîdă uşor cînd o studie pe femeia pe jumătate adormită ce îi stătea alături.

– Asta numeşti îndeplinirea celor mai urîte vise cu privire la tine? întrebă el, studiindu-i chipul cu

părul răvăşit, ridurile zbîrcite şi ochii înroşiţi.

Sally mîrîi şi îi spuse să închidă ochii şi să se imagineze lîngă o prinţesă.

– Clar că nu o vrăjitoare, murmură el, lăsînd-o să-şi revină din somn şi convingînd-o că nu observase mare lucru.

Altă dată, cînd ziua era pe sfîrşite, el îi mărturisi că viaţa lui se schimbase în bine de cînd o întîlnise. Nebuna Sally se repezi şi îi atacă trupul.

Marea majoritate a timpului, Sally cu greu se abţinea de la vechea înfăţişare, aşa cum îi spunea Hank. Aproape că niciodată nu purtase mantaua prin Oakville. Cîteodată se mai ascundea în spatele nebunei. Dar se dădu de gol de două ori.

Se gîndi că era un scor bun pentru o persoană care era pe jumătate reformată.

– Cum de ţi s-a dat voie să stai toată noaptea? întrebă ea, strecurîndu-se lîngă trupul lui cald şi gol.

Hank zîmbi în noapte. Era prima remarcă de genul ăsta pe care el o discuta cu trei ore mai tîrziu.

– Trebuie să fiu mîine în Denver, spuse el, umblînd cu degetele pe pielea ei moale şi netedă de pe spate. Catherine mi-a sugerat că aş putea beneficia de două nopţi.

Sally şopti la pieptul lui:

– Catherine e o femeie tare bună.

– Cred că s-a plictisit să mă în camera mea la miezul nopţii, spuse el. Parchetul face un zgomot teribil tocmai cînd nu te aşteptţi.

– Poate că ar trebui să repari podeaua, îl sfătui ea, întinzîndu- se ca o pisică sub mîngîierile lui. Acum simţea nevoia să doarmă, cu Hank alături, care o ferea de balaurii nopţii. Ar fi minunat să doarmă fără a se teme de ceva şi de faptul că se trezeşte singură.

Ea căscă şi se cuibări mai aproape de el.

– Ar fi uşor să te muţi cu mine, spuse el, de parcă era singurul lucru rezonabil ce îl putea face.

Ea rîse, pe jumătate adormită.

– Da, ai dreptate. Aş vrea să-i explici şi lui Willie: O, apropo, fiule. Mi-am adus iubita să locuim împreună aici.

– Dacă mi-ai fi soţie n-ar mai fi nevoie de explicaţii.

Sally se trezi deodată.

– Să nu încerci măcar să glumeşti cu asta, Hank, spuse ea testîndu-l, retrăgîndu-se într-o parte, pînă nu mai puteau să se atingă. Ştii care e părerea mea.

El aprinse veioza. Îi întîlni privirea mînioasă.

– Nu glumesc deloc, Sally, zise el, vreau să te căsătoreşti cu mine.

Ea se retrase într-un colţ pînă nu mai avea unde să se ascundă. Adunîndu-şi păturile, încerca să nu intre în panică. Cu un gest ce era în apărare, îşi luă rochia şi încercă să o îmbrace.

– De ce, Hank? îl interogă ea.

El ridică din umeri.

– M-am îndrăgostit...

– Ţi-am spus să nu o faci! exclamă ea, cu zădărnicie în glas.

El zîmbi doar, încercînd să înţeleagă.

– E prea tîrziu acum.

Ea îl fixă pe omul care îi schimbase felul de viaţă într-un timp atît de scurt. Trecuseră cîteva săptămîni de cînd se întîlneau, şi o scosese din existenţa ei solitară, făcîndu-i viaţa plină, emoţionantă... Ea clătină din cap ca şi cum putea nega inevitabilul. Fără Hank, viaţa ar fi stearpă.

Mai goală decît orice sentiment de singurătate.

Dar nu avea încotro. Lucrurile ajunseseră prea departe. Emoţiile pe care le credea stinse nu le mai putea controla.

El o iubea şi ea voia să fie iubită.

Cu un tremur ea realiză că-l iubeşte.

– Spune-mi că nu mă iubeşti, Sally, spuse el, ghicindu-i gîndurile. Nu cred că poţi. Nu pot să cred că tot ce-am împărţit...

– Vorbeşti de sex, zise ea rece. Nu trebuie să iubeşti ca să fii bun, te pricepi la asta.

El trînti cearceafurile şi traversă patul, pentru a o lua de mîini.

– Eu vorbesc de noi, în pat şi în afara patului. Noi ne amuzăm, ne jucăm, muncim şi totul pare un concediu, deoarece facem totul împreună şi împărţim restul cu ceilalţi. Ne certăm şi ne împăcăm şi apoi o luăm de la capăt pentru că nu cădem de acord întotdeauna.

Vocea lui se îngroşa şi ea îl asculta.

– Chiar şi argumentele sînt bune, Sally, deoarece sînt pline de viaţă. Există cineva cu care poţi împărţi totul. Te-am văzut zîmbind şi găseşti scuze doar de-a naibii... sau pentru că vrei să fii sigură că voi accepta cealaltă parte.

Ea înghiţi în sec şi îşi muşcă buzele pe cînd el continuă:

– În ochii tăi citesc iubire cînd îmi zîmbeşti, chiar dacă îl urmărim pe Willie jucînd fotbal sau pur şi simplu ne uităm la stele.

I se luă o piatră de pe inimă cînd află că nu va pleca. Iubirea era umbrită de viitor, care ar putea aduce ceva ce evitase ea atît de greu.

O scutură cînd nu răspunse, destul de tare ca să-i atragă atenţia.

– Spune-mi că nu mă iubeşti, Sally, îi porunci el.

– Nu pot, zise ea încet, te iubesc.

El oftă uşurat cînd îi spuse:

– Atunci de ce pare că ar fi ceva la mijloc, iubito?

Îşi frecă mîinile şi se dădu jos din pat.

– Un lucru nu poate duce inevitabil la celălalt, Hank, spuse ea, păşind în partea cealaltă a patului. Cu mîinile împreunate, ea se pregăti pentru durerea pe care avea să o provoace... negîndindu-se măcar cît o va costa în orele nopţii. Aşa ar fi mai bine. O durere scurtă în comparaţie cu ani de durere. Nu mă voi mărita cu tine. Nu mă voi muta la tine, niciodată.

El încremeni.

– De ce? Ne iubim, ar trebui să fim împreună.

– Asta e diferenţa dintre noi, domnule avocat, spuse ea răguşită. Vrei să dureze o viaţă. Ai încredere în mine, asta nu se va întîmpla.

– Ce tot spui?

– Eu te iubesc, Hank, dar nu voi trăi cu coşmarul veşnic că ţi se poate întîmpla ceva. Nu pot să trec prin asta din nou.

– Vrei să spui că nu vei mai trece prin aşa ceva de acum încolo.

– Nu vreau să te văd cum mori, Hank. Te iubesc prea mult.

– Preferi să trăieşti fără mine?

– Da.

– Chiar şi dacă voi atinge vîrsta de nouăzeci sau chiar o sută de ani? strigă el. Cînd ea nu-i răspunse, el ţipă şi mai tare. La naiba, femeie. Îţi dai seama cît de absurd sună?

– Da, se plînse ea. Şi acum lasă-mă şi du-te. Ruptura era gîndită. Ea se ruga. Doamne, se ruga ea. Te rog, ţine-mi minţile cînd va pleca.

– Nu, tună el. Poţi să-mi promiţi că nu te voi pierde înainte de a avea vreo şansă să îmbătrînim împreună?

– Ştii că nu pot.

– Atunci această discuţie a luat sfîrşit.

Ridicîndu-i hainele ce erau la picioarele patului, ea i se aruncă.

– Să ştii că încă n-am terminat, spuse el, ignorînd hainele.

Ea nu mai putea să suporte.

– Ba da, spuse ferm şi îşi scoase aparatul din urechi. Hank ţipa la ea, dar ea nu-l băgă în seamă şi se duse la baie, închizînd uşa în urma ei.

Nu mult după asta, cînd stătea pe marginea căzii, ea auzi uşa trîntindu-se deoarece Hank

ieşea din viaţa ei.

Lacrimi îi invadară faţa, iar Sally tremura, în noaptea ce se lăsa.

Hank realiză ce mult îl durea absenţa ei, din primele momente cînd năvăli pe uşă afară. El refuză să treacă prin aşa ceva. Chiar şi aşa nu era convins că ar putea să o ajute să treacă peste frica de a-i pierde pe cei dragi şi totuşi trebuia să încerce.

Sally era viaţa lui.

O sună din Denver pentru a-şi încerca norocul. Nici un răspuns. Două zile trecură înainte ca să se termine cazul pe care îl avea. Conduse direct la casa din Blossom.

Era plecată. Maşina nu se afla în garaj, iar casa era încuiată. El găsi cheile sub o piatră şi se duse în casă. După cinci minute îşi dădu seama că nu avea să se întoarcă prea curînd.

Raspberry nu era de găsit.

El conduse spre Fairview şi opri la Mort Campbell, care servea într-o cafenea nu departe de bancă.

– N-am văzut-o, Hank, spuse Mort, ştergîndu-se de muştar, pe cînd îl fixa pe bărbatul ce nu zîmbea dincolo de masă. Crezi că e la cantină?

Hank îşi scutură capul.

– Iepurele ei a fugit. Sub ce nume o găsesc?

Mort îi spuse şi apoi îl rugă să rămînă cu el să ia masa.

– Mulţumesc, Mort, spuse Hank, nu prea am chef.

Mort clătina capul.

– Cred că dacă Muriel a mea ar fugi nici eu n-aş putea să mănînc.

– De unde ştii că Sally a fugit?

– O cauţi. Mi-am imaginat că a întins-o fără să-ţi spună că... a plecat.

Hank înghiţi în sec şi aşteptă să vadă dacă Mort ştia mai mult.

– Muriel mereu credea că Sally fuge de ceva anume. Îşi puse sandvişul jos şi oftă. Sally poate că a prostit pe mulţi cu comportamentul ei din Oakville.

– Ştiai de asta?

– Da, dar nu am discutat. Sally are felul ei propriu de a se descurca, şi erau lucruri bune şi nu am lăsat-o pe nebuna Sally să strice ritualul. Oricum, aşa cum îţi spuneam, Muriel a mea me-

reu credea că Sally avea ceva de ascuns. Dacă o cauţi, se pare că o va face din nou.

Hank clătină din cap şi îşi muşcă buzele de durere. O îmboldise prea tare, prea repede. Era vina lui că ea plecase, pentru că era prea interesat de ceea ce avea să aibă de la ea şi nu de aceea ce voia ea.

Ea nu dorea decît linişte, iar el îi dăduse doar iadul. După ce dădu mîna cu Mort, Hank părăsi cafeneaua şi plecă spre locul unde Sally îl lăsase pe Raspberry.

Locul nu arăta prea grozav. Sally îl lăsase pe Raspberry pentru un timp nedefinit. Lăsase şi un număr unde putea fi găsită în New York.

Hank nu îl luase. El aştepta. Depindea numai de Sally dacă voia să rişte. Toate mesajele de pe robot îi vor spune ce voia el de la ea... dacă se va întoarce.

Trebuia să creadă că se va întoarce la el. Orice altceva nu era acceptabil.

Sally era în drum spre New York înainte ca lacrimile să i se usuce.

Avea treabă, se încuraja ea. Şeful ei o rugase să vină să stea o lună.

Ea stătuse în cumpănă pentru că nu voia să-l părăsească pe Hank.

Trase la acelaşi hotel pe care îl frecventa de obicei, făcu o baie şi se băgă în pat. Obosită din cauza zborului, din cauza emoţiilor avute, ea căzu într-un somn adînc.

Coşmarul apăru în visele nopţii cînd era prea lipsită de puteri ca să se lupte.

Din prima clipă realiză că era cu totul altceva. Răsucindu-se, ea îşi permise să se ducă pe alee fără să aibă încotro şi fiind curioasă.

Inima îi bătea cu putere pe cînd urmărea decorul. John găsi furtunul, ea era la telefon şi căzu la podea.

Privirea căzu pe fereastră afară şi pe privelişte a de acolo. Peretele din hambar era tot în flăcări.

Benzină.

Ea lăsă pătura deoparte şi se repezi la uşă, deschizînd-o. Trase un ţipăt.

John se uită peste umăr la ea şi ea începu să alerge spre el, căci nu se mişca. Reuşi să-l vadă mai bine pe cînd se apropia, zgîriindu-l pe Hank pe faţă...

– Nu e drept, se ridică Sally drept din pat. Trupul îi tremura pe cînd înghiţea în sec. Hank nici nu era acolo, şopti ea, legănîndu-se înainte şi înapoi cu o derută înfricoşătoare. John a murit. Nu Hank. Ochii măriţi şi îngroziţi forţară viziunile de groază şi o liniştiră că era trează.

Se terminase.

Cum putea să o facă fără să tremure, se sprijini de marginea patului şi aprinse lumina. Apoi, pe cînd luă o gură de apă din pahar, ea îşi dădu seama că se întîmplase ceva.

Era trează înainte de explozie... înainte de-a muri cineva.

Asta nu se întîmplase înainte. Nu conta cît încercase din răsputeri să îl evite, ea trăia acelaşi iad pînă la sfîrşit.

De data asta Hank era acolo, dîndu-i curajul să se oprească atunci cînd trebuia. El o ajutase să facă tot ceea ce nu reuşise ea de veacuri.

O iubea. Ce idioată fusese să nu îi accepte dragostea pe care i-o oferise... Singura. Ea crezuse că era răspunsul la o viaţă mai uşoară, mai fericită.

Totul datorită unui vis stupid.

Singură şi mulţumită fără Hank? Era absurd. Ea ştia asta acum.

Era furioasă, dar era o metodă. Coşmarul o

urmărise prea mult. Se terminase, se hotărî ea, începînd cu seara asta.

Cu dinţii clănţănind, ea realiză că era la marginea prăpastiei. Pentru prima oară se trezise înainte de a se termina. Ce avea de făcut era să-l oprească înainte de a începe.

O sarcină destul de uşoară.

Punîndu-şi cearceafurile pe umeri, ea se şterse la ochi. Ai grijă, îşi spuse ea. Vei cuceri şi asta, odată pentru totdeauna.

Pentru ea... şi pentru Hank. Regretul eu unic era că nu o făcuse înainte de a-l răni atît de tare.

Singură, într-un hotel, departe de casă şi de bărbatul pe care îl iubea, ruşinîndu-se, ea îşi făcu calcule de renunţare deoarece îi fusese frică să trăiască.

Ea se va întoarce şi va cere dreptul la o altă şansă. Îl urmărise şi îl rănise şi trebuia să facă tot posibilul să îl recîştige înapoi.

Îl iubea prea mult ca să nu încerce.

Sally îşi lăsă răgaz o săptămînă ca să îşi îndepărteze temerile. Ca să facă asta lăsă frîu liber trecutului. Tot ce aparţinea de trecut, nu numai

tragedia în sine.

Îşi petrecea zilele muncind ca un demon la birou, pe cînd nopţile se consumau cu amintirea fiecărui detaliu a vieţii ei duse cu John. La început, era greu, mai ales cînd se gîndea la planurile ce şi le făcuseră împreună, planuri care muriseră odată cu el.

Îşi aminti vremurile bune. Gîndindu-se la John, avea o alinare.

Dar apoi realiză că fiecare amintire ducea la sfîrşitul... o explozie de proporţii extraordinare. Nu fusese ceva ce putuse să înfrunte, nu la început.

Era bine dacă nu se gîndea la John deloc. Ea înmagazinase imaginea omului pe care îl iubea în subconştient, lăsînd să se lupte cu emoţiile avute.

De aceea avea coşmaruri de lungă durată. Înţelegea foarte bine asta. Apoi, după cîteva nopţi în care adormise cu surle şi trîmbiţe, realiză că de fapt ea nu se luptase cu coşmarul.

Îşi amintea de toată iubirea lui John, că nu putea să renunţe la ea orice s-ar întîmpla. Explozia îi curmase viaţa, dar avea amintirile ce se păstraseră.

Le avea într-un colţ al inimii şi îşi strînse puterile, ca un sprijin. Trecutul se încheiase. Era gata să trăiască acum, cu toată emoţia şi bucuria ce ar putea să vină. Iar în ceea ce priveşte viitorul,

învăţase să aibă încredere şi în el, deopotrivă.

Era o alta după o săptămînă de şedere în hotel, o femeie ce era încrezătoare şi liniştită. În avion se gîndi la întîrziere şi îşi dori să fi ajuns măcar cu o zi mai devreme.

Dacă ar fi plecat ieri, astăzi nu şi-ar face griji, dacă Hank o va ierta pentru prostia de care dăduse dovadă.

Dar nu plecase. Pe cînd Sally conducea spre Oakville, îşi făcea griji că el va renunţa la nebuna Sally. Ţinîndu-l pe Raspberry în poală, pe cînd parcurgea drumul spre proprietate, se ruga să nu renunţe la Sally Michaels.

Capitolul 13

William Alton avea un plan. Trase adînc aer în piept şi se întrebă, nu pentru prima oară, dacă va trece şi de asta.

N-avea importanţă. Trebuia să rişte cînd era vorba de tatăl lui.

El privea casa, de la capătul aleii Blossom, care se înălţa fără să aibă pe cineva în preajmă, fără viaţă, şi încerca să cîntărească evenimentele ce s-au întîmplat în ultimele zile. Sally era plecată de o săptămînă. Ea pierduse tîrgul ştiinţific de la şcoală, ce avusese loc marţi, iar Willie din cauza asta nu simţise nici o plăcere că luase drept premiu funda aceea roşie. Premierea echipei de

fotbal nu avusese farmec fără Sally.

Tatăl lui apăruşe cu cravata la gît. Sally nu l-ar fi lăsat să poarte cravată. Willie ştia asta. Şi tatăl lui ar fi zîmbit că aşa voia, nu pentru că ar fi fost obligatoriu.

Willie ştia diferenţa, aşa cum ştia ce trebuia să facă. Se gîndi foarte bine, discutînd mult cu mentorul lui Doc Savage, pe cînd căuta să găsească soluţia cea mai bună.

Pauza fusese dată de un tip a cărui mamă lucra ca agent de voiaj. Sally trebuie să fie acasă astăzi, în după-amiaza asta.

De aceea Willie era acolo. Cu un picior pe pămînt, el stătea pe bicicletă şi privea pomul unde începuse totul. Nu putea să o lase pe Sally să vină să-l vadă pe tatăl lui. El trebuia să-l determine pe tatăl lui să vină la ea.

Lăsîndu-şi bicicleta sprijinită de peretele de piatră, Willie înşfăcă pachetul de la spate şi-l deschise. El scoase tot ceea ce era necesar, privi la pomul fără frunze, încurajîndu-se încă o dată că o făcea pentru o cauză bună.

Apoi luă şi desfăcu un sol de hîrtie igienică şi se porni pe treabă.

Willie goli paharul cu lapte şi se şterse cu mîneca. Tatăl lui nu îl văzuse, iar bunica lui era prea îngrijorată din cauza tatălui său ca să-l dojenească. El oftă că nu atrăsese nimănui atenţia cu gestul lui.

Încercă altceva.

– Noaptea trecută a fost noaptea de Sînziene, spuse el.

Hank îşi ridică ochii în care se citea o scuză.

– A trebuit să lucrez pînă tîrziu. Regret că nu ţi-am văzut costumul.

– N-ai pierdut mare lucru, spuse Willie. Am îmbrăcat costumul verde şi m-am deghizat în ţestoasa Ninja şi m-am dus cu ceilalţi copii.

Hank nu făcu decît să dea din cap şi îşi puse cina pe farfurie.

– Ne-au înconjurat o sută de Păcală şi Păcălici noaptea trecută, spuse Catherine. Tu te-ai distrat bine cu prietenii tăi, Willie?

El ridică din umeri.

– A fost ca lumea. Dar cred că sînt cam bătrîn pentru astfel de lucruri.

– Ce te face să zici asta, Willie? întrebă Catherine.

El oftă din greu.

– Uneori copiii sînt puşi pe farse. Nu prea îmi mai face plăcere.

Ea clătină capul, iar Hank sorbi din cafea.

Trăgînd adînc aer în piept, Willie îşi luă inima în dinţi:

– Am auzit că nişte puşti au dat buzna la casa nebunei Sally şi au p.h.i. pe pomul ei.

Capul tatălui se întoarse la auzul acestor cuvinte.

– P.h.i.? Ce-i asta?

– Au pus hîrtie igienică, tati. Pe tot. Au pus peste tot, vor trece săptămîni pînă să le ia de acolo.

Hank îşi răsuci şerveţelul în mîini.

– Nu uita să-ţi termini tema la matematică; şi nu mă înţelege greşit, spuse el pe alt ton.

Catherine se uită la fiul ei care năvăli pe uşă afară, doar cu un pulover pe el, în pofida răcorii ce se lăsase peste noapte.

– Crezi că se duce să repare pomul? îl întrebă pe nepotul ei.

– Cred, spuse Willie zîmbind, că se duce să-şi aranjeze pomul propriu.

Sally îl luă pe Raspberry în braţe ca să traverseze camera şi să dea bineţe plantelor, care

arătau îngrozitor. Ea îi promise fiecăreia o picătură sau două de apă cînd avea timp să o facă. Pînă să îl aşeze pe iepuraş la loc, mai aveau să aştepte. Faptul că Raspberry pierduse din greutate în ultima lună nu îl transforma într-un fulg.

Căscînd în urma somnului scurt de după-amiază, trăgea de ea ca să rămînă trează. Călătoria ce o făcuse de la New York încoace fusese un haos, începînd cu decolarea amînată din cauza vremii şi întreruptă de o oprire în Atlanta. Cînd avionul ateriză pe pista Stapletonb International ea se gîndi că, în sfîrşit, ajunsese acasă.

Trebuiră să aştepte treizeci de minute la ieşire. Astfel, sosise cu trei ore întîrziere şi teribil de extenuată.

Uitîndu-se în oglindă, se gîndi c-ar trebui să se adune. Blugii şi puloverul de bumbac arătau bine, restul erau ca dracu'. Călătoria îşi lăsase amprenta pe chipul ei răvăşit după somnul scurt de după-amiază. Mergînd prin dormitor descoperi că peria nu era la locul ei. Oftă şi îşi aminti că nu îşi desfăcuse bagajul.

Se întoarse în camera de zi unde zăceau bagajele. Oprindu-se să mai tragă perdelele de la geam, cînd era gata să-l pună pe iepuraş pe jos, se uită pe geam şi văzu ceva în pom. Cel puţin, o făcuse. Scormonind cu ochii, se forţă să vadă în

lumina serii.

Se mişca.

Trăgînd aer în piept, ea se uită la apariţia ce se tîra pe crenguţele desfrunzite, avînd mîneci lungi la cămaşa albă. Nu o deranja hîrtia igienică. Era ca un ritual pentru nebuna Sally.

Nu înţelegea cum rămăsese acolo şi cine era cel pus pe şotii acum, cînd era o zi de la Sînziene. Poate fusese prins în propria capcană, se gîndi ea.

– Raspberry, spuse ea, cu vocea controlată, cîţi oameni cunoaştem noi care să poarte pantofi italieneşti şi cravată? Cînd se caţără în copac?

Iepurele strîmbă din bot şi era clar că voia să fie lăsat jos. Sally se forţă, fără să-şi ia privirea de la pom.

Ce naiba caută Hank Alton în pomul meu? se întrebă ea cu voce tare, cu un zîmbet pe buze după nişte zile.

Dar tocmai atunci pomul tremura şi se clătina. El îşi pierdu echilibrul.

Sally ţipă.

Hank căzu tare, pe spate. Îşi pierdu răsuflarea.

Se gîndi că Willie trebuia să-şi caute alt partener cu care să se caţere după ce plămînii i se umplură cu aer din nou. Era prea bătrîn pentru astfel de lucruri, se gîndi el, mai ales dacă nu

avea altceva de făcut decît să se cațere cu pantofii italienești. Apoi, trase aer în piept, gata să rîdă de prostia lui. Auzi o ușă trîntită.

Nebuna Sally. Mîinile îi erau înghețate și își ținea ochii închiși. Cînd se întorsese? Cum de nu își dăduse seama că ea e în casă?

N-avea importanță. Poate că dacă stătea liniștit, ea ar fi venit la el... și nu ar mai pleca. Poate ar risca și ar rămîne. Urechile îi țiuiau așa cum era acolo, fără ajutor, așteptîndu-și soarta.

Nu se aștepta la milă.

Se ruga pentru dragoste.

Se simțea altfel cînd auzi că se apropie, zgomotul pașilor, atingerea hainei de brațul lui, mișcarea din jurul lui. El își ținu respirația, temîndu-se să se uite... temîndu-se să vadă absența dragostei din ochii ei.

– Ești rănit?

Vocea blîndă îl uimi și se gîndi că temerea lui era în van. Vocea ei... Sally, iubirea lui, în genunchi, lîngă el, vorbind încet. Era ca și cum niciodată n-ar fi vorbit la mînie, de parcă nu se certaseră niciodată. Apoi, își deschise ochii și văzu creatura pe care i-o descrisese Willie.

Era nebuna Sally în carne și oase.

Nu încăpea îndoială. Fața ei era răvășită și ridată, iar părul ciufulit. Totuși, erau ochii ei. Înroșiți

şi aproape fără culoare.

Cu ochi ca aceştia, trebuia să fie o vrăjitoare.

El îi zîmbi.

Nebuna Sally ridică o mînă spre el şi el ştia că va face ceva minunat... ca de exemplu să-l transforme într-un prinţ.

Ea îl plesni pe o parte a feţei.

– Hank. Eşti rănit? Răspunde-mi, la naiba. Ea îl pocni din nou.

– Încetează. El o prinse de mînă. Am mai auzit de atentate, dar tu m-ai surzit.

Se simţi uşurată cînd el îi vorbi, dar chipul îi era îngrijorat.

– Eşti bine?

– Nu. Îşi clătină capul la pămînt. Nu mă voi face bine pînă nu consimţi să te căsătoreşti cu mine.

– Ce te doare? îl întrebă ea urmărindu-i şira spinării.

El gemu şi îşi roti ochii.

– Mîndria mea. Nu ar fi trebuit să încerc în pantofi.

– Ţi-ai rupt ceva?

În cele din urmă, el se gîndi că ea nici nu auzise ce îi comunicase. El era gata să se ridice şi să îi spună cînd ea se mişcă.

– Rămîi unde eşti, spuse ea ridicîndu-se în pi-

cioare şi îndreptîndu-se spre uşă. Chem salvarea.

– Aşteaptă.

Sally se întoarse ca să vadă despre ce este vorba. Hank era la cîţiva paşi de ea, drept şi fără să aibă ceva.

– Ticălosule, strigă ea. Credeam că eşti vătămat.

– Am spus că mi-e rănită mîndria.

– Ce-ai spus? întrebă ea cu neîncredere.

Hank oftă şi ridică mîna să-i îndrepte o şuviţă de la ureche. Apoi îi aruncă o privire plină de subînţeles pe care putea să o interpreteze că poate – dar numai poate – ar avea puţină răbdare să o aştepte să se ducă după aparatul audio.

Ea merse în casă şi îl luă, cu un anumit ritm al inimii acum. Fără panică, asta luase sfîrşit. Nu furie, cu toate că ar fi meritat pentru că o speriase. Se gîndea ce va face cînd va reveni la el, pe cînd îşi aranja aparatul, apoi se grăbi să-şi ia peria de păr, din sertar. Se privi în oglindă în timp ce se pieptăna. Începea să arate mai bine. Ridurile şi roşeaţa aproape dispăruseră.

Deodată, un urlet bărbătesc pătrunse în casă. Ea alergă la locul unde îl lăsase pe Hank.

– Al naibii, iepure! exclamă el, pe cînd îşi masa glezna. Tu l-ai învăţat să facă asta?

– Ce să facă?

– Să mă muşte.

– Raspberry nu muşcă, spuse ea, uitîndu-se la iepurele ce nu se mişca. Numai iepurii tineri muşcă şi numai cînd sînt agitaţi.

Hank urmări iepurele ce dispăru în lanul de porumb de la marginea casei.

– Eu mi-aş lua o carte bună despre iepuri, dacă aş fi în locul tău, spuse el în sfîrşit, deoarece îngeraşul tău tocmai mi-a luat o porţiune din gleznă.

– Poate e agitat, spuse ea.

El îşi mai frecă o dată glezna şi se ridică.

– De ce ar fi agitat?

– Poate e înnebunit că a fost părăsit atîta vreme.

– Şi e vina mea? întrebă el uşor, ridicînd mîna ca să îi atingă obrazul.

Ea clătină capul, refuzînd să îl privească, nedorind să piardă căldura atingerii lui.

– Nu, n-a fost vina ta. Erau atîtea de spus, dar nu ştia de unde să înceapă. Nici nu ştia ce i-ar fi plăcut lui să audă.

El îi uşură sarcina.

– Nu pot să nu te iubesc chiar dacă tu nu vrei, spuse el, cuprinzîndu-i bărbia cu degetele, încît nu avea altceva de făcut decît să-l privească.

Tot ceea ce vedea în ochii lui era dragoste.

Aproape că era să leşine simţind o uşurare la cuvintele lui.

– Nu vreau să nu mă mai iubeşti, spuse ea, cu aceeaşi susţinere, pe care o învăţase de la el. De-asta am venit înapoi.

El scutură capul şi îi atinse gura cu buzele... o mîngîiere dură, apoi uşoară care era o promisiune că raiul e împărţit.

– Vino şi stai sub copac, îi sugeră el brusc. Putem sta de vorbă cît timp lucrez. Vrei să-mi spui ceva anume?

Inima îi tresări de cîteva ori înainte de a răspunde.

– Aranjezi chestiile alea sus sau le cobori?

El zîmbi.

Willie mi-a spus ce i-au făcut pomului, spuse el pe cînd traversa pajiştea. Nu voiam să-l găseşti în halul ăsta.

– M-aş fi supărat dacă nu l-ar fi „aranjat" puţin, zise ea neîncrezătoare cînd se opriră lîngă pom. E un fel de tradiţie.

El ajunse o bucată de hîrtie albă.

– Vei fi aici şi la anul viitor, ca să vezi dacă au făcut-o din nou?

Ea nu răspunse. Nu putea. Dacă ar fi în Oakville s-ar ruga să fie cu Hank, Willie şi Catherine.

Altfel, ar pleca.

Hank se învîrti în linişte, revenind la ea după cîteva minute pe cînd ea se mai lupta cu răspunsul. Tremura, observă el şi îi puse puloverul pe umeri.

Faţa ei se ascunse în puloverul lui de lînă adulmecîndu-i parfumul. Ea se hotărî că trebuie să-i spună. Acum, în timp ce o mîngîia, scoţîndu-i părul de după pulover, îşi suflecă mînecile.

El îi oferea siguranţa.

– Dacă ar fi să o iau de la capăt, am spus că aş face-o, spuse ea, sinceră. Viaţa mea din trecut nu te priveşte. Ar fi trebuit să-mi rezolv problemele acestea mai demult.

– Nu toate lucrurile sînt la fel, iubito, o asigură el, trăgînd-o aproape.

– N-am vrut să spun ceea ce ţi-am zis săptămîna trecută...

– Ba da, aşa e, ai vrut. Ţinînd-o strîns, el se sprijini de trunchi. Ai spus-o şi ai vrut-o.

Ea inspiră.

– Totul s-a schimbat, şopti ea, lipindu-se de trupul lui tare. Mă simt altfel decît mă simţeam cînd ne-am întîlnit ultima oară.

Hank trase de timp înainte de a întreba:

– Ce s-a schimbat ca să fie atît de important?

– Am dormit o săptămînă întreagă fără să mai am coşmar. Într-adevăr e un miracol. Cel puţin,

după cinci ani, aşa pare.

– Vrei să spui că s-a dus pe apa sîmbetei?

Inima îi tresaltă cînd realiză de cine se sprijinea. De Hank cel inimos şi răbdător de sfînt. Se va vedea şi asta, în timp.

– Sally?

– Îh?

– S-a dus coşmarul definitiv? întrebă el din nou, vocea răguşită din cauza emoţiei fiind jumătate mîndrie şi dragoste totală.

– Cred, şopti ea, dar nu contează foarte mult.

– De ce?

– Pentru că te iubesc şi ştiu că orice s-ar întîmpla nu vreau să te pierd.

– Te-ai gîndit la asta tot drumul spre casă? întrebă el încet.

Ea îşi clătină capul şi îi atinse cu buzele bărbia.

– Ai fost cu mine de la început pînă la sfîrşit.

El înţelese şi o aşteptă să-şi revină.

– Şi acum?

– Ce?

– Dacă revine coşmarul?

– Dacă revine ştiu că eşti aici ca să mă linişteşti.

– Ar fi trebuit să ştii asta de săptămîna trecută, spuse el şi o muşcă de gît.

– Dacă asta a însemnat „aşa ţi-am spus şi eu"

voi pune o vrajă asupra capului tău.

El rîse şi o sărută.

Dincolo de luna tomnatică care se ridica uşor deasupra unui pom cu mere pădureţe, un bărbat strîngea în braţe o femeie şi o săruta ca o promisiune înainte de a o conduce în casă.

Era ultima oară cînd mai dormeau în casa de la capătul aleii Blossom. A doua zi, după o excursie în Nevada, se întoarseră şi trecură pe lîngă artificiile care pocneau.

Willie şi Catherine, îmbrăţişaţi, împrăştiară săculeţe de confetti pînă cînd Hank şi mireasa lui fură acoperiţi din cap pînă în picioare.

S-au dus la culcare avînd aceeaşi stare, iar mai tîrziu, Hank îi ceru lui Sally să îşi ia bagheta şi să scape de ea.

Ea zîmbi şi îi spuse să o facă el.

Nebuna Sally nu mai exista.

Epilog

O cutie de carton se afla pe veranda din spate. Willie o lăsase acolo, spunînd că era pentru haine vechi şi pături. El adunase nişte lucruri pentru adăpost, la cîteva blocuri mai sus de cantina din Denver.

Sally împături cu grijă mantaua cu glugă care fusese o parte din viaţa ei şi o puse înăuntru.

– Eşti sigură că asta vrei? Vocea lui Hank veni din spate.

Ea nu se gîndi că este acasă. Mergînd cu spatele pînă întîlni trupul lui tare, ea se odihni în braţele lui.

– Sînt sigură, spuse ea încet. E acea parte din mine care nu mai există.

– Vrei să spui că nebuna Sally a fost un mit?

Ea scutură din cap, sprijinindu-se într-o parte astfel încît buzele ei să le întîlnească pe ale lui.

– Nu, iubitule, zise ea, atingîndu-i buzele uşor, cu sărutări rapide. Nebuna Sally a fost o legendă.

Rîsul lui îl acoperi pe al ei şi se răzbună înfigîndu-şi dinţii în buzele lui.

Iar acest gest nu era nici pe departe o pedeapsă.

Sfîrşit

Loveswept

Iubire fermecată

Hank a fost teribil de intrigat cînd fiul lui îi povesti despre femeia urîtă, nebună, o adevărată vrăjitoare, căreia încercase să-i fure merele.

A căutat-o el însuși, ca să descopere de fapt o ființă fermecătoare, cu ochi triști și plini de mister. Tragedia vieții o silise pe Sally să caute cu disperare un loc singuratic unde să-și vindece sufletul.

Ar putea să o facă el să înțeleagă că iubirea lui e mai presus de teama ei, că în dragoste trebuie să ai încredere în omul iubit?

Lei 3900 + 78 T.L. = 3978

Loveswept

Iubire fermecată

Hank a fost teribil de intrigat cînd fiul lui îi povesti despre femeia urîtă, nebună, o adevărată vrăjitoare, căreia încercase să-i fure merele.

A căutat-o el însuși, ca să descopere de fapt o ființă fermecătoare, cu ochi triști și plini de mister. Tragedia vieții o silise pe Sally să caute cu disperare un loc singuratic unde să-și vindece sufletul.

Ar putea să o facă el să înțeleagă că iubirea lui e mai presus de teama ei, că în dragoste trebuie să ai încredere în omul iubit?

Lei 3900 + 78 T.L. = 3978

Victoria Leigh IUBIRE FERMECATĂ